Harul lui Dumnezeu

PETRU POPOVICI

„Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har." Ev.ioan 1:16

Stephanus

EDITURA CREŞTINA

STEPHANUS EDITURA CREŞTINĂ
Str. Bibescu Vodă N° 1
Sector 4 Bucureşti

DE ACELAŞI AUTOR

1. Biblia este totuşi adevărată
2. Graiul proorociilor
3. Promisiunile lui Dumnezeu
4. Graiul martirrilor
5. întâlnirea cu Dumnezeu
6. Eşti sigur?
7. Evanghelia pentru vremuri ca acestea
8. Lumini peste veacuri (vol.I)
9. Lumini peste veacuri (voi.II)
10. Ziua Domnului
11. Colţul de rai
12. Rugul în flăcări
13. Câştigarea sufletelor
14. Există viaţă după moarte
15. Dumnezeu există
16. Trezirile spirituale
17. Pot să cred în Isus ?
18. Mai multă lumină (550 ilustraţii)

TRADUCERI

1. Totul prin har - C. H. Spurgeon
2. Predici preţioase - C.H. Spurgeon
3. Mintuirea lui Dumnezeu - O. Smith
4. Biblia pentru lumea de azi - Dr.W.A. Criswell
5. A apărut omul la întâmplare ? - Dr.Criswell
6. Adevărul într-o coajă de nucă - H. Sayles
7. Imnurile credinţei - fascicola 3

CUVÂNT ÎNAINTE

Un frate din România mi-a cerut printr-o scrisoare să pregătesc pentru programele la radio un studiu despre har. Unii dintre predicatori evită să vorbească despre har, scria el.

Am stat, am cugetat şi mi-am dat seama că are dreptate, învăţătura despre har e majoră, e deosebit de importantă şi totuşi e *aşa de puţin cuiposcută. Atunci m-am apucat de cercetarea Bibliei în privinţa aceasta, am făcut însemnări, am stabilit capitolele, am căutat în biblioteca mea, am mers pe la librării, dar nu am găsit lucrări*

care să trateze capitolele pe care le schiţasem în planul meu de lucru. Aceasta m-a determinat la o cercetare mai amănunţită a Scripturii. Slavă Domnului ea are un îmbelşugat material pe care am căutat să-l sistematizez spre a fi folositor fraţilor şi tuturor cititorilor

Milioane de români nu cunosc nimic despre harul lui Dumnezeu. De aceea, am căutat fnadins să pun totul într-o formă simplă, pentru ca fiecare să poată înţelege aceste adevăruri glorioase. Oamenii nu trebuie să se uimească de frumuseţea limbajului şi a stilului, ci de valoarea şi minunăţia conţinutului. Harul e pentru toţi. Şi savantul cu cea mai aleasă cultură, şi sărmanul analfabet, fiecare are nevoie de harul lui Dumnezeu. Nu coşul rupt în care ţi se aduce un bulgăre de aur are valoare, ci aurul din el. Tu ia aurul şi îmbogăţeşte-te pentru timp şi eternitate. E din partea Stăpânului meu. Ca rob al Lui, eu am căutat să-mi împlinesc îndatorirea, oferindu-ţi harul Său.

Doresc ca citirea acestei cărţi despre har să nu fie o pierdere de timp, ci să ai un mare câştig pentru timp şi eternitate. Eu m-am rugat pentru aceasta, roagă-te şi tu. Duhul Sfânt să-ţi dea lumina necesară ca să devii părtaş al harului lui Dumnezeu.

Petru Popovici

Elk Grove, California, 20 Febr.1991

HARUL LUI DUMNEZEU

IZVORUL HARULUI

„Căci Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, s-a arătat..." (Tit 2:11).

Cuvântul grec **„harus"** din originalul Noului Testament era fără corespondent în limba română. In anul 1648, când Silvestru Ieromonahul a tradus în limba română Noul Testament, în prefaţă el spune că a ales cuvinte bune „ca să înţeleagă toţi românii." Când a ajuns însă la grecescul „harus", fiindcă cuvântul nu avea corespondent în limba română, traducătorul 1-a românizat prescurtându-1 în cuvântul **„har",** care înseamnă graţie, favoare, dar nemeritat, dar făcut din mărinimia altuia, fără nimic din partea noastră. Acea traducere a fost tipărită de Simion Ştefan, mitropolit al Ardealului.

LOCUL HARULUI ÎN SCRIPTURI.

Cuvântul **har** se află de 32 ori pomenit în Vechiul Testament şi de 128 ori în Noul Testament. In ebraică cuvântul **„hesed"** însemnează har sau dar nemeritat din partea lui Dumnezeu către oameni. Alegerea lui Israel e atribuită harului, nu meritelor lor (vezi Deut.7:7-9; 9:4-6). La fel, în proorocia lui Ezechiel 36.26, dăruirea unei inimi noi e darul nemeritat din partea lui Dumnezeu. In Psalmi, cuvântul „hesed", e folosit mai de multe ori, dar e tradus cu **bunătate sau** milă. Doar în Ps.45.2, fiind un psalm profetic despre Hristos Domnul, este scris: „Tu eşti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale". La fel în Prov.3:34: „dar celor smeriţi le dă har".

In Noul Testament însă, e folosit adeseori. Evanghelistul Luca în urarea făcută de înger către Măria, redă acest cuvânt: „Plecăciune ţie, căreia ţi s-a făcut mare har !" (Luca 1:28) Ioan ne spune că „Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1:17). In evangheliile sinoptice ideea că harul vine de la Dumnezeu **e** arătată în mod izbitor. De exemplu în pilda cu lucrătorii viei, stăpânul o dă altora care nu aveau merite; în pilda celor chemaţi la cină şi în pilda nunţii fiului de împărat, cei chemaţi ulterior sunt fără nici un merit. Tot aşa şi în pilda fiului risipitor din Luca 15:11-24, se vede clar acţiunea harului în iertarea fără merite dată fiului pocăit

In epistolele apostolului Pavel, cuvântul har este dese ori întrebuinţat. In mod deosebit în Romani e pomenit de vreo 22 ori, atât în prima parte cap. 1-7, arătând lucrarea harului care ne scoate din starea noastră de păcătoşenie, cât şi în partea a doua de la cap.8 la sfârşit, care se ocupă cu lucrarea harului în vieţuirea noastră ca mântuiţi, cu formarea caracterului nostru de copii ai lui Dumnezeu, până ce în final vom ajunge desăvârşiţi, asemenea chipului Fiului Său. In Efeseni harul e menţionat de 11 ori, în 1 Corinteni de 8 ori, în Galateni de 5 ori, în

Coloseni de 4 ori, în Evrei de 4 ori. Deasemenea, Iacov, Iuda şi Petru în epistolele lor folosesc cuvântul har.

PĂRERI **DESPRE HAR**

O seamă dintre cercetătorii Bibliei au căutat să dea o definiţie harului lui Dumnezeu, dar se pare că definiţiile nu pot descrie harul în toată plinătatea lui. Iată câteva expresii despre har:

Ciril al **Ierusalimului,** în Lecturi catehetice, a scris: „Este partea lui Dumnezeu să confere harul, iar partea voastră e să-1 primiţi şi să-1 păstraţi."

Charles Hodge, renumit teolog: „Harul este marele dar asigurat prin lucrarea lui Hristos, fără de care răscumpărarea Sa nu ne-ar fi valabilă nouă spre mântuire."

Matthew Henry, mare comentator biblic : „Harul lui Dumnezeu comunicat nouă ne este oferit în dar, fără plată, e un dar gratuit, e doar o expresie a milei faţă de noi; nimic nu e în noi care să merite o aşa favoare; nu, totul este doar prin răscumpărarea care e în Hristos Isus."

Oswald Smith, păstor şi autor, a scris: „In religiile lumii, omul este gata să-şi verse sângele, sângele curge de la om spre Dumnezeu. Acesta e merit. In creştinism, sângele curge de la Dumnezeu spre om. Acesta e harul... Tot sângele tuturor oamenilor de pe toate câmpurile de luptă, din toată Istoria, nu este în stare să şteargă nici măcar un singur păcat; dar sângele Dumnezeului ce S-a făcut om, vărsat pe lemnul crucii la Golgota, cu nouăsprezece veacuri în urmă, odată pentru totdeauna, este suficient să spele toate păcatele tuturor oamenilor din toate veacurile. Omul nu poate face nimic spre a merita mântuirea. Isus a făcut totul spre a putea avea mântuirea."

Lewis Sperry Chaffer : „In Efeseni 2:7 este arătat motivul suprem şi final al lui Dumnezeu în salvarea oamenilor. însoţind

această proclamaţie a scopului suprem al lui Dumnezeu, avem o relatare a lucrării mântuitoare a lui Dumnezeu pentru individ. Prin această lucrare mântuitoare, oamenii care erau „morţi în greşeli şi păcate" sunt „înviaţi" şi puşi „să şadă în locurile cereşti în Hristos Isus", pe ei care erau fără Hristos, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume."

Augustin : „Tot ce avem în viaţa duhovnicească este darul harului lui Dumnezeu... Harul este aerul pe care-1 respiră creştinul şi care susţine viaţa sa."

J.F.Strombeck, autor : „Harul, ca adevărul, ca viaţa, ca lumina, este un termen atât de mare că depăşeşte toate definiţiile. Următoarea definiţie însă, poate fi de folos: Harul este nemeritata provizie îmbelşugată ce asigură operaţia neîmpiedicată a dragostei infinite a lui Dumnezeu, prin Isus Hristos pentru om, îndeosebi pentru cel ce se încrede în El."

Charles C. Ryrie, comentator biblic : „Harul este favoarea nemeritată de noi din partea lui Dumnezeu şi este în legătură cu mântuirea, cu justificarea, cu alegerea, credinţa şi darurile spiritu-

ale.

Charles H. Spurgeon, prinţul predicatorilor, în cartea sa „Totul prin har", scrie: „...mântuirea şi totul e numai prin har, ceea ce înseamnă în dar, gratis... Harul este prima şi ultima cauză ce pune în mişcare mântuirea".

Stanley Jones, misionar şi autor : „Poate cel mai distinctiv lucru în Evanghelie este harul, astfel că cel mai distinctiv lucru în creşterea noastră trebuie să fie creşterea în har. Dumnezeu este dragostea care a judecat păcatele noastre, a suferit pentru păcatele noastre, a iertat păcatele noastre, a înlăturat păcatele noastre şi apoi rămâne în inimile noastre nevrednice."

Merrill Unger în Dicţionarul biblic, scrie: „Deoarece Dumnezeu este sfânt şi drept, iar păcatul este o ofensă împotriva Lui, dragostea sau mila Lui nu putea opera în har până ce nu a fost procurată o satisfacţie suficientă pentru păcat. Această satisfacţie a făcut posibilă exercitarea harului lui Dumnezeu. Astfel, harul înlătură toate meritele omeneşti. El cere numai credinţa în Mântuitorul. Orice amestec al meritului omenesc violează harul. Harul lui Dumnezeu nu numai că procură mântuirea, ci şi asigură, îl prezervează pe cel mântuit în ciuda imperfecţiunii sale."

Augustus **H. Strong** în Teologia Sistematică ne dă cuvintele: „A spune că suntem mântuiţi prin har înseamnă a spune că noi suntem mântuiţi fără merite din partea noastră şi fără vreo

necesitate din partea lui Dumnezeu. Harul este făcut de cunoscut în

proclamaţie, în oferire şi în poruncă; dar în toate acestea e Evanghelie, veste bună."
Berkhof în Teologia Sistematică zice: „Omul căzut primeşte toate binecuvântările mântuirii din izvorul veşnic al harului lui Dumnezeu, în virtutea meritelor lui Isus Hristos şi prin lucrarea Duhului Sfânt."

IZVORUL HARULUI

Harul vine de la Dumnezeu, El este Izvorul harului. Constatăm aceasta din numirea: „Harul lui Dumnezeu". Iată câteva texte care arată aceasta: Tit 2:11: „Harul lui Dumnezeu care aduce mântuire..." In Ev.Luca 2.40 e scris: „Iar Pruncul creştea... şi harul lui Dumnezeu era peste El". In Fapt. 13:43, ni se spune că Pavel şi Barnaba „îi îndemnau să stăruiască în harul lui Dumnezeu". în Fapt. 20.24, Pavel spune: „să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu". în 1 Cor. 15.10, avem mărturisirea lui Pavel: „Prin harul Iui Dumnezeu sunt ce sunt", în 2 Cor.6.1, îi îndeamnă pe fraţi: „să faceţi aşa, ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu". în Evr. 12.15 e avertizarea: „nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu". Iar în 1 Petru 5:10, avem numirea atotcuprinzătoare: „Dumnezeul oricărui har". Toate aceste texte şi altele arată că harul provihe de la Dumnezeu, El e Izvorul, e Sursa, El e Dătătorul harului.

Dumnezeu e Izvorul căci El în atot-înţelepciunea Sa a conceput planul mântuirii prin har. Apostolul Pavel în Efes.1.7, vorbind despre iertarea păcatelor după bogăţiile harului Său, adaugă în v.9 : „după planul pe care-1 alcătuise în Sine însuşi", iar în Efes. 3.11, spune: „după planul veşnic pe care 1-a făcut..." In 2 Tim. 1:9, este scris: „El ne-a mântuit... după hotărîrea Lui şi după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veşnicii."

Lumea, noi toţi am căzut în păcat, nu L-am ascultat pe Dumnezeu, ci am ascultat de Satana, vrăjmaşul lui Dumnezeu, ne-am asociat cu el. Vina noastră a fost o ofensă faţă de sfinţenia lui Dumnezeu. Fiindcă am păcătuit, l-am ascultat pe diavolul, urma să ajungem cu toţii în iad, unde e locul de osândă al diavolului şi a duhurilor rele. Cum se putea ca Dumnezeul atotiubitor să ne pedepsească ? Şi la fel, cum se putea ca Dumnezeul atotdrept să nu ne pedepsească ? Dar Dumnezeu a iubit lumea, pe noi pe toţi, dragostea n-a vrut pierzarea noastră. Dreptatea Lui însă

cerea osânda. El nu ne putea ierta pe de gratis, căci nu ar mai fi fost un Dumnezeu drept. Dacă ne-ar fi pedepsit, nu mai era un Dumnezeu iubitor. Aici a fost MAREA DILEMĂ. Dar binecuvântat fie în veci Numele Său sfânt căci în atot-înţelepciunea Sa a găsit soluţia minunată pe care a pus-o în planul divin. Ca să rămână Dumnezeu iubitor şi totuşi drept, a trimis pe Fiul Său în lume să fie înlocuitorul nostru în moarte, iar noi să putem fi iertaţi. Domnul Isus însuşi a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ev.Ioan 3.16). In Rom.3:25,26, ap.Pavel vorbeşte despre această mare soluţionare în cuvintele: „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte, să fie prin credinţă în sângele Său o jertfă de ispăşire, ca să-Şi arate neprihănirea (dreptatea) Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca în vremea de acum, să-Şi arate neprihănirea (dreptatea) Lui în aşa fel încât, să fie neprihănit (drept), şi totuşi să socotească neprihănit (drept) pe cel ce crede în Isus".

Spre a putea înţelege Jertfa Domnului Isus, încă din vechime, Dumnezeu a deprins pe Israel cu jertfele pentru păcat. Omul vinovat trebuia să aducă un miel sau viţel fără cusur ca jertfă, şi înainte de a-1 junghia, îşi punea mâinile pe capul animalului (Lev. 4:4,15,24,29,33). Aceasta însemna transferarea păcatelor de la omul vinovat asupra animalului de jertfă. Astfel, în loc să fie vărsat sângele său, era vărsat sângele animalului. Toate acele jertfe erau o icoană preînchipuitoare a jertfei Fiului lui Dumnezeu, care urma să ia asupra Lui păcatele noastre a tuturor. Ca Domnul Isus să poată fi înlocuitorul nostru, a trebuit să vină în lumea noastră, să îmbrace corp omenesc, pentru ca pe Altarul Golgotei să-I fie vărsat sângele Său în locul nostru. Isaia spunea în proorocia sa: „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă"

(Isaia 53:10). Iar în 2 Cor. 5.21, apostolul Pavel precizează că această înlocuire a noastră a fost făcută de Dumnezeu, zicând: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El".
O frumoasă zugrăvire a harului o avem în cuvintele apostolului Pavel din epistola către Romani 8:32 : „El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" Aici la fel se arată că Dumnezeu Tatăl a dat pe Fiul Său la moarte pentru noi toţi şi se adaugă că fără plată ne dă toate lucrurile. Acesta e harul.

HARUL LUI DUMNEZEU

Când Agar pribegea prin pustie şi copilul Işmael era să moară de sete, Domnul a răspuns nevoii şi i-a arătat un izvor. Când Israel a pribegit prin pustie şi tot poporul era însetat, Domnul a spus lui Moise să lovească stânca şi stânca a dat apă. La nevoia noastră mare de mântuire, din Dumnezeu, din Tronul harului a ţâşnit un râu al vieţii pentru toţi păcătoşii pământului.
Când am fost în Israel, am vizitat izvoarele Iordanului. La poalele unui deal, pe câţiva metri ţâşnesc mai multe izvoare bogate, cu o apă bună, şi debitul de apă fiind mare, îndată se formează râul Iordan. Dar debitul ce curge din Izvorul harului e mult, mult, mult mai bogat. El este atotsuficient pentru toate nevoile spirituale ale lumii. Binecuvântat fie în veci Numele Său !

ADUCĂTORUL HARULUI

„Harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos"
(Evanghelia Ioan 1:17)

In capitolul acesta aş vrea să faceţi cunoştinţă cu Hristos Domnul, aducătorul harului. Mulţi, foarte mulţi nu au parte de harul lui Dumnezeu fiindcă nu-L cunosc pe El. Cuvintele spuse femeii samaritence: „Dacă ai fi cunoscut tu Darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-mi să beau", tu singură ai fi cerut...", se potrivesc şi celor de azi. In lumea noastră e atâta nevoie de adevărata cunoaştere a Domnului Isus. Unii ştiu doar că S-a născut la Betleem şi că a murit pe cruce, dar nu-L cunosc ca Mântuitor.
Ca să poţi primi un dar, e necesar să cunoşti pe cel ce ţi-l aduce. Să presupunem că vine la uşa ta cineva să-ţi aducă un dar de mare valoare. Oare nu te-ai interesa cine **e** ? Ai vrea să ştii dacă persoana e demnă de încredere, dacă nu cumva **e** un hoţ, care urmărit fiind, caută să se scape şi te implică pe tine, dându-ţi ceea ce a furat. Vrei să cunoşti pe cel ce-ţi oferă darul şi să-i fii mulţumitor.
Harul este cel mai mare, cel mai valoros **DAR** oferit lumii păcătoase. De aceea, aş vrea să cunoşti pe aducătorul harului şi preţul depus ca să ne poată aduce harul. Mă rog ca Domnul să-ţi dea multă lumină în privinţa aceasta.

HARUL LUI DUMNEZEU PERSOANA CARE NE-A ADUS HARUL

In Ev.Ioan 1:17, este scris: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos". Deci, aducătorul harului este Domnul Isus Hristos. El e „Cuvântul care a fost la început cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu... Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ev.Ioan 1:1, 14). Versetele acestea arată că EI era **Dumnezeu** înainte de întruparea şi naşterea Sa la Betleem.
Odată vorbind cu fariseii, Domnul Isus le-a spus: „Eu şi Tatăl una suntem". Evreii s-au înfuriat şi în duşmănia lor, căutau să-L omoară din pricină că Se făcea deopotrivă cu Dumnezeu (Ev.Ioan 5:18; 10:30). Acelaşi lucru 1-a afirmat în cuvântarea de rămas bun către ucenici: „Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo îl veţi cunoaşte şi L-aţi şi văzut." „Doamne, - I-a zis Filip - arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns". Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe ? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl... Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine ? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu sunt de la Mine, ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui" (Ev.Ioan 14:7-10).

Aducătorul harului e Creatorul a toate. Evanghelistul loan scriind despre pre-existenţa Domnului Isus, zice: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, nu a fost făcut fără El" (1:3). Acelaşi lucru îl spune şi apostolul Pavel în epistola către Coloseni 1:16: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El, şi pentru El."
Aducătorul harului e vrednic de toată încrederea, căci El e **Autoritatea Supremă.** Dacă un copil de ţigan ţi-ar aduce un dar de 100.000 lei, nu-i aşa că n-ai îndrăzni să-i primeşti ? Ai crede că i-a furat. Dar dacă preşedintele Statului ţi-ar aduce acea sumă, oare ai mai sta pe gânduri, nu ai fi gata s-o primeşti ? Ba chiar ar fi o insultă pentru el să nu-i primeşti darul. Darul nespus de mare al harului a fost adus de Hristos Domnul, care este Domnul domnilor şi împăratul împăraţilor (Apoc. 19:11-16), El a primit toată puterea în cer şi pe pământ (Ev.Mat.28:18). Şi totuşi mulţi nu primesc Darul adus de El. Tu l-ai primit ?
7
HARUL LUI DUMNEZEU
PREŢUL DEPUS DE EL
Harul, care este dar nemeritat, gratuit pentru noi, pe Hristos Domnul 1-a costat nespus de mult. Noi de multe ori trecem uşor, fără să cugetăm la partea aceasta. Ne bucurăm de o iertare gratuită, prin har, dar uităm că ea a fost plătită scump, foarte, foarte scump Eu încerc să spun ceva despre acest preţ, să vă îndrept atenţia spre câteva lucruri care fac parte din preţul acesta, dar în toată umilinţa mărturisesc că nu voi putea să arăt preţul deplin al harului.
Ca să ne poată aduce harul, **Hristos Domnul a plătit preţul** celei mai **mari umiliri,** a **celei mai mari înjosiri.** El era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. El a trebuit să Se dezbrace de slava Sa, pe care o avea mai înainte de a fi lumea (Ev.Ioan 17:5). Ap.Pavel în epistola către Filipeni 2:6,7, a scris: „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor." Traducerea Niţulescu spune: „S-a deşertat pe Sine". Oamenii cu greu au putut suporta slava unui înger, care e doar un slujitor ceresc. Când în noaptea Naşterii, îngerul a apărut la păstorii din câmpie, ni se spune că „ei s-au înfricoşat foarte tare" (Ev.Luca 2:9). Noi, muritorii, nu am fi putut suporta să vină ca Dumnezeu, să vină cu gloria care o avea în ceruri. Păcătoşi fiind, gloria Sa ne-ar fi mistuit. A fost absolut necesar să Se dezbrace de ea. El nu a putut să îmbrace un corp al îngerilor, căci îngerii nu au carne şi sânge, iar pentru jertfa de ispăşire trebuia să dea sânge. A trebuit să îmbrace chipul de rob, adică cel mai de jos, să fie asemenea oamenilor, să Se înfrăţească cu noi. Ce pană de scriitor iscusit ar putea să ne spună cât de mare a fost preţul acesta ? Din Creator Atotputernic să devii creatură firavă, un Copilaş înfăşat în scutece ! Din Stăpânul lumilor, a tuturor lucrurilor să iei chipul de sclav, să fii culcat într-o iesle ! El, Cel Preacurat, S-a născut în murdăria unui grajd ! E uimitor ! Coborământul acesta, smerirea Lui, e mult dincolo de priceperea noastră ! Nu pricep în totul această smerire, dar mă bucur că El a plătit preţul acesta, pentru ca eu şi tu să putem avea harul lui Dumnezeu. In 2 Cor.8:9, ap.Pavel vorbind despre har, ne atrage atenţia tocmai asupra acestui adevăr glorios, zicând: „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos. El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi." 8

HARUL LUI DUMNEZEU
Coborământul Domnului Isus nu are asemănare. Dacă un mare împărat s-ar coborî la nivelul de sclav, asta ar fi doar o dezbrăcare de slavă, căci el ar rămâne tot om. Numai dacă un mare împărat ar putea să se facă un mic viermisor, ar putea fi o slabă asemănare. Fiindcă nu am cunoscut aşa situaţii, ne este greu să pricepem cât de mare a fost preţul acesta. i
Hristos Domnul a plătit **preţul** prin trăirea celei mai sfinte vieţi. Viaţa Sa trăită în toată curăţia II arată că a fost Dumnezeu. El n-a avut nici un păcat. Nici chiar duşmanii Săi nu L-au putut acuza de vreun păcat (Ev.Ioan 8:46). Ba chiar şi Pilat, guvernatorul roman, care L-a judecat, în trei rânduri a declarat: „Eu nu găsesc nici o vină în El" (Ev.Ioan 18:38; 19:4,6). Dacă ar fi avut un singur păcat, El n-ar fi corespuns să fie Jertfa de ispăşire a păcatelor, căci mielul fără cusur de la jertfele din Vechiul Testament era icoana unei vieţi fără prihană. El a trăit într-o

lume păcătoasă, „a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fără păcat" (Evr.4:15).
El a plătit un mare preţ prin muncile sufletului Său. Evangheliştii ne descriu cele trei ore de mare agonie din Ghetse-mani. Ev.Matei ne spune că „a luat cu El pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zebedei, şi a început să se întristeze şi să se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneţi aici şi veghiaţi împreună cu Mine. Apoi a mers puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi S-a rugat..." Aceste cuvinte mă fac să înţeleg că nu e nimic din ceea ce e redat în anumite icoane, îngenunchiat, rezemat de o piatră mare, cu o frumoasă strlucire ce cade pe faţa Sa. O, nu, Biblia îmi spune că El a fost cu faţa la pământ. Muncile sufletului Său nu pot fi pictate, dar ele se văd atât din cuvintele Sale, cât şi din poziţia Sa la rugăciune. Aruncarea cu faţa la pământ era expresia unei adânci dureri sufleteşti. Unii scriitori de azi spun că S-a îngrozit de cruce, de ceea ce avea să sufere. Asta, însă, L-ar face mai slab decât eroii martiri ai credinţei, care senini şi cu toată îndrăzneala, ba unii chiar cântând au mers la moarte. O, nu, nu cred că aceasta a fost cauza agoniei. Când grecii au dorit să-L vadă, El a spus: „A sosit ceasul !" (Ev.Ioan 12:23). El ştia că bobul de grâu trebuie să moară, ca să poată aduce roadă. Dar în Ghetsemani îl vedem cuprins de o întristare de moarte, iar evanghelistul Luca scrie: „A ajuns într-un chin ca de moarte şi a început să se roage şi mai fierbinte; şi sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ" (Luca 22:44). Cauza groazei, a spaimei, a agoniei se pare că a fost

faptul că trebuia să bea paharul păcătoşeniilor noastre, murdăriile unei lumi întregi, să fie El făcut păcat în locul nostru. Partea aceasta a durerilor este mult mai grea decât durerile fizice. Aţi văzut persoane care poartă dureri sufleteşti ? Se topesc, se usucă pe picioare. Durerea sufletului e mistuitoare.
Păcatul era insuportabil pentru Hristos Domnul, aşa cum firicelul de nisip adus de vânt e insuportabil pentru ochi. El a fost sfânt în toată desăvârşirea şi acum trebuia nu numai să poarte păcatele tuturor, ci să fie El făcut păcat. Noi nu am fi putut fi salvaţi prin învăţarea unui adevăr, aşa cum învăţăm chimia sau geometria prin formule, reguli şi diagrame. Nimeni niciodată nu a putut salva pe altul de la înec, stând liniştit pe ţărm şi dând directive şi reguli cum să se menţină la suprafaţă şi cum să respire. Nu, ci spre a salva, trebuie să se arunce el în elementul distructiv, să fie exact în aceeaşi condiţie, ca cel ce se îneacă, şi prin exercitarea forţei sale, prin vigoarea vieţii sale să-1 salveze pe celălalt. Când copilul tău ar fi într-o casă cuprinsă de flăcări, tu nu-1 poţi salva strigându-1 de afară, ci trebuie să înfrunţi dogoarea flăcărilor, deci să fi tu personal în acea stare de mare primejdie, şi apoi de acolo să-1 iei, în braţe, să-I scapi, să-1 aduci afară în siguranţă.
Aşa a făcut Hristos Domnul. El a venit în lumea de păcat, dar acum, deşi era fără păcat, a trebuit să ia asupra Lui păcatele noastre a tuturor, să fie El făcut păcat pentru noi. Aceasta L-a cutremurat, L-a zguduit din adâncul Fiinţei Sale. Sudoarea de sânge arată intensitatea acestor munci ale sufletului Său în Ghetsemani. Aici e Sfânta sfintelor a răscumpărării noastre, unde nu putem pătrunde. Aici durerile au fost prea sfâşietoare, zbuciumul, chinurile mult prea enorme ca să poată fi înţelese de noi ! Dar binecuvântat fie în veci Numele Său, că **a** acceptat în totul voia Tatălui ! Ca un imn de glorificare a Lui, apostolul Pavel **a** scris: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2Cor.2:21). Priviţi la Hristos Domnul în Ghetsemani, cu faţa la pământ, zbătându-Se în agonie, ca să pricepeţi măcar ceva din preţul depus, ca nouă să ne poată aduce harul cu toate bogăţiile şi gloriile lui !
El a plătit preţul Jăsându-Se **dispreţuit** El, Perla cerului, **a** ajuns batjocura pământului ! Ce dispreţ **a** răbdat El, ca noi, dispreţuitorii să putem avea har ! Priviţi-L **pe Domnul Slavei arestat în Ghetsemani şi legat la mâini** ! (Ioan 18:12) Samson când a fost legat cu şapte funii noi, le-a rupt. Nu credeţi că şi

Domnul Isus putea să rupă funia cu care a fost legat ? Când căpitanul regelui Ahazia s-a dus cu cei 50 de soldaţi să-1 aresteze pe Ilie, el a cerut să se pogoare foc din cer şi i-a mistuit pe toţi. Oare Cel ce a fost Stăpânul lui Ilie nu putea să facă la fel ? Putea, dar n-a făcut. El a

consimţit să fie legat ca un tâlhar, a îndurat dispreţul acesta, pentru ca noi, cei care am fost legaţi de patimi şi păcate, să putem fi dezlegaţi prin har.
Priviţi puţin la dispreţul ce L-a îndurat la palatul Marelui preot. Ev.Luca ne spune că „oamenii care păzeau pe Isus II batjocoreau şi-L băteau. L-au legat la ochi, îl loveau peste faţă şi-L întrebau zicând: „Prooroceşte, cine Te-a lovit ?" Şi rosteau împotriva Lui multe alte batjocuri" (Ev.Luca 22:63-65). Probabil au făcut aceasta în timp ce se aduna Soborul pentru judecată. Acum era legat nu numai la mâini, ci şi la ochi. El devenise obiectul de batjocură al aprozilor, copoii Marelui preot. Cine ar putea să ne spună ce dureros a fost dispreţul acesta ? Iar după ce s-a adunat Soborul şi L-a judecat, a urmat altă scenă de dispreţ. Acum crema lui Israel, prelaţii recurg la josnicie, trec şi-L scuipă, unii îl bat cu pumnii, alţii îl pălmuiesc (Mat.26:67). Opriţi-vă o clipă şi priviţi **dispreţul îndurat** în Pretoriu lui **Pflat,** aşa cum ni-1 redă Matei. „Ostaşii dregătorului au dus pe Isus în Pretoriu şi au adunat în jurul Lui toată ceata ostaşilor. L-au dezbrăcat de hainele Lui şi L-au îmbrăcat cu o haină stacojie. Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap şi I-au pus o trestie în mâna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, îşi băteau joc de El şi ziceau: „Plecăciune, împăratul iudeilor !" Şi scuipau asupra Lui, şi luau trestia şi-L băteau în cap" (Mat.27':27-30).
Şi **dispreţul s-a repetat la cruce.** Acolo preoţii cei mai de seamă, ostaşii, mulţimea adunată, trecătorii, ba chiar şi un tâlhar răstignit îşi bate joc de El. Fiul lui Dumnezeu merita toată cinstea căci ne-a adus harul cerului, dar noi i-am dat tot dispreţul pământului. S-a împlinit în totul proorocia lui Isaia: „Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obicinuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa de la El, şi noi nu L-am băgat în seamă" (Isaia 53.3). Acesta a fost preţul !
El a plătit un preţ de mari dureri fizice. El a suferit în chip real mult mai mult ca oricare altul.. Simţurile Lui au fost mult mai fine, căci n-au fost atrofiate de păcat. Duhoarea carciumei pentru un beţiv nu **e** nimic, căci mirosul îi este atrofiat; pe când pentru unul care nu bea e ceva insuportabil. Acum trupul de rob, îmbrăcat la întrupare, avea să plătească osânda păcatelor noastre.

Bătaia cu palmele şi cu pumnii I-au desfigurat faţa (Is.50:6; 52:14; Mc. 14:65). Despre El se spunea că „toată fiinţa Lui este plină de farmec... osebindu-se din zece mii", iar acum a devenit „o pricină de groază, atât de schimonosită îi era faţa". Aceasta a fost la casa Marelui preot. Dar a urmat bătaia mult mai grozavă din Pretoriu. Acolo a fost revărsarea furiei mercenarilor Romei. Bătaia cu biciul, flagelarea, era interzisă faţă de cetăţenii romani, căci era groaznică. Ea se aplica numai străinilor. Ostaşii romani urau de moarte pe evrei, căci mulţi dintre ei au fost linşaţi de evreii naţionalişti. Ei nu mai îndrăzneau să umble singuri, ci numai cu grupa, fiindcă rebelii lui Israel, în ura lor faţă de stăpânirea romană, cum vedeau un roman singur, îl atacau şi-1 omorau pe loc. Acum soldaţii aveau în mâinile lor pe unul acuzat de răscoală împotriva Cezarului şi că s-ar fi declarat împărat al iudeilor. Puteţi oare să vă daţi seama cu câtă răutate au aplicat ei bătaia cu biciul ? Toată furia acumulată împotriva unui popor, acum s-a revărsat asupra unui singur Om. Pentru flagelare împricinatul era legat la un anume stâlp în aşa fel ca doar vârful picioarelor să atingă pământul, iar spinarea goală să-i fie încovoiată. Apoi urmau loviturile de bici, care avea din loc în loc mici verigi sau bucăţi de oase. Acestea intrau în carnea condamnatului, iar când biciul era smuls, rupea carne şi sângele ţâşnea în şiroaie. Unii mureau în timpul flagelării. Şi Hristos Domnul, aducătorul harului unei lumi condamnate, a primit asupra Sa condamnarea aceasta. A luat EI locul nostru în osândă.
Stanley, într-una din cărţile sale despre călătoria prin Africa, istoriseşte un caz izbitor de înlocuire la pedeapsă. Era intr-un sat unde un oarecare sclav Uledi, om foarte popular şi prietenos, şi-a furat stăpânul şi a fost prins. Spre judecată a fost dat la bătrânii tribului. Aceştia I-au anchetat, l-au găsit vinovat şi l-au condamnat la o aspră biciuire. Atunci fratele său Şumuri, care era mai robust, s-a ridicat şi a zis: „Uledi a făcut foarte rău, dar nimeni nu mă poate acuza pe mine de vreun rău. Acum lăsaţi-mă pe mine să primesc jumătate din pedeapsa lui, căci el e fratele meu." Abia a terminat el şi s-a ridicat altul, zicând: „Uledi e vinovat, dar el a fost ca un tată pentru băieţii ce umblă cu bărcile. El de multe ori şi-a riscat viaţa sa ca să-i

salveze pe ei. El e verişorul meu şi trebuie pedepsit. Şumuri a zis că ia el jumătate de pedeapsă, cealaltă jumătate lăsaţi-mă s-o iau eu, iar Uledi să fie liber". Bătrânii s-au învoit şi cei doi au luat ei pedeapsa lui Uledi.
Aşa noi avem mântuirea în dar, prin har, dar nu trebuie să uităm niciodată că Domnul Isus Hristos a plătit scump această 12

mântuire. E nevoie să înţelegi adevărul acesta. Să nu fii nepăsător, mulţumindu-te cu o religie formală, doar pe hârtie, şi trăind în toate păcatele. Nu lua păcatul aşa uşor. El a suferit nespus ca să ne izbăvească din starea de păcătoşenie, să nu mai suferim noi chinul veşnic. Aş vrea să-L cunoşti pe Aducătorul harului, pe Domnul meu, căci ştiu că atunci vei pune capăt trăirii în păcat şi te vei alipi de El, iubindu-L cu toată scumpătatea sufletului tău.
Şi Hristos **Domnul** a plătit **preţul deplin al sângelui,** ca noi să ne putem bucura de harul lui Dumnezeu. Priviţi-L pe Golgota. Legea divină cerea pedeapsa pentru păcat. „Plata păcatului este moartea" (Rom.6:23). „Şi fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evr.9:22). Tot sistemul jertfelor din Vechiul Testament învederau această cerinţă. Era cerinţa dreptăţii divine. Ca Domnul nostru Isus Hristos să poată satisface această cerinţă, a îmbrăcat corp omenesc, S-a făcut părtaş cărnii şi sângelui, ca şi noi, păcătoşii pământului. La Golgota, El a fost pironit pe crucea de lemn noduros ce a purtat-o. El ne-a substituit pe noi în moarte, pe mine şi pe tine. A purtat El osânda noastră a tuturor în trupul Său pe lemn (1 Pet.3:24). Dintre toate pedepsele capitale, răstignirea era cea mai grea. Era mult mai dureroasă decât arderea pe rug, sfâşierea de fiare sau decapitarea. Ea era o moarte înceată prin scurgerea sângelui. La unii dura nu ore, ci zile. In cazul Domnului Isus, a durat şase ore. A fost răstignit la al treilea ceas din zi, adică ora nouă dimineaţa (Ev.Marcu 15:25). La ceasul al şaselea, adică ora douăsprezece, s-a făcut întuneric (Ev.Marcu 15:33), iar după ceasul al nouălea, adică ora trei după masă, El Şi-a dat duhul (Ev.Matei 27:46; Marcu 15:34). Din cauza istovirii în muncile sufletului, din cauza pierderii sângelui în urma flagelării, El a murit înaintea celor doi tâlhari răstigniţi împreună cu El. Ştim că celor doi, care n-au suferit flagelarea, a trebuit să li se zdrobească fluierele picioarelor, ca să urgenteze moartea lor, din pricina că a doua zi erau Pastele iudeilor şi trebuiau coborâţi de pe cruce.
Da, El a plătit cu sângele Său sfânt răscumpărarea noastră din robia păcatului. El însuşi a zis: „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi" (Ev.Matei 20:28). Iar apostolul Pavel a scris fraţilor din Efes: „In El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" (Ef.l:7). Celor din Roma le scrie că răstignirea nu a fost la întâmplare: „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credinţă în sângele Lui, o
13

jertfă de ispăşire; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu, pentru ca în vremea de acum, să-Şi arate neprihănirea sau dreptatea Lui în aşa fel încât să fie neprihănit, şi totuşi să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus" (Rom.3:25,26). Şi apostolul Ioan afirmă acelaşi adevăr, zicând: „El este Jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi" (1 Ioan 2:2). Deasemenea, apostolul Petru aminteşte fraţilor de acest preţ de sânge prin cuvintele: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care îl moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană" (1 Pet. 1:18,19). Acesta a fost preţul !
Cuvintele însă nu pot exprima ce mari, ce dureroase, ce amare, ce puternice, ce groaznice au fost suferinţele Lui îndurate în locul nostru ! Hristos Domnul a fost Persoana centrală a omenirii. După cum Ia centrala telefonică sunt conectate toate telefoanele, iar tu fiind furios pe vecinul tău, îl chemi să-i spui tot felul de vorbe urâte, toate vorbele tale întâi merg la centrală. Aşa toate păcatele noastre s-au centrat în El. Toţi putem repeta cuvintele lui David: „împotriva Ta, numai împotriva am păcătuit". De aceea suferinţele Sale au fost aşa de mari. Simms Reeves, marele tenorist englez, la un concert religios despre Patimile Domnului, a cântat cuvintele proorocului din Plângerile 1:12, „O, voi, care treceţi pe lângă mine, priviţi şi

vedeţi dacă este vreo durere ca durerea mea, ca durerea cu care m-a lovit Domnul în ziua mâniei Lui aprinse". El a spus că a fost copleşit, a fost ceva prea greu numai să cânte, dar cine ar putea să spună cât au fost de grele în realitate ?
Eu am încercat să-ţi îndrept doar privirea spre El. El e remediul lui Dumnezeu pentru boala păcatului de care sufeream cu toţii. Dumnezeu L-a rânduit, L-a pregătit pe EI ca Miel de junghi-ere pe altarul Golgotei. De aceea, în faţa lui Dumnezeu nu există alt mijloc de mântuire decât Hristos Domnul, El şi numai El. Vorbind despre Domnul Isus în faţa Soborului lui Israel, apostolul Petru a zis: „In nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapt.Ap.4.12). Iertarea păcatelor e numai prin sângele Lui, nu prin faptele tale, nu printr-o religie oricare ar fi ea, nu prin cuminecătură, nu prin rugăciunile păstorului sau preotului după moarte. Numai venind la Hristos Domnul poţi avea mântuirea prin har, căci El a adus harul (Ef. 2:8,9). Aceasta e 14
HARUL LUI DUMNEZEU
învăţătura Evangheliei. Dacă vrei mântuirea, ascultă de ea.
Datorită faptului că a suferit în locul nostru, EI e Mântuitorul care dă iertarea păcatelor în dar şi izbăvirea de orice patimi. Deoarece Tatăl a primit jertfa Sa şi ne-a socotit neprihăniţi, El a înviat din morţi (Rom4:25). Astfel, avem dovada clară că moartea Sa a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu cu privire la vina noastră. Chiar mai mult, El a fost înălţat mai pe sus de orice nume. Aposolul Pavel zice: „De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul" (Fil.2:9-ll). Mântuirea lui e valabilă pentru toate păcatele (Fapt.Ap. 13:38,39) şi pentru toţi păcătoşii (lloan 2:2). Şi fiindcă trăieşte pururea, El poate să mântuiască în chip desăvârşit pe toţi cei ce se apropie de Dumnezeu prin El (Evr.7:25).
Cu câţiva ani în urmă, la Chicago a avut loc un Parlament Mondial al Religiilor Lumii. Reprezentantul fiecărei religii a vorbit despre înalta morală, despre experienţe mistice, despre binefaceri sociale. Observatorii se întrebau ce va putea creştinismul să prezinte ceva deosebit. Joseph Cook, un predicator din Boston, USA, a fost însărcinat să vorbească în numele creştinilor. El le-a pomenit de piesa „Macbeth" a lui Shakespeare, scena I din actul V, unde se redă că după omorîrea regelui Duncan, Lady Macbeth a devenit obsedată de simţul vinovăţiei, mereu căuta să-şi spele mâinile, se scula îngrozită chiar şi noaptea, se spăla, dar petele de sânge nu se spălau. Atunci vorbitorul a întrebat care religie va putea spăla mâna dreaptă a Doamnei Macbeth ? Nici o religie nu a avut nimic. Atunci el a spus că nevoia urgentă a lumii nu e de misticism, de moralitate, de acţiuni sociale, ci de mântuire, de curăţirea noastră de petele păcatului şi aceasta se poate face numai prin sângele Domnului Isus Hristos. In aceasta stă superioritatea Creştinismului. El are ceva ce răspunde la nevoia mare şi urgentă a lumii, a arătat vorbitorul.
Vestea mântuirii în dar, a spălării păcatelor e cea mai bună veste de care are nevoie omenirea. Odată renumitul poet englez Alfred Tennyson fiind Ia ţară, a întâlnit o femeie bătrână şi a întrebat-o că ce veşti noi mai sunt prin sat. Ea a răspuns: „Eu, Domnule Tennyson, ştiu doar o singură noutate că Domnul Hristos a murit pentru toţi oamenii. Atunci distinsul bărbat a zis: 15
HARUL LUI DUMNEZEU
„Aceasta e o veste veche,' e o veste bună şi totdeauna e nouă." **Hristos Domnul,** care ne-a **adus harul, e singurul** Mântuitor.
Toţi cei ce şi-au recunoscut starea de păcătoşenie şi au dorit mântuirea, au venit la Hristos Domnul şi prin credinţă au primit spălarea de păcate şi har după har. De aceea, ei II urmează, îl slujesc şi îl slăvesc. Un compozitor creştin privind la suferinţele îndurate de Hristos Domnul, Aducătorul harului, a scris:
Din cer Isus veni,
în locul meu suferi,
ca eu un vinovat să trăiesc;
crucea grea a luat,

păcatu-mi a purtat,
de aceea mă-nchin şi-L slăvesc.
Biciuit şi zdrobit,
foarte greu chinuit,
în locul meu Isus a răbdat;
dezbrăcat şi hulit,
pe cruce pironit,
El muri pentru al meu păcat.
Pe cruce pironit,
El viaţa Şi-a jertfit. O, ce mult Domnul meu m-a iubit !
El osânda-a luat,
mie viaţa mi-a dat, pe Calvar pentru mine-a răbdat.
Azi cum sunt mă predau,
să-Ţi slujesc Ţie vreau şi nicicând nu Te voi părăsi;
voi umbla-n calea Ta
şi mereu-Ţi voi cânta, până-n slavă Te voi întâlni.

Apostolul Ioan a scris: „Noi îl iubim **pentru** că **El ne-a iubit** întâi" (1 Ioan 4:19). Numai când ajungi să înţelegi că **tot** ce a suferit EI a fost din dragoste pentru tine, atunci **îl vei iubi** şi tu cu adevărat, vei trăi pentru El şi îl vei adora. Eu mă rog ca Domnul să-ţi dea lumină în privinţa aceasta ! Atunci vei avea un creştinism real, nu unul formal. Atunci Aducătorul harului va fi Preaiubitul sufletului tău.

BOGĂŢIILE HARULUI

„Ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său" (Efes.2:7)

Apostolul Pavel vorbeşte despre bogăţiile harului. In acest capitol aş vrea să vă prezint aceste bogăţii. Voi căuta să folosesc un limbaj simplu, pentru ca şi cel mai sărac şi fără educaţie să poată înţelege adevărul Scripturilor şi să devină părtaş acestor bogăţii. O, de aş putea să vi le înfăţişez aşa cum trebuie !

Poate unii care citesc acest studiu sunt bogaţi, au tot ce le trebuie, au poziţie bună, au bani, au confort în casa lor şi sunt gata să neglijeze sau chiar să dispreţuiască bogăţiile harului. Prietene, gândeşte-te bine ce faci ! Sunt bogăţiile tale bogăţii ? Vai, câţi au belşug de toate, dar sunt săraci de sănătate ! Ce folos de bogăţiile ce le au ? Oare nu ar fi gata să le dea toate pe medicamente numai să scape de boală ? Sunt ele bogăţii ? Peste noapte au venit apele şi au măturat totul de la unii. La alţii au intrat hoţii şi le-a luat totul. Sunt ele bogăţii ? Când vine moartea, oare poţi să iei ceva cu tine ? Domnul Isus spune că Dumnezeu a zis omului care se credea bogat: „Nebunule ! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul !"

Bogăţiile harului sunt pentru toţi săracii pământului, care într-adevăr se văd săraci înaintea lui Dumnezeu. O, de te-ai vedea şi tu aşa cum te vede Dumnezeu ! Atunci aceste bogăţii ale harului ar fi exact pentru tine. Atunci clipa aceasta ar fi crucială şi în viaţa ta. Tu ai tresaltă de bucurie, te-ai arunca pe genunchi şi în sfântă închinare I-ai mulţumi lui Dumnezeu că prin Evanghelie ţi-a descoperit bogăţiile harului. Cel flămând nu aşteaptă multă poftire la masă. Celui setos îi este deajuns să vadă izvorul şi imediat aleargă la el, bea şi îşi potoleşte setea cu apa lui răcoritoare. Aşa fac toţi cei săraci spiritualiceşte când zăresc bogăţiile harului.

Chiar şi pentru credincioşi, acest studiu poate fi mult binecuvântat. Oare nu sunt atâţia care trăiesc în sărăcie spirituală, ca cei din Laodicea ? Mai ales în bisericile mari, atâţia se cred bogaţi, cred că au de toate, dar ei sunt săraci, orbi şi goi, lipsiţi de putere, fără ulei în candelele lor ! Copii ai Dumnezeului Preaînalt, îmbrăcaţi în zdrenţe, scormonind prin

gunoaie ! Cum aş vrea să vă iau de mână să vă duc la trezoreria împăratului împăraţilor să zăriţi măcar ceva din bogăţiile nepătrunse ale harului Său ! Chiar şi pentru tine cel amărît, copleşit de necazuri, pentru tine cel căzut, cunoaşterea acestor bogăţii ale harului te-ar însenina, te-ar umple de bucurie, te-ar face să cânţi Domnului în sfânt extaz:

In Tine am tot ce doresc; Cât de bogat sunt eu ! Copilul Tău eu mă numesc, Mântuitorul meu !
Atunci, altfel ai înfrunta ispitele şi amăgirea lumii, altfel ai purta ocara lui Hristos Domnul, altfel L-ai iubi pe Dumnezeu. Când ai aceste bogăţii îi slujeşti Domnului cu toată scumpătatea.
Dintru început, ţin să mărturisesc că sunt mult prea slab să vă pot descrie aceste bogăţii. Limbajul meu e prea sărac, **iar** bogăţiile harului sunt prea imense ! De aceea voi recurge mereu la Cuvântul Domnului. îl vom întreba pe El cum sunt bogăţiile harului şi ce cuprind ele.
întâi, să cercetăm Scripturile spre a vedea **cum sunt bogăţiile harului ?** In cele trecătoare, bogăţiile pot fi mici sau mari, folositoare sau mai puţin folositoare. De exemplu, unul are zeci de hectare de pământ pe coastă de deal, pământul e neproductiv, dar dealul are în subteran zăcăminte de aur. Acolo sunt bogăţii, un frate avea un aşa teren, dar el nu le putea exploata. Aşa bogăţii nefolositoare l-au făcut pe bietul român de altădată să cânte doina durerii:
Munţii noştri aur poartă, iar noi cerşim din poartă-n poartă.
Există bogăţii nefolositoare. Psalmistul privind la starea nenorocită a multor bogaţi pământeşte, a zis: „Ei se încred în avuţiile lor şi se fălesc cu bogăţia lor cea mare. Dar **nu** pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea **Iui** Dumnezeu preţul răscumpărării lor. Răscumpărarea sufletului lor este aşa de scumpă că nu se va face niciodată."(Ps.49:6-8) In 1532, când Francisco Pizarro cu spaniolii săi a pătruns în imperiul incaşilor din Mexico şi au ajuns la Caxamalca, cu vicleşug, I-au făcut prizonier pe împăratul Atahualpa. Acesta văzând lăcomia după aur a spaniolilor, se gândi că ar putea să se răscumpere cu aur. De aceea, într-o zi, îi zise lui Pizarro: „Dacă în două luni umplu pe jumătate această cameră cu vase şi podoabe de aur, îmi vei reda libertatea ?" Comandantul spaniol îi făgădui. Camera era de vreo 7 m. în lungime şi de aproape 6 m. în lăţime. **Prin soli, îm-18**
HARUL LUI DUMNEZEU
paratul ceru supuşilor săi ca din palate, din temple să aducă vasele şi bijuteriile de aur spre a-1 scăpa. Aurul, preţul răscumpărării, fu îngrămădit în acea cameră, dar în loc să fie eliberat, împăratul Atahualpa a fost omorît. Chiar cu mult aur, căci incaşii erau bogaţi, n-au putut să răscumpere trupul împăratului lor, dar de cum sufletul. Bogăţiile lor s-au dovedit nefolositoare.
Dar bogăţiile harului sunt accesibile şi folositoare fiecăruia. In epistola către Efeseni 2:7, ap. Pavel a scris: „...ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său... faţă de noi în Hristos Isus". Notaţi, vă rog, cuvintele: „faţă de noi". Pavel a fost un prigonitor al Bisericii, efesenii au fost păgâni, idolatri, dar ei au avut acces la bogăţiile harului şi ele le-au fost folositoare.
Aici ap.Pavel răspunde la întrebarea noastră şi ne spune că BOGĂŢIILE HARULUI SUNT NEMĂRGINITE. Cuvântul în original dă ideia de ceva supra-abundent, excesiv, fără limite. Aceste bogăţii sunt infinite, ca Dumnezeul cel infinit. Nevoile mele sunt mari, lupta spirituală e aprigă, dar nu disperez. Bogăţiile harului sunt cu mult mai mari decât toate nevoile. Păcătoşenia ta e mare ? Bogăţiile harului depăşesc cu mult păcătoşenia ta. In meditaţiile lui Savonarola la Ps.51, meditaţii scrise în perioada dintre condamnarea sa la moarte şi arderea sa pe rug, el exprimă frumos gândul acesta. La cuvintele primului verset: „Ai milă de mine, Dumnezeule ", el zice: „Adâncul cheamă Adâncul. Adâncul păcătoşeniei cheamă Adâncul milei. Adâncul înghite Adâncul. Adâncul milei înghite Adâncul păcătoşeniei." Da, nemărginita bogăţie a harului lui Dumnezeu e mai adâncă decât toată decăderea omenească şi e mult mai înaltă decât cea mai înaltă culme a păcătoşeniei. Ea nu are margini nici în întindere, nici în înălţime, nici în adâncime. Această nemărginită bogăţie e inepuizabilă, e atotsuficientă. Oare pricepem noi aceste adjective ? Nu cumva ne asemănăm cu o caracudă, peştişor de baltă, care pătrunzând în apele Dunării şi văzând la margine un bou că bea apă, s-ar gândi ca nu cumva să bea toată apa ? Dar puhoiul apelor Dunării e mare încât poate adăpa toţi boii din România. De aici din Oceanul Pacific se ridică zilnic în nori milioane de tone de apă, dar nivelul oceanului nu scade cu nimic. Cam aşa, dar într-un fel mult mai grandios, sunt bogăţiile harului, inepuizabile. Cântarea „Măreţul har" în ultimul verset spune: Şi după zeci de mii de ani

din veacul minunat,
nici cu o picătură n-a scăzut
Oceanul nesecat !
19

HARUL LUI DUMNEZEU

Această nemărginită" bogăţie a harului te îndeamnă şi pe tine să te apropii de Dumnezeu, oricâte ar fi păcatele tale şi oricât de mari ar fi nevoile tale. Dumnezeu are un har atotsuficient şi pentru tine. Nevoile tale sunt ca o găleată goală ce o laşi în apele oceanului. S-ar putea oare să te temi că n-o poţi umple ? Ia pentru tine promisiunea Domnului: „Harul Meu îţi este deajuns f" (2 Cor. 12:9)

Apoi BOGĂŢIILE HARULUI SUNT NEPĂTRUNSE. Tot în epistola către Efeseni cap.3:7,8, apostolul Pavel spune că a fost făcut slujitor al Evangheliei „după darul harului Lui dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos." Mintea omenească nu poate pătrunde în totul aceste bogăţii. Ele sunt dincolo de putinţa noastră de pricepere. Noi nu putem concepe cum sunt astăzi şi cum vor fi în veşnicie aceste bogăţii. în 1 Cor.2:9 citim: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." Noi concepem ca un vinovat să fie osândit, dar nu putem concepe ca vinovatul să fie socotit nevinovat, şi aceasta tocmai de Dumnezeul Atotdrept. Noi concepem să iubim pe cineva care ne iubeşte. Dar să iubeşti pe cel ce te blestemă, pe cel ce-ţi face rău, pe cel ce se ridică împotriva ta, asta nu putem concepe. Nu e ceva firesc. Totuşi, aşa a făcut Dumnezeu. Pe mine şi pe tine, nişte răzvrătiţi împotriva voii Lui, EI ne-a iubit şi a făcut ispăşirea păcatelor noastre; ba mai mult, ne-a înfiat şi ne-a făcut moştenitori ai gloriilor fără apus. De aceea, apostolul Pavel cuprins de uimire, exclamă: „O, adâncul bogăţiei înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu ! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui !" (Rom.ll:33) Toată veşnicia ne vom uimi şi ne vom bucura de bogăţiile nepătrunse ale harului lui Dumnezeu.

încă un cuvânt din partea apostolului Petru la întrebarea noastră. El ne spune că HARUL E FELURIT (1 Pet.4.10). Şi în cele trecătoare bogăţiile sunt felurite: aur, argint, fier, aramă, petrol, diamante, cărbune, pământ, etc. La fel, harul e felurit. Aceasta îmi spune că eu nu pot ajunge într-o aşa situaţie încât una din bogăţiile harului felurit să nu mi se potrivească. Noi toţi avem nevoi felurite, dar bogăţiile harului felurit corespund în totul acestor nevoi. Există un har potrivit pentru necazurile noastre, pentru boalele noastre, pentru încercările noastre, pentru lupta noastră, pentru slăbiciunile noastre, pentru alunecările 20

HARUL LUI DUMNEZEU

noastre, pentru lucrarea noastră, pentru creşterea copiilor noştri. Subliniaţi în Bibliile voastre cuvântul acesta. Pentru încercarea ta felurită de mâine, vei găsi o provizie suficientă în harul felurit al lui Dumnezeu. Intr-o farmacie se găsesc medicamente felurite pentru feluritele nevoi

ale omului. Cam aşa, dar mult mai măreţ, e harul felurit al lui Dumnezeu. Deci, nu te speria de ivirea a ceva neprevăzut, nu te frământa. Există, bogăţii nemărginite, nepătrunse şi felurite ale harului, rezerve inepuizabile.

Trec la a doua întrebare: CE CUPRIND ACESTE BOGĂŢII ? Termenul bogăţii *e* pus la plural. Dacă ar fi fost la singular, m-aş fi putut gândi că sunt doar pentru viaţa de dincolo. Dar nu, harul a fost adus aici, deci e şi pentru viaţa de aici şi pentru cea de partea cealaltă a cerului. De fapt, noi aici ne facem părtaşi bogăţiilor harului. Harul e ca un pachet mare, pregătit de Dumnezeu şi oferit nouă în dar. în pachet e pus tot ce-mi trebuie pentru timp şi eternitate. In aceste bogăţii se cuprinde: ispăşirea, iertarea, răscumpărarea, înnoirea, înfierea, viaţa veşnică, sfinţirea, slujirea, puterea de trăire, puterea în suferinţă, desăvârşirea, glorificarea.

Să privim doar la câteva din aceste bogăţii ale harului. în cadoul acesta numit har se află MÂNTUIREA. De ai avea tot aurul din lume şi l-ai da bisericii, tu nu poţi cumpăra mântuirea. Da, a fost o vreme când biserica catolică, prin călugărul Tetzel, şi poate prin mulţi alţii, a vândut indulgenţe, bilete de iertare a păcatelor. Dar totul a fost o înşelătorie. Şi e groaznic când oamenii te înşală în numele lui Dumnezeu ! Apostolul Petru spune clar: „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-1 moşteniseră̆ţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană." Iar apostolul Pavel spune acelaşi lucru: „In El (în Hristos) avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" (Ef.1.7). Deci, măsura de iertare a păcatelor noastre este: „după bogăţiile harului Său", nu după bogăţia faptelor noastre bune. Din contră, ap. Pavel precizează: „Căci prin har aţi fost mântuiţi prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni" (Ef.2:8,9). Iertarea păcatelor o avem după bogăţiile harului Său, nu după mulţimea rugăciunilor preotului sau predicatorului la înmormântare. Biblia spune că fiecare păcătos poate primi personal iertarea păcatelor numai prin credinţă în sângele Domnului Isus. „In nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici

un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapt.4:12). Ori primeşti iertarea păcatelor aşa cum vrea Dumnezeu să ţi-o dea, ori rămâi nemântuit, condamnat pentru veci la iad. Tu hotărăşti !

In bogăţiile harului e cuprinsă PACEA care întrece orice pricepere. Zbuciumul şi frământările conştiinţei au dispărut. Păcatul, ca un ghimpe, ca un spin intrat în carne, a provocat zbuciumul. Poate tu îţi zici că eşti liniştit şi nu ai nevoie de pacea ce o dă harul. Dar oare ai fi tu tot aşa de liniştit dacă acum te-ar apuca sughiţul morţii ? Fratele unui român de aici a fost ateu toată viaţa, a râs de credincioşi, şi-a bătut joc de Biblie şi de veşnicie. Dar când'a ajuns pe patul morţii, a luat mâna fratelui său în mâna sa, era frământat. La un moment dat, a zis fratelui său: „Să ştii că există Dumnezeu şi există veşnicie, iar eu nu sunt pregătit, mi-e groază !" Tu n-ai pacea, ci simplu azi eşti nepăsător, ca peştele ce e prins în plasă, dar e încă în apă. Imediat ce e tras afară se zbate groaznic, dar e prea târziu. Curând şi tu îţi vei da seama de starea ta, îţi vei da seama că nu ai această bogăţie a harului, a darului dumnezeiesc şi copleşit de groază vei recunoaşte că nu ai pacea lui Dumnezeu, fiindcă nu ai primit darul harului pentru sufletul tău. Nu cumva atunci va fi prea târziu şi pentru tine ? Pacea sufletului trebuie s-o ai acum şi aici. In Rom.5:1, citim: „Deci fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu". Când ai primit darul harului, ai neprihănirea, ai pacea chiar şi în mijlocul greutăţilor, a încercărilor.

In bogăţiile harului e cuprinsă BUCURIA care vine de la Duhul Sfânt. Păcătosul vinovat se bucură de mântuire, de iertarea păcatelor, se bucură de pacea sufletului. Asta nu numai în zilele frumoase, ci şi în cele noroase. Dr.Keiper, un vestit predicator de aici, istoriseşte cum într-o Duminică fiind la o altă biserică, pentru masa de amiază a fost invitat de sora directoare a unui azil de bătrâne. Nu ar fi vrut să meargă acolo, căci se gândea că o să audă prea multe văicăreli. Dar nimeni altcineva nu 1-a invitat şi s-a văzut nevoit să meargă acolo. La masă însă a fost o atmosferă bună. Toate surorile bătrâne s-au bucurat că l-au avut ca musafir, niciuna nu s-a plâns de nimic. Când au terminat cu masa, directoarea 1-a invitat să meargă în

camera unei credincioase, care nu a putut veni 1-a masă, căci era diformată de reumatism. Din nou acelaşi gând. Aici la masă a fost bine, dar acea bătrână chinuită de reumatism o să aibă o poveste lungă a suferinţei ei şi el nu avea cheful să audă aşa ceva, dar nu s-a putut eschiva.

stăruinţele directoarei a plecat cu ea în camera bătrânei. Bătrâna era pe pat, încovoiată ca un covrig, şi nu numai că nu se putea îndrepta, ci avea dureri mari. Cu o faţă senină, ea i-a zis: „îmi pare bine că aţi venit şi aş vrea să vă împărtăşesc bucuriile pe care mi le dă harul lui Dumnezeu aici pe patul de suferinţă." Şi tot timpul cât a stat acolo, n-a auzit din partea ei o vorbă de văicăreală din pricina suferinţei, ci a auzit de bucurii sfinte, care o făceau pe sora să trăiască într-o stare înaltă. Predicatorul istoriseşte că a fost uimit de credincioasa aceasta. Experienţa din ziua aceea i-a rămas neuitată. Ai tu bucuria ce ţâşneşte din izvoarele subterane, nevăzute ale harului ? Curge ea ca un şuvoi prin viaţa ta ? Toţi doresc bucuria, fericirea, dar nu o au fiindcă n-au primit harul lui Dumnezeu. Când cineva primeşte un dar, chiar dacă e mic, se bucură. Cum s-ar putea să nu se bucure cel ce a primit darul vieţii veşnice ? Toţi cei ce îl primesc, cântă:

O, har măreţ, cât sunt de fericit,
Sângele Mielului m-a curăţit !

In bogăţiile harului e cuprinsă PROVIZIA cu toate cele necesare trăirii vieţii noastre spre slava lui Dumnezeu. Ap. Petru spune: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia" (2 Pet.l:3). Noi nu am putea trăi voia Iui Dumnezeu nici măcar un ceas prin puterea noastră, dar o putem prin puterea Sa pusă în slăbiciunile noastre. Becul nu ar putea da lumină de la sine, dar pus în legătură cu sursa de energie, luminează. Tot aşa noi, dacă suntem înşurubaţi la Sursa de energie divină, avem toate cele necesare vieţii de aici şi de dincolo, din veşnicie. Le avem toate în harul lui Dumnezeu. Hristos Domnul s-a făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogăţim (2 Cor.8:9). „Toate lucrurile sunt ale voastre", a scris ap. Pavel fraţilor din Corint (1 Cor.3:21), iar celor din Colose le-a scris: „Voi aveţi totul deplin în El" (Col.2:10).

O, copii săraci ai pământului, vă sunt îmbiate bogăţiile harului ! Rezervele de provizii divine vă aşteaptă. In har există balsam alinător pentru toate ranele voastre. Voi cei ce vă pierdeţi răbdarea, calmantele harului vă pot ajuta să ajungeţi la răbdarea sfinţilor ! Voi cei lipsiţi de dragoste, în cămările cu bogăţii ale harului felurit există belşug nelimitat de parfum minunat al dragostei ! Voi toţi cei flămânzi şi voi cei ce trebuie să daţi altora hrană, intraţi în cămările bogăţiilor nemărginite ale harului şi luaţi tot ce vă trebuie. Folosiţi cheia credinţei, intraţi, luaţi şi daţi şi altora. Cu cât veţi lua mai mult, cu atât îl veţi onora mai mult pe Dumnezeu.

Cine a primit bogăţiile harului e mai bogat decât bogaţii pământului. Noe, în corabia sa, a fost mai bogat decât toţi bogătaşi vremii sale în palatele lor. Apele potopului n-au înecat bogăţia sa, ci doar au ridicat-o mai sus. Tot aşa va veni o zi când toate celelalte bogăţii se vor preface în scrum, dar atunci vor fi recunoscute de toată lumea bogăţiile nepătrunse ale harului. Cei ce le-au primit aici, preschimbaţi în chipul Său slăvit, se vor bucura pe veci. Cei ce nu le-au primit, ajung în iad, unde e chinul în văpaie şi scrâşnirea dinţilor. Acolo vor plânge amarnic toată veşnicia. Cu toate că e har, vrei tu să ajungi acolo ? Poetul Traian Dorz în una din poeziile sale, spune:

E greu acum suspinul şi plânsul pentru har ? Dar cum va fi odată suspinul înzadar ? E greu să mergi acuma cu Domnul credincios ? Dar cum va fi în flăcări pe veci fără Hristos ?

Ca să le poţi avea, e necesară cunoştinţa, adică să ştii că ele există. In căutarea după bogăţii, oamenii au fost gata să meargă până la mari depărtări, au fost gata să-şi pună viaţa în joc. Şi iată Evanghelia ne vorbeşte de cele mai fabuloase şi fericitoare bogăţii. Până azi ai neglijat Evanghelia, dar tocmai ea îţi poate da indicaţiile necesare spre a le avea. Tu, oricine ai fi, oricât de decăzut ai fi, oricât de neputincios ai fi, tu poţi avea bogăţiile nemărginite şi felurite ale harului dumnezeiesc. Ele nu se cumpără şi nu se dau pe bază de merite. Ele simplu se primesc. Harul e darul nemeritat al lui Dumnezeu în Hristos Isus, Domnul nostru. „Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ev.Ioan 1:17).

„...Harul lui Dumnezeu şi darul care ni 1-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi" (Rom.5:15). Deci, tu trebuie să ştii despre bogăţiile harului. Condiţiile de primire a bogăţiilor harului le voi arăta în capitolul următor, cum tu un vinovat poţi să fii beneficiar al harului lui Dumnezeu.
Marele evanghelist Billy Graham, într-o predică ţinută pe marele stadion al Universităţii Tennessee, în faţa a 70.000 de ascultători, a relatat un caz. Un bogătaş de aici a murit şi în urma lui a rămas o mare avere, dar nu se ştia cui a lăsat-o. Intr-o zi s-a găsit un portofel cam rupt, plin de praf. Când au căutat în el, acolo era testamentul bogătaşului prin care lăsa toată averea sorei sale. Aceasta tot ce avea de făcut era să creadă şi să pri-24

mească averea. Hristos Domnul a murit, şi prin testament, ne-a lăsat nouă, păcătoşilor, bogăţiile harului Său. „în adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce 1-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte" (Evr.9:16,17). Dar testamentul trebuie crezut. Câtă vreme tu nu crezi, tu nu ai parte de aceste bogăţii. Dumnezeu a spus numai adevărul. Deci, trebuie să-L crezi.
In bogăţiile harului e împachetată STAREA DE HAR pe care ajung s-o aibe cei credincioşi. Ea e o stare înaltă de bucurie în Duhul Sfânt, o atmosferă de libertate, fiind izbăviţi din robia patimilor şi de sub stăpânirea Satanei, uşuraţi de povara frământărilor, a îngrijorărilor, căci de acum ei au totul deplin în Hristos Domnul. înviaţi fiind din starea de păcat, ei au fost aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti (Efes.2.6). Aceasta e starea celor credincioşi.
Noi suntem încă în lume, dar nu îi mai aparţinem ei, căci spiritualiceşte am fost strămutaţi în împărăţia Fiului dragostei Lui"(Col.l:14). Ce stare binecuvântată ! Ce destindere ! Ce linişte a sufletului ! Ce tresăltare ! Ce bucurie la extaz ! Cerul pe pământ ! Cel ce a intrat în această stare de har mai are probleme, se mai ivesc poveri, dar „binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara" (Ps.68.19) Plin de voioşie cel credincios poate cânta:
Nu-i important unde-aş fi
In munţi sau văi pot locui,
In scump palat sau într-un cort,
Căci ceru-ntreg în mine-1 port.
Aliluia ! Sunt fericit, Mă simt ca-n cer că-s mântuit; Sunt fericit chiar pe pământ, Căci unde-i El e cerul sfânt.
Această stare înaltă de har, fără zbucium, fără grijuri, poate fi văzută, în chip slab, în viaţa lui Israel prin pustie. Dumnezeu dorea să fie totul pentru ei. Scutiţi de munca istovitoare a Egiptului, au fost puşi la odihnă. Ei au ieşit din Egipt să se închine Domnului. Şi El le-a întins o masă în pustie, ceea ce lor le părea cu totul imposibil (Ps.78:19). Dumnezeu a realizat imposibilul: le-a dat şi pâine din cer, şi apă din stâncă, şi biruinţe. Chiar şi când i-a pedepsit cu 40 de ani de pribegie prin pustiu, nu a încetat să le dea cele necesare. Ba a fost gata să facă pentru ei

ceva nemaipomenit: să" suspende pentru ei legea a doua a termodinamicii, legea îmbătrânirii, căci hainele lor nu li s-au învechit timp de 40 de ani şi încălţămintea din picioare nu s-a rupt (Deut.29:5). Ei au fost în pustiu. Acolo arşiţa dogoritoare a soarelui arde hainele, încălţămintea de piele şi corturile. Dar ei nu aveau acolo magazine de haine şi de încălţăminte. Câţi croitori şi pantofari le-ar fi trebuit Ia un popor de două-trei milioane ? Ce

ateliere uriaşe le-ar fi trebuit ! Ce cantitate de materiale ! Şi ei nu aveau nimic. Nici cei mai mari atei nu au cum să explice această minune, ci trebuie să recunoască adevărul, că Dumnezeu Ie-a fost Atotsuficient. Caleb afirma această suspendare a legii îmbătrânirii nu numai pentru îmbrăcăminte şi încălţăminte, ci şi pentru el. Iată cuvintele lui: „Sunt patruzeci şi cinci de ani de când vorbea Domnul astfel Iui Moise, când umbla Israel prin pustie; şi acum iată că sunt în vârstă de opzeci şi cinci de ani. Şi astăzi, sunt tot aşa de tare, ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie să merg înaintea voastră" (Iosua 14:10,11). Cu adevărat, ei au fost într-o stare de har, numai că ei nu l-au ştiut preţui.

O a doua icoană a stării de har poate fi văzută în viaţa lui Mefiboşet (2 Sam.9:l-13). Mefiboşet era un olog de amândouă picioarele. El însuşi se numeşte „câine mort". Fiind nepot al lui Saul, duşmanul de moarte al lui David, el putea fi omorît. Dar nu din pricina sa, ci din pricina lui Ionatan, el a căpătat trecere în faţa lui David şi a devenit părtaş zilnic la masa împăratului, ca unul din fiii împăratului. Nimic pe bază de merite personale, ci pe bază de har, din pricina altuia.

La fel, noi am ajuns în starea de har, nu că noi am fi fost ceva, ci din pricina Domnului Isus, totul avem datorită meritelor Lui. Şi din nou expresia apostolului Pavel: „Lui îi datorăm faptul că, prin credinţă, am intrat în această stare de har, în care suntem, şi ne bucurăm..." Această stare de har e cea după care tânjeşte sufletul omenesc. Ea preschimbă amarul în bucurie. E arvuna, e starea de fericire în trecerea prin Valea Plângerii. Cel ce a intrat în această stare de har nu e gata să renunţe la ea, decât doar prin mare înşelăciune să-i fie furată. Renunţă la bogăţie, la slujbă înaltă, la toate celelalte, e gata să îndure suferinţe, torturi şi chiar moartea, dar nu vrea să se mai despartă de starea de har. Această stare o avem datorită Domnului Isus, care ne-a adus harul. Apostolul Pavel a scris fraţilor din Roma: „Lui îi datorăm faptul, că prin 26

credinţă am intrat în această stare de har, în care suntem şi ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu" (Rom.5:2).

Deasemenea, în „bogăţiile harului" avem VIAŢA VEŞNICĂ. Hristos Domnul este viaţa veşnică. încă în primul capitol al Evangheliei sale, Ioan afirmă: „In EI era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor". Iar în cap.l4,v.6, redă cuvintele: „Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa". Prin pocăinţă şi credinţă, păcătosul s-a unit cu Hristos Domnul, L-a primit în inima sa ca Mântuitor şi Domn, şi astfel „a trecut din moarte la viaţă". Deci, el are aici şi acum viaţa veşnică, nu doar după moarte. Aceasta a fost realitatea cu toţi primii creştini. Fiindcă aveau deja viaţa veşnică, martirii mureau cu cântecul pe buze. Apostolul Pavel scria fraţilor din Corint: „Ştim că dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, care nu este făcută de mână, ci este veşnică" (2 Cor.5.1). Iar în prima sa epistolă, Ioan ne spune: „Şi mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viaţa, cine n-are pe Fiul, nu are viaţa. V-am scris aceste lucruri, ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică" (1 Ioan 5:11-13).

T.De Witt Talmage redă istorisirea unui nou convertit, care a ascultat o predică din textul Ev.Ioan 3:36, „Oricine crede în Fiul are viaţa veşnică." Seara s-a culcat, dar bucuria ce a umplut inima lui l-a făcut să nu doarmă. Era copleşit şi mulţumea lui Dumnezeu. Deodată s-a sculat, a luat Biblia şi a citit din nou textul: „Oricine crede în Fiul are viaţa veşnică". Un altul căruia îi povestea acestea, l-a întrebat: „De ce te-ai sculat ? Nu ştiai că e acolo în Biblie ?" - „Ba, ştiam, zise el, dar am vrut să vad cu ochii mei încă odată acest text, apoi am adormit". Cuvintele acestea sunt o adevărată Evanghelie, o veste bună pentru toţi. Viaţa veşnică o poate avea „oricine", căci oricine poate fi părtaş la bogăţiile harului lui Dumnezeu. Viaţa veşnică nu e doar pentru un popor sau pentru câţiva „aleşi", ea e pentru „oricine", deci e şi pentru tine. întrebarea însă e: ai primit-o tu ? „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Isus, Domnul nostru" (Rom.6.23).

BENEFICIARE HARULUI

„Aceştia care sunt îmbrăcaţi în haine allbe, cine sunt oare ? Şi de unde au venit T (Apoc. 7:13).

Biblia în primele capitole arată că iniţial primii oameni au fost aşezaţi în Eden, în rai. Nu ei şi-au pregătit locul de fericire, ci Dumnezeu l-a pregătit pentru ei. Dar prin neascultarea lor de Dumnezeu, prin păcat, ei au pierdut fericirea. Şi de-a lungul veacurilor, omenirea căzută tânjeşte după fericire, o caută mereu.

La sfârşitul Bibliei, în Apocalipsa, cartea descoperirilor divine, Ioan ne spune că a văzut o mulţime enormă, ce nu putea fi numărată, ajunsă în fericirea eternă. întrebarea bătrânului e întrebarea ce se ridică în mintea fiecărui om de pe pământ: „Cine sunt ? Şi ce au făcut de au ajuns acolo ?"

David repeta întrebarea a milioane şi milioane: „Mulţi zic: „Cine ne va arăta fericirea ?" (Ps.4:6) S-au ridicat generali viteji, împăraţi puternici, dar n-au putut da fericirea. Filozofia, Ştiinţa, Tehnica, Religia nu au putut da fericirea dorită, fiindcă omul se afla în robia păcatului, cea mai grozavă formă de sclavie, căci nu e numai pentru timp, ci şi pentru eternitate. Dar a venit Hristos Domnul şi ne-a adus harul lui Dumnezeu, ca să ne facă fericiţi şi pe pământ şi în veşnicie. Mulţimea mare, văzută de Ioan, au fost oameni de pe pământ, care prin har au ajuns deja în fericirea din glorie. Ei strigau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care sade pe scaunul de domnie, şi a Mielului !" Aceasta dovedeşte că se poate ajunge la fericire. Şi din nou întrebarea bătrânului: „Aceştia cine sunt oare ?" Cum pot muritorii pământului ajunge la o aşa fericire ? Cine sunt beneficiarii harului lui Dumnezeu ?

Ca să fiu mai clar în această privinţă, voi împărţi beneficiarii în două: beneficiari posibili şi beneficiari reali ai harului lui Dumnezeu.

BENEFICIARI POSIBILI

Conform Cuvântului sfânt: „Harul aduce mântuire pentru toţi oamenii" In alte cuvinte, toţi oamenii pot beneficia de harul

Iui Dumnezeu. Harul însă e **numai pentru** păcătoşi, pentru cei ce nu au nici un merit. Dacă tu nu eşti păcătos, harul nu e pentru tine. Hristos Domnul a zis: „N-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi" (Mat.9:13). De fapt, cei ce nu sunt păcătoşi, nu au pentru ce să ceară iertare Domnului şi nici Dumnezeu nu are ce să ierte, dacă ei nu au păcate. Aceştia nu sunt beneficiari ai harului.

Oamenii, în general, împărţesc păcătoşii în trei categorii: păcătoşi buni, păcătoşi de rând şi păcătoşi mari, răi, decăzuţi cu totul. Tu din care faci parte ?

Poate tu eşti dintre păcătoşii buni. Nu aţi auzit de multe ori spunându-se de cineva: „Ăsta e om bun". El e păcătos bun. Poate tu crezi că faci parte dintre aceştia. Nu, tu nu eşti mare păcătos, nici păcătos de rând. Eşti moral, n-ai trăit în desfrâu, nu eşti beţiv, n-ai dat în cap la nimeni, deci nu eşti ucigaş. Eşti respectuos, te porţi drăguţ cu alţii, nu te certi, mergi la biserică, câteodată ajuţi pe un sărac. Te vezi om de treabă, nu te amesteci în treburile altuia. Tu nu eşti mincinos, ca Nicolae, nici nu înjuri, ca şi Marinei. Ţi se pare că Dumnezeu ar trebui să te primească în Paradis. Tu nu eşti rău, deci, nu vezi de ce să fii trimis în iad. Pagina aceasta a ajuns sub ochii tăi nu la întâmplare. Gândeşte-te bine, chiar nu eşti tu păcătos ? Oare nu ai făcut tu nici chiar un singur păcat ? Oare ai fost tu desăvârşit ? Dacă ai făcut chiar numai un singur păcat cu fapta, cu vorba sau cu gândul, tu eşti păcătos. Nu trebuie să faci păcate încât să încarci vagonul cu ele, e deajuns unul, ca să fi numit păcătos. Omul care a săvârşit o singură crimă, e criminal. Cel ce a furat o singură dată, e hoţ. Cel ce şi-a permis desfrâul chiar o singură dată, în faţa lui Dumnezeu, el e un desfrânat. Ba Domnul Isus spune că „orişicine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Ev.Matei 5:28). înţelege, dragul meu, e deajuns să ai un singur păcat, ca să intri în categoria păcătoşilor. Şi Biblia spune că în cer nu va intra nici un păcat (Apoc.21:27). Ce vei face ? Tu, prin eforturile tale, nu poţi spăla nici chiar un singur păcat. Prin Proorocul Ieremia, Dumnezeu a zis: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămânea scrisă înaintea Mea" (Ier.2:22). Oare nu ai tu nevoie de harul mântuirii ?

După un serviciu de evanghelizare, predicatorul a întrebat pe un ascultător dacă a primit mântuirea. Acesta a dat din cap că nu a primit-o. „De fapt, a zis el, eu sunt un păcătos bun". - „Dar nici cei mai buni păcătoşi nu pot intra în cer; ei sunt buni pentru

iad", a răspuns predicatorul. El a spus aceasta bazat pe Biblie.
Poate eşti tânăr sau tânără din părinţi credincioşi, ai primit o bună creştere, mergi la biserică, iei parte la programele tineretului, poate cânţi în cor, vizitezi pe bolnavi, citeşti Biblia, te rogi, dar până azi nu ai primit mântuirea prin har, fiindcă te-ai crezut bine. Şi părinţii, şi vecinii, şi prietenii au o părere bună despre tine. Eu nu tăgăduiesc aceasta. Ştiu că aşa am fost şi eu. Dar ce părere are Dumnezeu despre tine ? Ţine seama că aceasta contează.
Intr-o Duminică, după predică, o tânără a venit în birou a îngenunchiat şi printre suspine se ruga: „Doamne, părinţii m-au crezut bună, dar înaintea Ta eu sunt o ticăloasă. Te rog, iartă-mă !" Poate într-adevăr tu eşti mult mai bun decât alţii, dar eşti tu aşa cum cere Dumnezeu ? Corespunzi tu în totul voii Sale ? Spre a înţelege îţi dau un exemplu. La un centru din Londra se făceau recrutări pentru garda regală engleză. Uniforma frumoasă, traiul bun a făcut pe mulţi tineri să se prezinte, căci râvneau să facă armata la palat. Dar pentru acea gardă se cereau anumite condiţii. Una era înălţimea. Cei adunaţi aşteptau rândul. Vreo doi ieşiră de la comisie şi au spus că au fost refuzaţi pe motivul că au numai 1,70 m. înălţime, nu 1,80 m. Un alt tânăr care era ceva mai înăltuţ decât ei, îşi zicea că sigur el va fi admis. Dar când i-a ajuns rândul, a fost şi el refuzat ca ceilalţi căci avea numai 1,79 m. nu 1,80 m. El a fost mai înalt decât ceilalţi, dar n-a fost destul de înalt, n-a corespuns măsurii standard. Astfel, nu a fost nici o deosebire între el şi ceilalţi doi. Tot aşa tu nu corespunzi standardului divin pentru a intra în fericire. De aceea, ai absolută nevoie de harul lui Dumnezeu. Biblia e autoritatea în privinţa aceasta, nu părerea ta. Ea te numeşte păcătos. Ea spune: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava Iui Dumnezeu" (Rom.3:10,23). Deci, şi tu eşti cuprins în aceste cuvinte. Oare mai poţi să zici că nu eşti păcătos ?
Cu adevărat nu eşti tu păcătos ? Cugetă, păcatul este neascultare de Dumnezeu. Oare L-ai ascultat tu pe Dumnezeu ? In Fapt.Ap.l7:30 este scris: „Dumnezeu nu ţine seamă de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum, tuturor oamenilor de pretutindeni, să se păcăiască". Nu are importanţă din ce familie eşti, ce pregătire sau ce funcţie înaltă ai, porunca e şi pentru tine. In cuvintele: „porunceşte tuturor oamenilor de pretutindeni", eşti cuprins şi tu. Dacă până în clipa aceasta nu te-ai pocăit, te-ai făcut vinovat de neascultare. La 1 Ioan 3:23, este scris: „Porunca

Lui este să credem în numele Fiului Său Isus Hristos". Ai crezut tu cu adevărat în Hristos Domnul ? Ai ascultat tu această poruncă ? Botezul prin cufundare pe baza mărturisirii credinţei la fel e o poruncă (Ev.Mat.28:19). Ţi-e ruşine să te botezi om mare, să asculţi de Dumnezeu ? Lui George Washington, primul preşedinte al Statelor Unite, nu i-a fost ruşine. In timp ce era general al armatelor de eliberare, a înţeles din Noul Testament porunca cu privire la botez, care trebuie făcut nu ca mic copilaş, ci adult când înţelegi Evanghelia şi pe baza mărturisirii tale de credinţă ceri să fi botezat. Atunci s-a dus la predicatorul baptist John Gano şi i-a spus: „Am cercetat cu deamăruntul Scripturile şi cred că botezul prin cufundare e cel poruncit în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, eu cer acum să mă botezi. Nu doresc să se facă nici o paradă din acest act, nici armata să nu fie prezentă, ci să fie un act simplu pentru îndeplinirea unui ordin dat de Dumnezeu". Deşi avea un aşa rang înalt, a fost gata să asculte ordinul dat de Hristos Domnul ucenicilor Săi şi a fost botezat în toată simplitatea în râul Hudson. Orice neascultare de Dumnezeu e păcat, te rog ţine seama de aceasta.
încă ceva foarte important. Noi suntem păcătoşi în firea noastră moştenită de la Adam. Prunul e prun chiar înainte de a produce prune. El nu e prun pentru că face prune, ci face prune fiindcă e prun în firea lui. Tot aşa noi facem păcate din pricina firii păcătoase. Copilul pe măsură ce creşte, aduce ca roadă păcatul. Abia are 3-4 anişori şi începe să mintă, apoi urmează altele. Nimeni nu 1-a învăţat, dar are înclinarea aceasta în firea lui. Apostolul Pavel o numeşte „firea păcatului sau firea pământească" (Rom.8:3,7). Deci, după cum prunul este prun, chiar înainte de a produce prune, tot aşa tu eşti păcătos prin firea ta, chiar dacă nu ai

săvârşit mari păcate. Fiul risipitor când a plecat de acasă a fost tot atât de vinovat ca şi când a ajuns între porci, deosebirea e doar în degradarea produsă de păcat. Rătăcirea lui s-a produs Ia început în gând, şi asta în timp ce era în casa părintească, apoi a cerut averea şi a plecat să nu mai fie sub controlul tatălui. Depărtarea ta de Dumnezeu e păcat mai mare decât toate celelalte. Acum gândeşte-te, nu ai tu nevoie de mântuire, de harul lui Dumnezeu ? Prietenul meu, harul e numai pentru păcătoşi. Aceasta înseamnă că te califici şi tu, că poţi şi tu să fii beneficiar al harului lui Dumnezeu. Dar tu trebuie să te vezi nu cum te văd şi te cred oamenii, ci aşa cum te vede Dumnezeu, aşa cum e starea ta reală. Numai atunci eşti gata să te pocăieşti, să-ţi plângi păcatul şi să primeşti harul mântuirii.

Cu mai mulţi ani în urmă, o tânără englezoaică, aristocrată, împreună cu ai ei, s-a mutat la Paris şi şi-a găsit locul în cele mai înalte cercuri ale modei pariziene. Intr-o zi, stătea indispusă pe pat, când deodată întră sora ei sărind de bucurie şi o anunţă: „Auzi, a venit aici un smintit de predicator din Londra. Se spune că te râzi de el de te prăpădeşti. El îşi va ţine discursul în engleză, iar un păstor francez îl va traduce. Toţi se duc să-1 vadă, şi ne ducem şi noi." Şi aşa cum a venit, rapid a şi plecat. Tânăra ce sta pe pat se considera bună, morală, nu avea nevoie de Evanghelie, dar o curiozitate deosebită s-a trezit în ea, să meargă să râdă şi ea de acel predicator. Numaidecât sună clopoţelul şi ceru să vină una din servitoare s-o îmbrace, iar vizitiul să vină cu caleaşca să o ducă la acea întrunire. Când fu gata, vizitiul îi zise: „Domnişoară, întrunirea aceea nu e pentru Dvs." Dar ea stărui şi el dădu trap cailor. Ajunsă la acea sală mare unde se ţinea evanghelizarea, aproape toate locurile erau ocupate, doar chiar pe primul rând mai erau câteva scaune neocupate. Un uşier o conduse la un scaun chiar în faţa amvonului. Se începu cu o cântare, urmă o rugăciune caldă şi toată atmosfera deveni foarte solemnă. Nu era nimic din ce se aştepta tânăra. Apoi se ridică predicatorul, păşi alături de amvon, o privi cu o strălucire şi îi zise: „O, sărmană păcătoasă, Dumnezeu te iubeşte şi pe tine !" Ceva mai târziu, ea a spus: „Nu ştiu nimic din ceea ce a zis în continuare. Tot ce ştiu e că am stat acolo, am pus capul în mâini şi am plâns, am plâns de mi se rupea inima. Toată viaţa mi-a trecut ca un film prin faţa ochilor mei. Mi-am dat seama că am pierdut anii în nimicuri, că mi-am risipit viaţa fără Dumnezeu, doar în plăcerile lumeşti. Simţul păcătoşeniei m-a copleşit şi cuvintele lui îmi răsunau mereu în urechi: „O, sărmană păcătoasă, Dumnezeu te iubeşte !" Nu ştiu cum s-a terminat, cum am ajuns acasă, dar ştiu că în camera mea, ra-am aruncat cu faţa la pământ, lacrimile îmi curgeau şiroaie şi vocea îmi era întretăiată de adânci suspine când am spus lui Dumnezeu: „Da, Doamne, e adevărat, e adevărat, Tu m-ai iubit în toţi aceşti ani şi acum dragostea Ta m-a cucerit. O, puternică Dragoste, Tu ai câştigat sărmana mea inimă ! Mare Dumnezeu, din acest moment eu sunt a Ta !"

Numai în lumina Prezentei **lui** Dumnezeu, **noi ne vedem** starea reală a inimii. Atunci îţi dai seama că ai nevoie de mila lui Dumnezeu şi prin Evanghelie înţelegi că Dumnezeu deja a avut milă de tine, că tu ai mântuirea, doar trebuie să o primeşti, să devii beneficiar al harului. Atunci accepţi termenii impuşi de

Dumnezeu în privinţa aceasta. Eşti gata să îl asculţi şi o primeşti.

Cât timp însă, tu te crezi bun, nu accepţi oferirea harului. O femeie cu o înaltă educaţie şi cu o largă activitate bisericească, după o predică a lui Moody, a venit nervoasă la el şi i-a zis: „Cum poţi Dta afirma că eu, o femeie cu o aşa educaţie şi cu atâta lucrare pentru biserică, pot să am mântuirea şi să intru în cer exact în acelaşi fel cum intră cel mai ordinar criminal ?" - „Doamnă, - zise el - nu Moody, ci Dumnezeu spune aşa. In Biblie este scris: „Nu este nici o deosebire, căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Rom.3:22,23). Doamna vroia ca faţă de ea Dumnezeu să aibă considerente şi s-o mântuiască altfel, căci ea nu se credea mare păcătoasă. In apă te îneci tot aşa la un deget sub apă sau la 1000 de metri sub apă. Eşti tot aşa de pierdut cu un singur păcat ca şi cu un milion de păcate, căci „plata păcatului este moartea" (Rom.6:23). Este de mare importanţă să înţelegi adevărul acesta, mai ales tu, cel ce eşti născut din părinţi credincioşi. Mântuirea, creştinismul nu se moşteneşte, ci se primeşte de fiecare în mod individual. Sunt unii care au ajuns să fie chiar botezaţi, fără ca ei să fi avut experienţa mântuirii, a naşterii din nou. Asta e doar o auto-amăgire, căci apa

botezului nu spală păcatele, nu te face beneficiar al harului.
Toţi „păcătoşii buni", când au ajuns sub reflectorul Duhului Sfânt, când s-au văzut aşa cum îi vede Dumnezeu au suferit un moment de criză spirituală. Ei s-au văzut că merită iadul. E acea experienţă şocantă prin care a trecut şi Iov: „Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în sac şi cenuşă" (Iov 42:5,6). Atunci doreşti să fii beneficiar al harului.
O altă categorie sunt păcătoşii de rând, păcătoşii obişnuiţi. îi întâlneşti peste tot. Ei înjură pe semenii lor în mod obişnuit, blestemă pe Dumnezeu, minţesc, spun bancuri, glume proaste, cuvinte cu două înţelesuri, înşală, iau din bunul altuia, iubesc plăcerile uşuratice, dansul, fumatul, paharul de băutură; sunt egoişti, lacomi, certăreţi, mândri, bârfitori, neînfrânaţi, neascultători de părinţi, neascultători de Dumnezeu. Toate acestea pentru ei nu sunt mare lucru, doar toţi fac aşa ceva, îşi zic ei. Sunt atât de deprinşi cu păcatul încât nici nu se gândesc că au păcătuit. Despre aceştia se spune în cartea lui Iov 15:16, că „beau nelegiuirea ca apa," iar apostolul Pavel zice: „Şi măcar că ştiu hotărârea lui Dumnezeu că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuşi, ei nu numai că Ie fac, dar şi găsesc de

buni pe cei ce le fac" (Rom. 1:32). Cu toate acestea, ei se numesc creştini, aparţin la o biserică, uneori Duminica merg să se închine, unii chiar sunt cântăreţi de biserică, dar până azi ei nu au devenit beneficiari ai harului lui Dumnezeu, ei nu au mântuirea sufletului. In timpul vieţii, ei plătesc o sumă ca preotul să se roage pentru ei, iar când au murit, cei rămaşi plătesc o altă sumă ca preotul să le facă dezlegarea de păcate şi să fie trecuţi în „corturile drepţilor"! Vai, câtă înşelăciune în numele religiei ! Nu curată, ci necurată exploatare ! Toată viaţa omul a fost nepăsător de mântuire, nu 1-a slujit pe Dumnezeu, ci pe diavolul, de el a ascultat, iar la urmă ar vrea să fie cu Dumnezeu. Credeţi că e posibil aşa ceva ? Poate un preot sau pastor care înjură şi el, care minţeşte, duşmăneşte, şi câte unul e curvar, poate un aşa om să dezlege pe un mort de păcatele sale, când el însuşi e înlănţuit, legat de aşa păcate ?
Evanghelia spune că Hristos Domnul, aducătorul harului, e singurul Mântuitor, că „în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi" (Fapt.Ap.4:12). Are importanţă nu ce spun oamenii, ci ceea ce spune Dumnezeu. El nu vrea moartea păcătosului, ci salvarea lui. El a făcut totul ca tu un păcătos de rând să poţi avea mântuirea în dar, prin har. Dar acum, nu după moarte, tu trebuie să primeşti mântuirea. După moarte e prea târziu. Apostolul Pavela scris creştinilor din Efes, care erau în viaţă: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă" (Efes.2:8). Observaţi că el nu spune: „veţi fi mântuiţi după moarte", ci verbul e pus la timpul trecut: „aţi fost mântuiţi". La fel, scriind fraţilor din Corint, după ce înşiră pe unii păcătoşi, le spune: „Şi aşa eraţi unii din voi, dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi în Numele Domnului Isus Hristos" (lCor.6:l 1). Şi aici verbul „aţi fost spălaţi" e pus la timpul trecut. Şi apostolul Ioan afirmă acelaşi lucru: „Vă scriu, copilaşilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate" (lloan 2:12). Mântuirea trebuie să o ai în această viaţă, acum şi aici. Tu poţi fi un beneficiar al harului lui Dumnezeu.
O posibilitate nefolosită e o posibilitate pierdută. Un vapor ce a suferit o avarie, avea la bord o mulţime de călători. Fiindcă a început să ia apă, imediat au fost lansate semnalele S.O.S. (adică Salvaţi sufletele noastre) şi un alt vapor, care a recepţionat semnalele şi nu era prea departe, a venit să-i salveze. întrucât a sosit seara târziu, căpitanul vaporului în pericol a fost de părere să lase transbordarea pasagerilor până a doua zi dimineaţa. în timpul nopţii însă, vaporul s-a scufundat şi toţi călătorii au pierit.

Au avut posibilitatea să fie salvaţi, dar n-au folosit-o. Dacă tu încă nu eşti mântuit, înseamnă că până azi ai zădărnicit posibilitatea mântuirii sufletului tău, ai zădărnicit posibilitatea de a fi beneficiar al harului lui Dumnezeu..
Prin Evanghelie, Dumnezeu îţi oferă iertarea păcatelor în dar, graţierea ta, scăparea de osânda veşnică. El ţi-o oferă, dar nu te forţează. Acum totul depinde de tine. Un tânăr de aici a fost condamnat la moarte, dar făcându-se intervenţii la guvernatorul statului, a fost graţiat de acesta. însă el n-a primit graţierea şi a fost executat. în ultimul său cuvânt, el a zis: „Spuneţi

tinerilor că eu nu mor pentru crima săvârşită, nu mor fiindcă sunt un ucigaş. Guvernatorul m-a iertat, puteam să trăiesc. Spuneţi-le că mor pentru că nu am fost gata să primesc oferta de iertare a guvernatorului". Vai, ce mulţi ajung zilnic în iad, nu pentru că au fost păcătoşi, căci toată osânda pentru păcatele lor a primit-o Hristos Domnul, dar merg în iad pentru că n-au fost gata să primească harul, graţierea lui Dumnezeu. Eşti tu sigur pe ziua de mâine ? Harul e pentru păcătoşi ca tine, dar acum e ziua mântuirii (2 Cor.6:2). De ce nu îngenunchezi chiar acum în faţa Domnului să-I ceri iertare ? E spre bine tău, şi vremelnic, şi veşnic.
Altă categorie sunt marii păcătoşi, cei cu totul decăzuţi, drojdia societăţii: beţivanii, hoţii, criminalii, curvarii, prostituatele, homosexsualii, răutăcioşii, chinuitorii, ateii. Pe aceştia, lumea îi consideră mari păcătoşi. Dar în faţa lui Dumnezeu, toţi păcătoşii sunt la fel de pierduţi. Din punct de vedere social, vina acestora pare mai gravă, ei au ajuns la o mai marc degradare. In Biblie însă, fricoşii, necredincioşii sunt puşi alături de ucigaşi, de scârboşi, curvari, vrăjitori, de păgânii închinători la idoli şi de toţi mincinoşii (Apoc.21:8). De fapt, cei mai mari păcătoşi sunt cei ce nu primesc mântuirea prin harul lui Dumnezeu. Partea tuturor păcătoşilor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, în iad. Deci, în acelaşi loc de osândă. Dante în opera sa „Infernul", pune păcătoşii în diferite stări de chin. O vorbă din popor spune că marii păcătoşi ajung „talpa iadului". Cu privire Ia nivele deosebite de suferinţă în iad, sunt cuvintele Domnului Isus către cetăţile Horazin, Betsaida şi Capernaum că „în ziua judecăţii va fi mai uşor pentru Tir şi Sidon...pentru ţinutul Sodomci" decât pentru ele. E foarte clar că oricare Ioc din iad e groaznic. Tocmai ca să nu ajungem noi în iad, Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus Hristos în lume, să sufere EI pedeapsa păcatelor noastre, iar prin har să putem fi scăpaţi de osânda veşnică şi să avem un Ioc în

glorie. Dar toţi cei ce nu prirhesc mântuirea, ajung în iad.
Azi, noi trăim o vreme de culminare a păcătoşenie, mai ales desfrâul cu toate formele de deviaţie. Altădată, marii păcătoşi erau doar câţiva, azi societatea a devenit putredă în păcătoşenie, ca la potop, ca Sodoma. Vance Havner, un predicator bătrân care a trecut la Domnul acum câţiva ani, a zis: „Depravarea lumii de azi e atât de adâncă încât nici un cuvânt din vocabularul nostru nu o poate descrie. Noi vedem nu o corupţie morală ordinară, ci ca ţuica dublu distilată şi amestecată cu cele mai demonice deviaţii şi combinaţii ale nelegiuirii, de care nici nu s-a auzit în generaţia trecută. Această putrefacţie a cadavrului civilizaţiei, ce aşteaptă doar vulturii judecăţii divine, nu se găseşte la mahalale, ci la vârfurile societăţii. Azi, nenumăraţi fii risipitori trăiesc între porci îmbrăcaţi în purpură şi in subţire... Şi ce e mai rău e că poporul s-a obişnuit atât de mult cu întunericul încât i se pare că se luminează. Oamenii care stau prea mult în întuneric ajung să-şi închipuie că se crapă de ziuă. Noi numim „oameni cu vederi mai largi, mai toleranţi", ceea ce în realitate e coexistenţă paşnică cu răul. E un efort de a stabili părtăşie între Hristos şi Belial, între lumină şi întuneric... Niciodată nu a avut lumea mai multă lumină artificială ca azi, şi niciodată mai puţină lumină lăuntrică decât azi".
Există totuşi un avantaj la marii păcătoşi. Ei devin convişi de păcătoşenia lor mult mai uşor ca păcătoşii buni sau ca păcătoşii de rând. Ei ştiu că n-au pic de neprihănire pe care să se bizuie. Unii sunt scârbiţi deja de halul de păcătoşenie în care au ajuns. Unii însă ajung în extremă, li se pare că fiind prea păcătoşi, pentru ei nu mai există mântuire. Alţii de îndată ce aud Evanghelia, o primesc şi se bucură de vestea bună că Dumnezeu îi iubeşte şi pe ei. Domnul Isus a zis cărturarilor şi fariseilor, care se credeau morali: „Adevărat vă spun că vameşii şi curvele merg înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu" (Mat.21:31). Aceştia fiind mari păcătoşi, erau convinşi de vina lor, gata să se despartă de păcat şi bucuroşi să primească mila Domnului.
Un caz poate lămuri adevărul acesta. Un păstor de aici a îndemnat pe membrii săi să se roage pentru trezirea celui mai rău om din sectorul lor, apoi să meargă să-i vorbească de mântuire. Din toţi membrii, numai şase au acceptat să facă aşa ceva. Păstorul însuşi a început să se roage pentru cel mai rău om din vecinătatea sa. Nu ştia însă cine e cel mai rău. După mai multe zile de rugăciune, a plecat să caute pe cel mai rău. La un 36

colţ de stradă, a întâlnit un om cu o faţă aspră, murdar şi prost îmbrăcat. Timid, s-a apropiat

de el şi 1-a întrebat: „Dta eşti omul cel mai rău din vecinătatea aceasta ?" Acela îl privi lung şi cu o voce aspră îi zise: „Nu, nu sunt eu." Predicatorul nu se dădu bătut, ci îl întrebă: „Ai vrea să-mi spui cine e omul cel mai rău şi unde locuieşte ?" - „Nu ştiu cine e, dar presupun că dacă mergeţi mai jos pe strada aceasta la nr.7, aveţi să-! găsiţi." Predicatorul porni într-acolo. La nr.7 bătu la uşă şi se prezentă zicând: „Sunt păstorul bisericii şi caut pe omul cel mai rău din sectorul nostru. Cineva mi-a spus că locuieşte aici." - „Cine v-a spus aşa ceva ? Aduceţi-1 aici să-f arăt eu pe omul cel mai rău... - strigă el furios - Nu sunt eu cel mai rău, sunt alţii mult mai răi decât mine". - „Bine, aţi vrea să-mi spuneţi cine e şi unde locuieşte ?" - zise predicatorul. „Cel mai rău om e cunoscut de toţi, uite locuieşte colo în fundul curţii", şi-i arătă cu degetul o cocioabă. Numaidecât se duse acolo şi bătu la uşă. O voce aspră răspunse dinlăuntru „intră". Când deschise uşa, se găsi faţă în faţă cu om vlăjgan şi cu soţia lui. „Vă rog să mă scuzaţi - zise el - sunt păstorul bisericii şi caut pe cel mai rău om din sectorul acesta, căci vreau să-i spun ceva. Sunteţi Dvs. omul cel mai rău ?" -„Mărie, zise el soţiei, spune-i dânsului ce ţi-am spus acum cinci minute ?" - „Nu, zise soţia, spune tu însuţi." - „Bine, iată vă spun: de o vreme am căzut în patima beţiei, mi-am băut toţi banii şi în vremea din urmă am amanetat tot ce avem în casă. Am ajuns nenorocit de tot, sunt la marginea prăpastiei. Acum câteva minute, am spus soţiei că trebuie să pun capăt, ori beţiei, ori vieţii mele, mă arunc în râu. Aşa nu se mai poate. Tocmai atunci Dvs aţi bătut la uşă. Da, domnule, eu s^nt cel mai rău om din toată vecinătatea aceasta. Ce aveţi să-mi spuneţi ?" - „Am venit să vă spun că Domnul Isus Hristos e un Mare Mântuitor şi poate mântui chiar şi pe cel mai rău om. El poate să vă schimbe viaţa, să deveniţi omul cel mai bun. A făcut aceasta cu mine şi poate să facă şi cu Dta." - „Credeţi că mă poate mântui şi pe mine ? -întrebă omul frământat. „Da, sunt sigur de aceasta". Deschise Biblia îi arătă câteva texte şi îi zise: „Trebuie doar să vreţi să-I predaţi Domnului viaţa rea, ca El s-o înnoiască". îndată omul îngenunche alături de păstor şi îşi mărturisi decăderea sa şi ceru să-1 mântuiască şi pe el, să-i schimbe viaţa. Din clipa aceea a fost izbăvit de patima beţiei, n-a mai pus băutură alcoolică în gura sa. Schimbarea lui a pus în uimire pe toţi din acel sector care îl cunoşteau, şi Dumnezeu 1-a folosit la pocăinţa altor beţivi.

37

HARUL LUI DUMNEZEU

Cu aceasta am intrat deja în partea a doua a acestui capitol

BENEFICIARI REALI

Chiar marii păcătoşi pot beneficia de harul lui Dumnezeu. De fapt, toţi păcătoşii mici sau mari sunt beneficiari posibili, dar nu sunt beneficiari reali ai harului decât în clipa în care primesc pentru ei harul lui Dumnezeu. Beţivul din cazul de mai sus a devenit un beneficiar real al harului. Tâlharul de pe cruce, care a făcut rugăciunea: „Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în împărăţia Ta !" - a fost un beneficiar real al harului, căci deşi a fost un tâlhar; a primit asigurarea că în acea zi avea să fie cu Domnul Isus în rai.

Dumnezeu vrea ca toţi oamenii să fie beneficiari reali ai harului (1 Tim.2:3,4). Pentru aceasta se predică Evanghelia, dar cea mai mare greutate e ca oamenii să-şi recunoască păcătoşenia şi să dorească mântuirea.

Duhul Sfânt e ca un reflector, care arată păcătosului starea sa, îl convinge de păcat, de consecinţele grozave ale păcatului şi îi arată că Hristos Domnul e singurul Mântuitor al lumii (1 Ioan 4:14). EI lucrează convingerea că neprihănirea nu **e** prin faptele noastre, căci „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită" (Isaia 64:6), Mântuirea, neprihănirea nu e prin ceea ce face omul, ci prin ceea ce a făcut Domnul (Fii.3:9).

Când păcătosul îşi vede depravarea sa, că nimic bun nu locuieşte în el (Rom.7:18), că el nu îşi poate spăla păcatele, că el nu se poale schimba pe sine să placă lui Dumnezeu, că vina lui e gravă fiindcă a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, atunci strigă, ca şi David, „Ai milă de mine, Dumnezeule !" (Ps.51.1)

John Bunyan a scris: „Când Dumnezeu mi-a arătat pe John Bunyan, aşa cum Dumnezeu îl vede pe John Bunyan, eu nu am mai mărturisit că am fost un păcătos, ci am mărturisit că am fost păcat din creştetul capului până în talpa picioarelor." In lumina pe care a primit-o pe drumul Damascului, apostolul Pavel se numeşte „cel dintâi" sau primul dintre păcătoşi (1 Tim.l:15). Ai avut tu o aşa convingere despre păcătoşenia ta ? Eşti sigur ?

Condiţii pentru a putea beneficia **de har**

Păcătosul, ca să poată beneficia de **har, trebuie să se** pocăiască şi să creadă (Ev.Marcu 1:15; Acestea sunt cele două condiţii pentru a primi harul, mântuirea. (Fapt.Ap. 20:21).

Pocăinţă înseamnă recunoaşterea păcatului, părerea de rău sau căinţa pentru păcat, mărturisirea lui în faţa Domnului şi părăsirea lui. în alte cuvinte, pocăinţa e întoarcere la Dumnezeu.
C.H.Spurgeon
în Autobiografia sa, descriindu-şi pocăinţa sa, zice: „Când Duhul Sfânt a pus mâna pe mine, sub convingerea de păcat, am avut un simţ clar şi puternic despre justiţia Hui Dumnezeu. Păcatul, orice ar fi el pentru altul, pentru mine a devenit o povară insuportabilă. N-a fost aşa mult teama de iad, cât teama de păcat. Şi tot timpul am avut în minte o adâncă frământare cu privire la onoarea Numelui lui Dumnezeu şi la integritatea guvernământului Său moral. Simţeam că n-aş fi putut fi satisfăcut în conştiinţa mea dacă aş fi fost iertat pe nedrept. Dar atunci mi s-a ridicat întrebarea: „Cum ar putea Dumnezeu să fie drept şi totuşi să mă îndreptăţească pe mine un vinovat ?"... Doctrina Ispăşirii e pentru raţiunea mea una din cele mai sigure dovezi despre inspiraţia divină a Sfintelor Scripturi. Cine ar fi vrut sau ar fi putut să se gândească ca un Stăpânitor drept să moară pentru nişte rebeli vinovaţi ?"
A crede înseamnă a-L lua pe Dumnezeu pe cuvânt, a te încrede în El. Prin Evanghelie Dumnezeu îţi spune că „Atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"(Ioan 3:16). In cuvintele „a iubit lumea", eşti cuprins şi tu, căci şi tu faci parte din populaţia lumii. Deci, Hristos Domnul a suferit şi pentru tine. Crezând în jertfa Sa ispăşitoare, acceptând că a suferit şi pedeapsa ta, tu devii beneficiar al harului.
Credinţa mântuitoare. Cei mai mulţi păcătoşi spun că ei cred în Isus, cred că a fost răstignit pe cruce. Dar aceasta nu e credinţă mântuitoare. Aceasta e credinţă într-un fapt istoric. Cu o aşa credinţă omul trăieşte mai departe în păcat şi ajunge în iad. Dumnezeu spune că Isus a murit pentru păcatele noastre. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (Isaia 53:5). Când eu cred că din pricina păcatelor mele a murit Hristos Domnul, eu nu mai pot trăi în păcat; dimpotrivă, drept recunoştinţă că m-a scăpat de osânda veşnică, voi căuta să trăiesc în totul pentru El. Aceasta nu e credinţă într-un Hristos istoric, ci într-un Hristos Mântuitor personal, care S-a făcut înlocuitorul meu în moarte. J.C. Macauley, un distins bărbat al credinţei, arată această distincţie prin cuvintele: „Cineva poate să mă convingă că vulturul trăieşte o sută de

ani şi că, dacă îşi frânge ciocul de stânci, îi creşte alt cioc, că astfel întinereşte şi poate trăi încă o sută de ani. Sau mă poate convinge că aşa afirmaţii sunt nonsens. O aşa credinţa, fie într-un fel, fie în altul, nu afectează cu nimic viaţa mea. Ceea ce cred însă despre Isus din Nazaret influenţează nespus viaţa mea. Evanghelistul Ioan se străduieşte să ne determine să credem că „Isus este Hristosul-Mesia, Fiul lui Dumnezeu", fiindcă o aşa credinţă ne face să avem viaţa veşnică (Ev.Ioan 20:31). A crede în Isus e ceva mult mai mult decât un consimţământ intelectual faţă de unele dovezi. Credinţa în Isus determină pe omul păcătos să vină la El, să se predea Lui, ca să-i ierte păcatele şi să-i înnoiască viaţa. Astfel, dintr-un păcătos osândit la pierzare veşnică, devine mântuit, om nou în Hristos şi posesorul vieţii veşnice."
Simplitatea credinţei. Credinţa e un act simplu de consimţământ, de acceptare, dar e forţă dinamică ce ne determină la acţiuni. Doreşti să te duci la Bucureşti, te urci în tren sau în avion, îţi încredinţezi viaţa mecanicului sau pilotului, determinat de credinţa că vei ajunge acolo. Mănânci determinat de credinţa că mâncarea nu e otrăvită. Mergi la slujbă determinat de credinţa că vei primi salariul. Omul păcătos nu avea o alltă monedă prin care să-şi procure mântuirea, şi credinţa e singura monedă pe care o cere Dumnezeu, ca tu să fii beneficiar al harului, să ai în dar iertarea păcatelor, schimbarea vieţii şi asigurarea veşniciei. Când Hristos Domnul S-a arătat lui Saul pe drumul Damascului, i-a zis: „Te-am ales din mijlocul norodului

acestuia şi din mijlocul neamurilor Ia care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, de sub puterea Satanei la Dumnezeu, şi să primească prin credinţa în Mine iertarea de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi" (Fapt.Ap.26:17,18). Deci, factorul credinţei are rol determinant în primirea iertării şi a moştenirii în glorie.
De obicei, oamenii ar vrea să-şi creeze ei merite. De aceea, în India unii caută să umble pe cărbuni aprinşi, alţii se supun la alte canoane. La Radna, lângă Arad, pelerini care mergeau la mănăstire urcau dealul în coate şi genunchi. Dar Dumnezeu nu cere aşa canoane, ci doar credinţa simplă în jertfa Fiului Său. Această credinţă simplă îl face pe omul păcătos să se apropie de Dumnezeu, aşa cum este. Nu să caute să se facă el mai bun, ci să se lase în mâna lui Dumnezeu să-1 facă mai bun.
In anul 1834, predicatorul Caesar Malan a stat de vorbă cu domnişoara Charlotte Elliot despre mântuirea sufletului ei, dar în mod repulsiv,, ea nu a vrut să discute problema mântuirii. După o

vreme de frământări, ea a căutat pe predicator şi 1-a întrebat că ce ar trebui să facă ea spre a fi vrednică să primească mântuirea. Dr. Malan i-a spus că ea nu trebuie să facă nimic, ci exact aşa cum este să vină la Domnul să primească mântuirea. Acest răspuns a nemulţumit-o, căci voia ca ea să facă ceva pentru mântuirea sufletului ei. Fiindcă s-a îmbolnăvit şi ştia că nu e mântuită, frământările ei lăuntrice s-au intensificat. A avut nopţi nedormite şi însfârşit şi-a dat seama că ea nu poate face nimic. Cuvintele predicatorului că trebuie să vină exact aşa cum este, au făcut-o să îngenuncheze şi să se predea Domnului. Ea a compus frumoasa noastră cântare ce a determinat pe alte mii de păcătoşi să vină la Domnul Isus Hristos exact cum se găseau: Iată textul ei:
Aşa cum sunt la Tine vin,
putere n-am, Tu-mi fii sprijin,
mă spală-n sângele-Ti divin,
o, Mielule, eu vin, eu vin.
Aşa cum sunt de frământat, de necredinţă atacat, slăbit de valuri mult purtat, o, Mielule, eu vin, eu vin.
Aşa cum sunt de rătăcit, la Tine vin să fiu scutit; să fiu bogat şi fericit, o, Mielule, eu vin, eu vin.
Aşa cum sunt, Tu mă primeşti, • păcatul nici nu-mi aminteşti; crezând Ţie mă mântuiesc, o, Mielule, eu vin, eu vin.
Harul e dar fără plată. Apostolul Pavel a scris: „Dar cu darul fără plată nu este ca şi cu greşala; căci dacă prin greşala unuia singur, cei mulţi au fost loviţi cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul pe care ni 1-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belşug celor mulţi... darul venit în urma multor greşeli a adus o hotărâre de iertare... Astfel dar, după cum printr-o singură greşala a venit o osândă care a lovit pe toţi oamenii, tot aşa printr-o singură hotă-rîre de iertare a venit pentru toţi oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viaţă" (Rom.5:15,16,18). Datorită meritelor

Domnului Isus, câştigate prin suferinţe, noi putem accepta prin credinţă această hotărâre de iertare, de graţiere. Când Martin Luther a înţeles adevărul Evangheliei cu privire la înlocuirea noastră în moarte de către Hristos Domnul, uimit a exclamat: „Fur mich ! Fur mich *l"* Adică „Pentru mine ! Pentru mine !"
Un preot catolic din Nicaragua, educat la Roma, mărturiseşte că odată fiind la Lyon în Franţa, a intrat într-o biserică baptistă cu scopul să vadă ce învaţă evanghelicii. El a scris: „Niciodată în viaţa mea nu am auzit o aşa predică despre harul Iui Dumnezeu. Intr-un moment lumina a coborât în sufletul meu şi a devenit clar, ca lumina zilei, că darul nu se poate plăti, nu se poate munci pentru el, ci doar se poate primi". In Romani 6:23, este scris: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Isus, Domnul nostru". Dacă cineva nu vrea să primească *DARUL,* va trebui să primească *PLATA.*
Realitatea mântuirii, realitatea că eşti beneficiar. Necredincioşii tăgăduiesc mântuirea spunând

că ea e doar o iluzie, ceva de domeniul fanteziei. Dar milioanele de mântuiţi nu pot fi toţi taxaţi ca creduli inculţi. Intre ei sunt oameni fără educaţie, dar sunt şi oameni cu multă educaţie. Beneficiarii harului au dovezi concrete, fără posibilitate de tăgăduire că mântuirea lor e reală. Unele sunt dovezi lăuntrice, altele dovezi exterioare şi pot fi verificate de toţi.
O dovadă lăuntrică e *tiaurarea conştiinţei.* Păcatul e o reali-tate. El e înscris pe conştiinţă. Shakespeare în piesa „Richard al III-lea" pune în gura ucigaşului cuvintele: „Conştiinţa mea are o mie de voci, fiecare voce spune o altă crimă a mea şi toate mă osândesc ca pe un netrebnic". David asemăna păcatul cu o povară grea, ce produce gemete, frământări, insomnie, lupte lăuntrice. El a scris în Ps.38:4: „Fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu, ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine". Iar în Ps.32:3,4, a scris: „Câtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate... mi se usca vlaga, cum se usucă pământul de seceta verii". Bunyan în cartea sa Călătoria Creştinului îl redă pe călător purtând o povară grea, povară de care scapă abia când ajunge la Hristos cel răstignit, la cruce.- Această uşurare a conştiinţei e datorită faptului că păcătosul a primit iertarea păcatelor. Ea e una din cele mai binecuvântate experienţe din viaţa creştină. Ea nu se poate verifica cu termometrul sau cu altă unitate de măsură, dar uşurarea e reală, e adevărată şi se poate vedea prin seninătatea feţei celui ce 42

a primit mântuirea. El ştie clar că, prin har, el posedă mântuirea.
Altă dovadă e *bucuria mântuirii* Din starea de frământări, de remuşcări, păcătosul care a devenit beneficiar al harului devine copleşit de bucurie lăuntrică. Tot trecutul său este iertat, a ajuns izbăvit din robia păcatului. O tânără scria unei prietene: „Nu voi uita niciodată ziua de amărăciune şi de mare bucurie a inimii mele, când duhul meu zdrobit a găsit alinare, tămăduire la Unul de care eu m-am ferit mult timp şi am vrut să fiu independentă. Bucuria unui astronom când descoperă o nouă planetă e o nimica faţă de bucuria în extaz ce am simţit-o, când priveam uimită la cuvântul „vinovaţi" din Isaia 53:12... Da, cuvântul „vinovaţi" a fost primul cuvânt ce a strălucit asupra mea cu toată forţa de atracţie a harului". Noi cântăm: „Râuri de bucurii curg din inima mea, intrând Isus în inimă."
Deasemenea, *schimbarea vieţii* e o dovadă că e beneficiar real al harului. Aceasta e o experienţă lăuntrică, dar ajunge să fie văzută în afară. Păcătosul care înjura, nu mai înjură, nu-L blestemă pe Dumnezeu, ci îl glorifică. Beţivanul nu mai bea, certăreţul e liniştit, răutăciosul devine bun cu toţi; cel ce era o groază pentru familie, devine un soţ şi un tată iubitor, cel ce a furat, restituie cele furate şi îşi cere iertare, fumătorul nu mai fumează. Alţii văd schimbarea aceasta şi vorbesc de ea. Despre fraţii din Tesalonic, ceilalţi istoriseau cum de la idoli s-au întors la Dumnezeu (1 Tes.1:9). Iar apostolul Petru a scris: „De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu şi vă batjocoresc" (1 Pet.4:4). Pe unii beţivi, nici doctorii cu toate medicamentele lor nu i-au putut scăpa de această patimă. Unul fusese internat la un Centru de dezalcodlizare. Când a terminat tratamentul, a fost lăsat să meargă acasă. In drum, s-a oprit la o cârciumă şi a ajuns acasă pe patru cărări, tot murdar ca vai de el. Certat fiind de cei ai casei, el a spus că a vrut să vadă dacă e cu efect tratamentul ce 1-a făcut, adică să bea, dar să nu se îmbete, şi cele câteva căzături, l-au convins că tot tratamentul a fost degeaba. Dar toţi beţivanii, care au venit la Hristos Domnul, au devenit oameni noi, o schimbare radicală s-a petrecut în viaţa lor. Schimbarea aceasta e dovada că sunt beneficiari ai harului lui Dumnezeu.
Păcătosul mântuit *e conştient* că mântuirea sa e reală *ţi e gata să ajute si pe alţii si cunoască harul lui Dumnezeu.* John Newton a fost un ofiţer foarte mândru de rangul său în Marina Regală Britanică. El era ateu şi şi-a bătut joc de tot ce era sfânt. Ironiza Biblia şi hulea pe Dumnezeu. După un timp, a
43

trecut ca şi căpitan de corabie în marina comercială şi se ocupa cu negoţul de sclavi din Africa. Ajunsese în cea mai adâncă decădere. într-o călătorie pe ocean, în timp ce se reîntorcea în Anglia, corabia lui a fost prinsă într-o groaznică furtună şi i se părea că nu mai există nici o scăpare. In acele momente teribile, a îngenunchiat şi a cerut lui Dumnezeu să-1

ierte de toată vina sa şi să-1 mântuiască din furtuna aceea. Dumnezeu i-a ascultat ruga a potolit uraganul şi i-a mântuit sufletul. El a părăsit negoţul de sclavi şi s-a dedicat slujirii lui Dumnezeu, devenind un înflăcărat vestitor al Evangheliei. El a compus frumoasa cântare „Măreţul han m-a mântuit", care e un. adevărat imn dedicat harului lui Dumnezeu. Iată aici în traducere textul:

Măreţul har m-a mântuit
pe mine din păcat;
pierdut eram, dar m-a găsit,
de moarte m-a scăpat.
Măreţul har m-a învăţat
s-o rup cu orice rău.
Ce scump mi-e azi tot harul dat !
Trăiesc prin el mereu.

Momeli, batjocuri, prigoniri, adesea-am întâlnit, prin harul marei Lui iubiri, eu toate-am biruit.

Prin har ajunge-voi în cer, cu slavă îmbrăcat şi voi slăvi pe veşnicii pe Cel ce har mi-a dat.

Şi după zeci de mii de ani din veacul minunat, nici cu o păcătură n-a scăzut Oceanul nesecat.

Aici în Statele Unite la mina de zinc din Salem, Kentucky, s-au prăbuşit nişte stânci în subteran şi au închis acolo cinci mineri. Fără rezerve de mâncare, au fost găsiţi abia după 53 de ore. Ei erau credincioşi şi fiecare miner şi-a scris pe casca sa: „Dacă sunt mort când mă găsiţi, să ştiţi că sunt mântuit". Ei au 44

fost găsiţi încă în viaţă şi au fost scoşi la suprafaţă. Atât ziarele cât şi televiziunea au relatat amănuntul cu înscrisul de pe cască. Dacă ai fi fost tu în locul lor, oare ai fi avut tu această siguranţă ?

Afară de acestea, cel mântuit are ***dovada*** *Jertfei* depusă de Hristos Domnul în locul său. Păcatele pedepsite odată, nu mai sunt pedepsite a doua oară. O tânără a mărturisit că a învăţat adevărul acesta „când albina a împuns pe mama". Fraţii i-au cerut să explice ce vrea să spună prin aceasta. Ea le-a istorisit cum, pe când era fetiţă de 12-13 ani, într-o zi frumoasă, mama spăla rufele în curte, iar ea se juca. Deodată, a venit o albină şi a început să bâzâie în jurul ei. Fiindu-i frică, a alergat la mama şi s-a ascuns sub şorţul ei. Albina a înţepat-o pe mama în mână. Atunci mamă-sa a ridicat şorţul şi i-a spus să nu mai aibă teamă de acea albină, căci a înţepat-o pe ea, şi albina are un singur ac, care acum era în mâna mamei. De aici, mama i-a explicat că tot aşa Hristos Domnul a primit El înţepătura pentru păcatele noastre, ca noi să fim scăpaţi. El a suferit pentru păcatele tuturor. De aceea, în Ev.Ioan 3:18 este scris: „Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentrucă n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu". Harul, iertarea e pentru toţi oamenii, dar cei ce nu primesc iertarea, zădărnicesc pentru ei harul lui Dumnezeu şi atunci au parte de condamnarea, nu pentru păcatele lor, ci pentru necredinţa lor.

Realitatea mântuirii o avem şi *in* ***dovada Cuvântului sfânt.*** Dumnezeu a promis prin proorocul Isaia: „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor şi păcatele ca o ceaţă: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat" (Isaia 44:22). Ceea ce El a promis, a îndeplinit. El L-a dat pe Hristos Domnul ca preţ de răscumpărare pentru noi toţi. Apostolul Petru în casa lui Corneliu a zis despre Domnul Isus: „Toţi proorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă prin Numele Lui iertarea păcatelor" (Fapt. Ap. 10:43). Apostolul Pavel a scris: „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni" (Ef.2:8,9). Aceeaşi asigurare cu privire la realitatea mântuirii o dă şi apostolul Ioan, scriind fraţilor în prima sa epistolă cap.2:12: „Vă scriu, copilaşilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui". Deci orice păcătos care se întoarce la Dumnezeu şi crede în Domnul Isus are Cuvântul sfânt drept garanţie în ce priveşte realitatea mântuirii. Tu ai acceptat această garanţie ?

Am căutat să-ţi arăt acest adevăr, căci aş vrea să fii beneficiar al harului. Am scris aceste rânduri rugându-mă pentru sufletul

tău. Am cerut Domnului meu să dea multă lumină prin Duhul Sfânt fiecăruia care citeşte aceste pagini, ca să înţeleagă această oferire a harului. Nu refuza oferta dumnezeiască. Stai, cugetă uimit la dragostea Lui pentru tine şi îngenunche în locul în care te afli, mulţumindu-I că, acum aproape două mii de ani, Hristos Domnul a murit şi în locul tău şi predă-I Lui viaţa ta. Fă aceasta chiar acum !

ÎNVĂŢĂTURA HARULUI

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, s-a arătat şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos" (Tit 2:11,12).

Una din cele mai de seamă învăţături este învăţătura harului. Toate celelalte învăţături, oricât ar părea de frumoase sau de fructuoase, au de-a face doar cu viaţa aceasta scurtă. Când omul a închis ochii pentru pământ, toate celelalte rămân zadarnice. Atât le-a fost valabilitatea. Singură învăţătura harului aduce câştigul cel mai mare pentru viaţa aceasta şi fericirea pentru întreaga veşnicie. De aceea, nici o lecţie de pe faţa pământului nu se poate compara cu învăţătura harului. Şi, curios, unii nici nu au auzit de o aşa învăţătură. Pe unii nu i-a interesat, iar alţii nu vreau să creadă adevărul acesta. Imediat însă ce vor pleca de pe pământ, vor vedea zădărnicia tuturor celorlalte învăţături şi îşi vor da seama de enorma valoare a învăţăturii harului, căreia ei nu i-au dat nici o importanţă, dar atunci va fi prea târziu. Ferice de toţi cei ce acum şi aici caută să cunoască şi să trăiască această învăţătură ! Adevăratul creştinism e primirea harului lui Dumnezeu şi aplicarea în viaţa de fiecare zi a învăţăturii lui.

 învăţătura harului nu e teoretică, ci practică. Aşa cum pentru a înota sau a schia e necesar să înveţi practic, tot aşa e cu învăţătura harului.

In textul citat la început, apostolul Pavel împarte învăţătura în trei părţi: 1) „S-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti";

2) „Să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie;

3) Să aşteptăm fericita noastră nădejde şi arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos. învăţătura se ocupă de trecut, prezent şi viitor.

O RUPERE CATEGORICĂ CU TRECUTUL

întâi, harul ne învaţă s-o rupem cu trecutul păcătos, cu păgânătatea şi cu poftele. Acesta a fost traiul nostru până ce am ajuns să primim harul lui Dumnezeu. Din acea clipă, trebuie să trăim o altă viaţă. Deci, harul ne spune ce să nu mai facem.

A o rupe cu păgânătatea înseamnă a o rupe cu răul din afara noastră. Nu e vorba de o rupere a relaţiilor cu oamenii păgâni, căci românii nu au păgâni între ei. Prin „păgânătate" se înţelege felul de trai păcătos al societăţii din jurul nostru, trăirea după voia omului, nu după voia Domnului, trăire în care nu se line cont de Dumnezeul adevărat, ci de alţi zei sau idoli, cărora oamenii li se închină şi le jertfesc timpul şi chiar bănuţul lor.

Vai, câţi idoli nu sunt şi astăzi ! Aici, în anunţul ce s-a făcut pentru nişte servicii de evanghelizare, ţinute de un misionar ce venise din ţările păgâne, s-a specificat că într-o sală alăturea de auditoriul bisericii vor fi expuşi o seamă de idoli moderni. La terminarea serviciului, mulţi ascultători curioşi au trecut să vadă idolii, pe care presupuneau că i-a adus din ţările păgâne. Acolo, pe o masă, erau înşirate ţigări, pipe şi lulele. Unul văzuse o lulea exact ca şi a lui şi zise: „Uite că şi idolul meu a ajuns aici". Pe altă masă erau sticle de vin cu etichete frumoase, sticle de ţuică, de rom, de lichior şi de alte băuturi îmbătătoare. Pe altă masă erau mărgele, lănţişoare, cercei, brăţare şi alte bijuterii. Altele erau cu cărţi de joc, cu bani, cu roata norocului, cu mingi de tenis, de fotbal, mingi şi bâte de base-ball, care pe stadioane atrag zeci şi sute de mii de oameni. Mulţi până atunci nu şi-au dat dat seama că ei se închină la aşa idoli. Zeu îţi poate deveni televizorul, romanele murdare sau altceva ce te captivează.

„S-o rupem cu păgânătatea" însemnează stopare, despărţire bruscă de toate relele ce au avut stăpânire asupra ta. Primii creştini, când s-au pocăit de păcatele lor şi au primit prin credinţă

în Domnul Isus harul mântuitor, ei au încetat de a mai frecventa templele păgâne, au încetat de a se închina icoanelor, chipurile, pictate sau sculptate, nu au mai luat parte la mesele lor, la ospeţele lor, nu erau gata să mănânce nici din carnea rămasă de la jertfele aduse idolului, chiar dacă era mai ieftină sau i se oferea gratuit. Ruperea nu era o acţiune treptată, ci una deodată şi definitivă. De fapt, aceasta e pocăinţa: o schimbare a minţii, a gândirii, omul îşi dă seama că păcatul nu-1 fericeşte, ci îl nenoroceşte; o schimbare a căii, nici un pas mai departe pe calea păcatului. Dumnezeu spunea prin proorocul Isaia: „Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând" (îs. 55:7). Apostolul Pavel a scris: „Iată ce vă spun şi mărturisesc în Domnul: să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei lor în care se află, în urma împietririi inimii lor. Ei şi-au pierdut orice pic de simţire, s-au dedat Ia desfrânare şi săvârşesc cu lăcomie orice fel de necurăţie" (Ef.4:17-19).
Pentru a fi cu adevărat creştin este absolut necesară această rupere cu societatea păcătoasă. Apostolul Petru la fel a scris: „Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia neamurilor, şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite. De aceea se miră ei că nu mai alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu şi vă batjocoresc" (1 Pet.4:3,4). Această rupere formează un hotar în viaţă, un fel de ardere a podurilor, ca să nu te mai întorci niciodată înapoi la viaţa de păcat. Despre Alexandru Macedon se spune că în înaintarea sa spre răsărit, totdeauna după ce treceau un pod, el punea foc podului, ca din mintea soldaţilor săi să iasă gândul de întoarcere înapoi, ci să meargă numai înainte. Aşa ne învaţă harul pe noi să facem o rupere totală cu răul din afară.
Dar harul ne învaţă s-o **rupem şi cu poftele lumeşti, acesta e răul din lăuntrul nostru.** O lume de nelegiuiri se află în noi: obiceiuri rele, deprinderi de înjurături, de pofte, de patimi. La toate acestea trebuie pus capăt. Apostolul Pavel a scris în privinţa aceasta: „Cine fura, să nu mai fure... nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură...Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice fel de clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru... Curvia sau orice fel de necurăţie, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi. Să nu se audă nici cuvinte

porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă cuvinte de mulţumire. Căci ştiţi că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moştenire în împărăţia lui Hristos şi a lui Dumnezeu... Şi nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă osândiţi-le" (Efes. 4:28,29,31; 5:3-5,11). Toate cele pomenite mai sus sunt zdrenţe ale omului vechi, care trebuiesc dezbrăcate şi lepădate. Fiul risipitor când s-a întors acasă, întâi a trebuit să dezbrace zdrenţele şi numai după aceea a putut îmbrăca haina cea mai bună.
Această rupere cu poftele e ceva ce noi trebuie să facem. Harul ne învaţă s-o rupem noi cu păgânătatea din afară şi cu păgânătatea din noi, cu poftele lumeşti. Aici trebuie să intre în acţiune voinţa ta. Harul nu ne forţează, ci ne învaţă lecţia aceasta de despărţire de orice păcat. în revista „Lumina Satelor", ce a apărut la Sibiu, într-un număr avea un clişeu ce reprezenta pe un beţiv ce se ţinea de o frânghie şi era tras de diavolul prin mijlocul satului spre iad. Omul îşi dădea seama şi striga în gura mare: „Oameni buni, scăpaţi-mă ! Scăpaţi-mă că mă duce la iad !" Dar oamenii, care priveau scena, i-au răspuns: „Lasă-tc de ştreang." El trebuia să se lase de băutură. Dacă noi vrem izbăvirea, Dumnezeu e gata să intervină, să ne ajute prin Duhul Sfânt, dar nu forţează cu aceasta. Noi trebuie să vrem s-o rupem cu poftele.
Odată la terminarea unui serviciu de evanghelizare în biserica din Chicago, un tânăr, care nu a venit cu gândul să se pocăiască, a înţeles vestea Evangheliei, a primii harul lui Dumnezeu în acea seară, şi fără să-i spun eu, harul 1-a învăţat că trebuie s-o rupă cu poftele şi cu patimile. Fiindcă în buzunar el avea pachetul cu ţigări, a întrebat dacă îi dăm voie să pună pachetul pe amvon şi astfel să se despartă de el. I s-a spus că da, poate să facă aceasta. Sfios, s-a dus în faţă şi a pus acolo ţigările. Nu a mai vrut să meargă cu ele până acasă. După câteva luni, când am fost din nou la Chicago, la terminarea serviciului, un tânăr a venit la mine, mi-a strâns mâna cu bucurie şi m-a întrebat dacă îl cunosc. Era tânărul ce a pus pachetul cu ţigări pe amvon. Acum era frate botezat şi se bucura în Domnul. E necesară despărţirea de orice păcat conştient. Păcatul de care tu nu eşti gata să te desparţi, te va despărţi el pe tine de Hrislos Domnul. împăratul Saul a fost trimis să nimicească pe amaleciţi, dar el nu a ascultat în totul de Domnul şi pe unii i-a cruţat. Ştiţi că pe Muntele Ghilboa un amalecit 1-a ucis pe împăratul Saul ? De

aceea, nu cruţaţi nici un păcat, ci despărţiţi-vă în mod categoric.
Rowland Hill, un distins vestitor al Evangheliei, odată a întrebat pe un tânăr credincios că de ce a lipsit Duminică de la biserică. Acesta a răspuns că a fost la un cinematograf, că nu merge în mod regulat, ci doar din când în când să se distreze. Atunci predicatorul 1-a întrebat: „Ce ai zice Dta despre mine, dacă, nu în mod regulat, ci doar din când în când, aş tăia câte o felie de carne de mortăciune, aş pune-o la grătar şi aş mânca-o, cum ai privi lucrul acesta ?" Tânărul a înţeles lecţia şi nu a căutat mai mult să se hrănească cu filme păcătoase. E necesar să fim categorici în privinţa despărţiri de păcat. Trebuie ruptă orice relaţie cu tot ce îţi îmbie păcatul, cu tot ce îţi sugerează sau îţi stimulează poftele şi patimile. Mai ales cei care au fost pătimaşi în ale beţiei, e necesar să nu o mai pună în gura lor. Cunosc două cazuri, persoane care s-au pocăit şi au fost izbăviţi de această patimă. După mulţi ani, odată, la stăruinţele altora, au luat doar un pahar şi s-au prăbuşit. Patima a fost ca o fiară căreia i s-a dat drumul din cuşcă. Vai, cum a râs diavolul de ei ! Harul ne învaţă s-o rupem cu poftele lumeşti. Nu încercaţi să refaceţi, să înnodaţi legăturile rupte, căci e groaznic.
E adevărat că ispitele vin. Vrăjmaşul nu se dă bătut, ci încearcă în fel şi chip să ne prindă în cursele sale. Uneori şiretlicul lui e foarte subtil, dar e bine să fim hotărâţi, să nu acceptăm nici un păcat, nici un compromis, nimic din ale trecutului. O tânără credincioasă a fost în concediu la o staţiune. Fiindcă era drăguţă ca înfăţişare şi avea o comportare frumoasă, nişte tineri au pus ochii pe ea şi au invitat-o să meargă seara la dans, dar ea a refuzat categoric. In staţiune era şi un senator. Tinerii au vorbit cu senatorul să o invite el la dans. „Domnişoară, i-a zis senatorul, nu e nimic vinovat, e ceva frumos şi plăcut să ne onorezi cu prezenţa Dtale, să vii în seara aceasta la dans". - „Domnule senator, nici chiar în concediu eu nu-mi permit să merg la dans, căci sunt credincioasă în Domnul Isus Hristos. Şi nu sunt gata să fac nimic ce ar ştirbi influenţa mea asupra fetelor ce le am în clasa mea de Şcoală Duminicală." Senatorul a plecat capul şi a zis: „Cinste ţie ! Dacă am avea mai mulţi creştini ca tine, atunci mai mulţi oameni ca mine ar deveni credincioşi."
Cineva poate se întreabă: Cum anume ne învaţă harul s-o rupem cu păgânătatca şi cu poftele lumeşti ? Simplu, dar clar: In faţa lui Dumnezeu, păcatul e groaznic. Ca eu şi tu să nu ajungem în iad, Hristos Domnul a suferit cumplit pedeapsa 50

noastră. Când eu ştiu aceasta, cum s-ar putea să mai trăiesc în păcat ? Spre a înţelege aceasta, iată un caz: Un rege avea un băiat care ţinea foarte mult la unul din servitorii săi. Oridecâte ori însă băiatul făcea ceva rău, regele poruncea ca acel servitor să fie biciuit pentru vina băiatului. Băiatul trebuia să fie de faţă, să vadă pedeapsa ce el o merita, dar o lua servitorul în locul lui. Fiindcă îl iubea pe servitor, fiecare lovitură de bici ce cădea pe spinarea aceluia, îl făcea pe băiat să tresară, să plângă şi să promită tatălui său că nu mai face aşa ceva. Proorocul Isaia spune despre Hris-tos-Mesia: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, *n prin rănile Lui suntem tămăduiţi"* (Isaia 53.5). Rănile Lui, care El le-a primit pentru vina noastră, ne lecuiesc de orice păcat. Nu-1 mai dorim, nu-1 mai săvârşim. Cu cât privim mai mult la Calvar, cu atât ne dezgustăm, ne scârbim, ne îngrozim de tot ce e păcat. Harul e datorită Jertfei de pe Golgota, de aceea el ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti. In Rom.6:12,13, este scris: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor şi să nu mai ascultaţi de poftele lui. Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii, din morţi cum eraţi; şi daţi Iui Dumnezeu mădularele voastre ca pe nişte unelte ale neprihănirii." Deci, nimic pentru păcat, totul pentru Dumnezeu. Mi-aduc aminte că pe la vârsta de 9 ani, tata ne-a cumpărat o vioară, la care Alexa şi eu am învăţat să cântăm. Odată cineva a spart vioara lui Bulgăr, care cânta la hora satului, şi a venit la tata să-i împrumute vioara. Dar tata i-a spus: „Vioara e cumpărată să cânte laudă Domnului, iar tu acolo nu cânţi laudă Domnului, aşa că nu ţi-o pot împrumuta." Tata era predicator al Evangheliei şi era categoric faţă de păcat. El considera păcat ca vioara lui Sima pocăitul să cânte la hora satului. Femeii păcătoase, care, conform Legii, merita să fie omorâtă cu pietre, Hristos Domnul îi dă iertarea şi îi spune: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti" (Ioan 8:11). Ea primise har şi harul îi cerea s-o rupă

cu păcatul. Aceasta e prima lecţie din învăţătura harului.
Aşa au trăit primii creştini. Această rupere cu păgânătatea şi cu poftele, îi făcea pe ceilalţi să ştie că ei sunt creştini. Iustin Martirul, (100-165), în prima sa Apologie adresată împratului roman Antonin Piui, a scris: „Cei ce altădată se complăceau în destrăbălări, acum urmăresc curăţia, castitatea. Cei ce s-au ocupat cu magia, acum s-au consacrat bunului Dumnezeu, care e fără început. Noi, care puneam mai presus de toate acumularea

de bogăţie şi prosperitate, acum punem totul la un fond comun, care e împărţit cu persoane în nevoi. Noi, care am urît şi ne-am omorît unii pe alţii, şi care din cauza obiceiurilor diferite, nu am fi împărţit vatra focului cu cei de altă rasă, acum, după arătarea lui Hristos, trăim împreună cu ei. Noi ne rugăm pentru duşmanii noştri... El (Hristos) respinge nu numai pe cei ce comit adulter, ci chiar şi pe cei ce doresc aceasta. Căci nu numai acţiunile sunt cunoscute de Dumnezeu, ci chiar şi gândurile..."
Pliniu cel Tânăr, guvernator roman al Bitiniei, într-o scrisoare către împăratul Traian, prin anul 116, spunea despre creştini: „Ei au afirmat că întreaga lor vinovăţie stă în aceea că se întrunesc într-o anumită zi, dimineaţa în zori, să cânte imnuri lui Hristos, ca unui Dumnezeu, şi să se lege prin jurământ solemn să nu facă nici o faptă rea, să nu înşele, să nu fure, să nu comită adulter, să nu-şi calce cuvântul şi să nu dezmintă încrederea celor care le-au încredinţat să facă ceva."
Irineu, în lucrarea sa: „Prezentarea predicării apostolice", scrisă probabil prin anul 190, zice: „Oameni de naţionalităţi diferite se adună în pace şi armonie în Numele lui Hristos...şi aceasta deja s-a petrecut, căci acei ce înainte erau foarte perverşi şi care n-au scăpat nici un rău să nu-l facă, acum, când au ajuns să cunoască şi să creadă în Hristos şi de îndată ce au îmbrăţişat credinţa, ei şi-au schimbat felul lor de-vieţuire şi au aderat la cele mai severe cerinţe ale neprihănirii."
La fel Minucius Felix în scrierea sa numită „Octavius", datată între anii 218-235, spune: „Noi menţinem modestia nu de suprafaţă, ci în gândire... Banchetele noastre sunt nu numai modeste, ci sobre, căci nu ne permitem desfrâul, orgiile sau prelungirea sărbătoririi cu vin tare. Mai degrabă noi ne temperăm bucuriile cu gravitate, cu vorbiri în curăţie... Dacă ar fi să ne comparăm, am fi găsiţi mult mai buni decât voi. Voi interziceţi adulterul, dar î! săvârşiţi. Noi, în tot cazul, suntem cunoscuţi numai de soţiile noastre. Voi pedepsiţi crima când a fost comisă, pentru noi e păcat şi numai să te gândeşti la crimă. Voi vă temeţi de martori, vă temeţi că vă vede cineva când săvârşiţi răul. Noi ne temem de conştiinţa noastră de care nu putem scăpa. Şi în fine, închisorile sunt pline de oameni de ai voştri, căci creştini nu sunt în închisori decât pentru vina că sunt creştini."
Am dat aceste câteva citate care arată că creştinii din primele secole erau oameni care au ascultat de învăţătura harului si au rupt-o cu păgânătatea şi cu poftele. *Azi, omul trăieşte în toate păcatele, ca păgânii, ba unii mai rău decât păgânii,* căci aceia

îşi preţuiau zeii, nu-i blestemau, pe când cei de azi II înjură pe Dumnezeu cum ştiu mai spurcat, şi totuşi se cred creştini. O, nu, nu vă înşelaţi, creştini sunt numai cei ce au primit harul lui Dumnezeu şi au ascultat de învăţătura lui punând stop păcatului. Acum întreabă-te pe tine însuţi eşti tu creştin cu adevărat ?

O TRĂIRE DIN PLIN A VIEŢII NOI

A doua lecţie a harului ne învaţă CE SĂ FACEM ? CUM SĂ TRĂIM ÎN VEACUL DE ACUM ? Harul ne cere să trăim „cu cumpătare, dreptate şi evlavie". *Adică cum să fie atitudinea mea faţă de mine, faţă de alţii fi faţă de Dumnezeu.* Viaţa creştină e o viaţă pozitivă în cel mai înalt sens. Pentru cumpătare, voinţa noastră trebuie să acţioneze; pentru trăirea cu dreptate, e nevoie de acţiunea minţii, a raţiunii; iar pentru trăirea cu evlavie, este necesară acţiunea sentimentului nostru, a dragostei. Astfel, e o trăire în plin a vieţii de adevărat creştin. *Cele trei trăsături fundamentale ale vieţii devin angrenate într—o trăire excelentă pentru Dumnezeu, pentru binele meu şi spre binecuvântarea semenilor mei.* Primind harul lui Dumnezeu, viaţa noastră a fost înnoită, schimbată radical prin Duhul Sfânt. După cum mărul pădureţ la altoire

a primit capacitatea de a produce mere Ionatan, tot aşa omul ce s-a pocăit, a primit o nouă fire care poate să împlinească voia lui Dumnezeu.
A trăi „CU CUMPĂTARE" însemnează a trăi cu măsură, cu moderaţiune, cu abţinere, cu înfrânare la toate. Creştinul trebuie să fie cumpătat la mâncare. Biblia spune: „Dacă stai la masă la unul din cei mari, ia seama la ce ai dinainte: puneţi un cuţit în gât, dacă eşti prea lacom"(Prov.23:l,2). Iar Domnul Isus în privinţa aceasta a zis: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu mâncare şi băutură, şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră" (Ev.Luca 21:34). Cel credincios mănâncă atât cât îi este necesar să trăiască; el nu trăieşte ca să mănânce. Mâncarea nu îi este scop al vieţii, ci necesitate. îmbuibarea cu mâncare e păcat, e ca cel ce fură porţia altuia. In epistola lui Iuda sunt pomeniţi unii care se ospătau la mesele de dragoste ale creştinilor, se îndopau de-a binele (Iuda 12). Diogene spunea despre cei din Megara că dau banchete, ca şi când mâine ar muri, dar construiesc ca şi când niciodată n-ar muri." Cei credincioşi ştiu să fie cumpătaţi, ştiu să-şi împartă pâinea în şapte, ca să dea şi celor lipsiţi. Când împăratul Belşaţar a dat banchetul cel mare în Ba-

bilon, ştim că Daniel nu a luat parte, căci pentru a citi scrisul pe perete, a trebuit să fie adus de acasă (Dan.5:13).
Harul ne învaţă să trăim **cu cumpătare în ce priveşte băutura.**
In Rom. 13:13 este scris: „Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în chefuri şi beţii..." Iar fraţilor din Efes, apostolul Pavel le-a scris: „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare; dimpotrivă fiţi plini de Duh" (Ef.5:18). Sunt unii care îşi iau permisiunea să bea câte puţin vin, căci spun ei că şi Pavel a recomandat lui Timotei „să bea câte puţin vin". Dar tocmai textul acela învederează faptul că Timotei n-a băut vin. Fiind suferind de stomac, a trebuit să-i prescrie Pavel reţeta: „să nu mai bei numai apă, ci să iei şi câte puţin vin, din pricina stomacului tău şi a deselor tale îmbolnăviri" (1 Tim.5:23).
E binecuvântată înfrânarea de la băuturi. Eu mulţumesc Domnului că de la vârsta de 14 ani am renunţat la orice băutură îmbătătoare. Aveam un văr, Tănase Popovici, care era cu totul ruinat de patima beţiei. Nu avea casă, nu avea masă. îşi vindea şi hainele de pe el ca să poată bea. Aceasta m-a făcut să fiu antial-coolic. Nici măcar când renumitul medic Dr. Haţegan din Cluj mi-a recomandat, ca din pricina slăbiciunilor mele fizice să beau „şi câte puţin vin", nu am fost gata. I-am spus că aceasta nu o fac fiindcă sunt predicator al Evangheliei şi fiindcă în tinereţe m-am hotărît să nu beau băuturi alcoolice. Nu ştiu ce gust are ţuica sau alte băuturi, căci nu le-am încercat. Şi slavă Domnului am depăşit vârsta de 72 ani, fără să fie necesar să folosesc aşa băuturi.
Unii credincioşi, când ajung în societate şi sunt îmbiaţi cu băutură, se scuză că nu beau fiindcă le face rău la stomac, nu sunt gata să fie mărturie pentru Domnul. In 1947, am fost chemat să merg la garnizoana Arad să iau jurământul recruţilor baptişti. Era un număr frumos de recruţi baptişti. După ce s-a terminat cu jurământul pe confesiuni, a urmat o gustare, dar înainte de gustare a fost păhărelul cu ţuică. Cum m-am nimerit lângă generalul armatei, acesta şi-a luat păhărelul şi a vrut să ciocnească, dar i-am spus că eu fiind credincios, nu servesc nici un fel de băutură alcoolică. Prin tot ce facem, noi trebuie să fim martori ai Domnului. Alţii trebuie să vadă la noi această trăire cu cumpătare.
E necesară **trăirea cu cumpătare în ce priveşte** îmbrăcămintea. Evitarea luxului, a îmbrăcămintei extravagante, deşănţate. La pocăinţa noastră, harul ne-a învăţat s-o rupem şi cu mândria. In mod deosebit, mândria caută să se arate prin purtarea de haine scumpe sau haine ieşite din comun, ca să atragă privirile altora. Dar uneori, ea transpiră chiar dacă omul e

îmbrăcat în zdrenţe. Genul femenin are o slăbiciune specială în privinţa aceasta. Spre corectare, apostolul Pavel a scris: „Vreau, deasemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe" (1 Tim.2:9). Cuvintele „în chip cuviincios" indică moderaţiune, abţinere, cumpătare în îmbrăcăminte. Aceasta se potriveşte şi pentru femei şi pentru bărbaţi.
O doamnă bogată ce se complăcea în lux exorbitant, când s-a pocăit, a venit la predicator şi 1-a întrebat cum să se îmbrace de acum înainte. Acesta i-a zis: „îmbrăcaţi haine care să nu atragă privirile altora." Când ne adunăm la închinăciune, întotdeauna trebuie să ştim că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi Ie dă har" (1 Pet.5.5). De aceea, îmbrăcămintea noastră, ţinuta noastră nu trebuie să fie expresia mândriei, ci a modestiei, căci ne apropiem de Dumnezeul Preasfânt. Cumpătarea trebuie să fie caracteristica fundamentală a vieţii noi. Unii sunt înzestraţi din naştere cu modestie, cu smerenie, dar alţii au o fire mândră, arogantă. Aceştia au mult de luptat cu firea lor. Ei învaţă greu lecţia aceasta a

harului. Numai în măsura în care ei se vor apropia tot mai mult de Domnul, îşi vor da seama cine sunt ei şi cine este El. Atunci se smeresc şi traiul lor devine o binecuvântare pentru alţii, căci „celor smeriţi Dumnezeu le dă har".
Deasemenea în vorbire e necesară cumpătarea. Unii sunt guralivi, nu prea au frâu la limbă. învăţătura harului trebuie aplicată şi la limbă. Iacov zice: „Dacă nu greşeşte cineva în vorbire, este un om desăvârşit şi poate să-şi ţină în frâu tot trupul" (Iac.3:3). Tot el zice: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire şi zăbavnic la mânie."
Cumpătarea e măsura potrivită pentru toate lucrurile. Chiar medicamentele, care au menirea să ne facă bine, dacă sunt luate în doză mai mare, ne strică, ba pot fi fatale. La fel, mierea prea multă ne face rău, spune Solomon (Prov.25.16). Aşa că aceasta e o lecţie de viaţă. Ea trebuie aplicată zi de zi cu ajutorul voinţei. Duhul Sfânt vrea să ne ajute întru aceasta. El are ca roadă înfrânarea, dar noi trebuie să vrem aceasta.
Apoi harul ne învaţă să trăim CU DREPTATE. In general, oamenii sunt gata să vadă răul la alţii, să acuze şi să ia pietre să lovească. Harul trezeşte conştiinţa noastră să ne vedem pe noi întâi. Intr-o lume în care „niciunuia nu-i place dreptatea, niciunul

nu se judecă cu dreptate" (Is.59:4), cel ce a primit harul şi a devenit copil al lui Dumnezeu, trebuie să se asemene cu Tatăl, care e un Dumnezeu drept. Deci, să trăiască cu dreptate. Trăirea cu dreptate începe de la mine. Eu mă analizez pe mine însumi, mă măsor cu „măsura Sfântului Locaş", mă judec cu dreptate şi constat că „nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească" (Rom.7:18). Aceasta mă face să nu mă supraestimez, să nu mă cred prea deosebit şi să dispreţuiesc pe ceilalţi oameni. Se spune despre păun că se umflă în pene, dar când îşi vede ghiarele cât îi sunt de urâte, îndată se dezumflă, îi dispare mândria. Aşa e cu cel ce învaţă lecţia harului. El ştie că nu are nici un merit, ci tot ce are şi tot ce el este, e datorită harului lui Dumnezeu. Orgoliosul Saul din Tars a învăţat lecţia aceasta. El, care era cu mult mai înaintat în religia iudeilor decât mulţi din neamul lui, de o vârstă cu el (Gal. 1:14), după ce a întâlnit pe Hristos Domnul pe drumul Damascului, scriind fraţilor din Corint despre această arătare, el zice: „După ei toţi, ca unei stârpituri, mi s-a arătat şi mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt..." (1 Cor.l5:8-ll). Tu, cel ce suferi de boala mândriei, stai, raţionează şi judecă cu dreptate: „Cine te face deosebit ? Ce lucru ai, pe care să nu-1 fi primit ?" (1 Cor.4:7). Harul ne învaţă să revenim la evaluarea justă, normală a noastră. Atunci pricina de mândrie s-a spulberat, la fel băgarea de vină la alţii, subestimarea altora s-a dus. Ce lecţie binecuvântată e aceasta ! Ce şuvoaie de har ajung să se reverse în viaţă ! Starea de dependenţă de Dumnezeu devine vizibilă. Când am învăţat că eu nu sunt nimic şi că nu pot nimic, atunci El a devenit totul pentru mine şi a putut să mă folosească spre lauda slavei Sale, spre binecuvântarea copiilor Săi şi spre trezirea multor păcătoşi. Numai când El are în stăpânire deplină viaţa noastră, atunci poate să lucreze, să deschidă posibilităţi nevisate şi să reverse har peste har. Trăirea cu dreptate începe de la mine. Eu mă judec pe mine şi condamn tot ce e rău, mă curăţesc şi devin vas de cinste, folositor Stăpânului meu (2 Tim.2:21).
Dar în trăirea cu dreptate e cuprinsă întreaga mea atitudine faţă de alţii. Aici e arătat cum trebuie să fie comportarea celui credincios faţă de toţi oamenii. *Trăind eu dreptate, eu voi fi înţelegător eu fraţii mei.* Unii sunt prunci în Hristos Domnul, deci nu pot să le pretind să ştie, să facă şi să se comporte ca cei mari. Ei trebuie ajutaţi, nu acuzaţi. Simţul de dreptate îmi im-

pune să intervin pentru ei, să sar în ajutorul lor, să-i ajut să crească. Chiar dacă sunt mici, ei sunt fraţii mei.
Alţii poartă poveri, greutăţi, necazuri, sunt suferinzi, nu pot să Ie cer să ţină cadenţa. Harul mă învaţă să trăiesc cu dreptate faţă de fraţii mei în veacul de acum. E un veac rău, veac de uzură, de mari lupte spirituale. Charles Swindoll, un predicator din California, îşi mărturisea într-o zi la programul său de radio un păcat de judecată a altora. La o serie de evanghelizări, în fiecare seară venea un soţ şi soţia, oameni mai în vârstă, se aşezau pe prima bancă, iar după puţin timp, el adormea. Aceasta 1-a iritat rău. Se gândea că de ce nu stă acasă să doarmă. Voia să le

spună aceasta, dar totuşi s-a reţinut. In sinea sa 1-a judecat şi 1-a condamnat în fiecare seară. După mai multe seri, odată la terminarea serviciului, soţia a stat de vorbă cu predicatorul şi i-a spus: „Vă rog să scuzaţi pe soţul meu că fiind suferind de cancer în ultima fază, trebuie să ia medicamente tari, care după un sfert de ceas îl fac să adoarmă. Dar vă iubeşte foarte mult, şi chiar dacă nu poate asculta toată predica, el se bucură şi de o mică porţie din Cuvântul sfânt". Şi fr. Swindoll spunea că a fost făcut praf, 1-a zdrobit pentru toată judecata lui, fusese nedrept faţă de acel frate. De multe ori, noi judecăm şi condamnăm pe unii fiindcă nu cunoaştem bine situaţia lor. Harul ne învaţă să trăim cu dreptate faţă de fraţii noştri. Dacă nu ţin pasul cu noi, e bine să încercăm pantofii lor şi vom avea explicaţia cuvenită.

Harul ne învaţă să fim drepţi în afaceri cu fraţii noştri. Să facem lucrul potrivit şi plata să fie potrivită. Fraţilor din Tesa-lonic, apostolul Pavel le-a scris: „Nimeni să nu fie cu vicleşug şi cu nedreptate în treburi faţă de fratele său" (1 Tes.4:6). Iar pe cei din Corint îi deplânge, îi mustră şi avertizează: „Dar voi singuri sunteţi aceia care nedreptăţiţi şi păgubiţi, şi încă pe fraţi! Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu ?"'(lCor.6:8,9)

Trăirea cu dreptate trebuie să fie şi faţă de toţi ceilalţi oameni. Ei sunt nedrepţi, sunt răi, ne duşmănesc, ne asupresc, dar noi trebuie să-i iubim, asta ca să ne asemănăm cu Tatăl nostru din ceruri, care face să răsară soarele Său şi peste cei răi, şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi (Mat.5:45). Şi noi am fost răi şi păcătoşi, dar pe când eram noi păcătoşi, Dumnezeu ne-a arătat dragostea Sa şi am fost biruiţi, am fost câştigaţi pentru El. Harul ne învaţă să trăim cu dreptate, adică aşa cum ni s-a făcut nouă, aşa să facem şi noi; cum alţii ne-au vestit nouă Evanghelia, aşa să le-o vestim şi noi. Chiar dacă

eşti tratat rău, *simţul de dreptate creştină trebuie să te facă să mergi cu el si a doua milă.* Pe vremea când Domnul Isus a spus cuvintele despre a doua milă, în Israel stăpâneau romanii. Soldatul roman îl obliga pe evreu să-i poarte raniţa sau povara lui pe distanţă de o milă. Apoi oprea pe altul şi îl obliga pe acela pentru o altă milă. Bietul evreu ducea povara, dar i se părea o nedreptate, o purta bombănind. Domnul Isus Hristos a învăţat pe ucenicii Săi că dacă sunt siliţi să poarte aşa poveri o milă, ei să meargă voluntar şi a doua milă. Această dreptate îl biruia pe roman, îl făcea să-1 întrebe de ce e gata să meargă şi a doua milă. Această a doua milă scotea în evidenţă caracterul adevăratului urmaş al lui Hristos. *Prima milă era dreptatea legii, romanii erau stăpâni; cea de a doua milă arăta dreptatea harului,* fără să merite, îi făceai un bine. Unii spun: „Dar e dreptul meu, eu am dreptate" Vai, câte necazuri n-ar fi înlăturate, dacă am înţelege dreptatea creştină. Cântarea „Fă-mă binecuvântare", la versetul 3 are cuvintele:

Iubeşte aşa cum tu ai fost iubit, Şi dă cum alţii ţi-au dat, Ajută pe cei fără ajutor, Aşa cum tu ai fost ajutat!

Oare am meritat noi să fim iubiţi, să fim iertaţi ? Oare învăţăm această lecţie de dreptate a harului, să iertăm aşa cum noi am fost iertaţi ? Domnul Isus vorbeşte despre aceasta şi în pilda din Mat. 18:21-34, despre cel iertat de 10.000 de galbeni, care n-a putut ierta pe cel ce-i datora 100 de lei. *Dreptatea Legii cerea ca cel cu 100 de lei să-i plătească datoria, dar dreptatea harului spunea că dacă tu ai fost iertat de o sumă mare, oare nu era drept ea şi tu să ierţi suma mică f* Cei mai mulţi se opresc la dreptatea legii şi astfel se pornesc neînţelegeri, certuri, procese la Tribunal, şi rezultatul e că pe aceia nicicând nu-i mai câştigi pentru Dumnezeu. Evanghelia ne cere să trăim cu dreptate, dar câtă nevoie e de a înţelege nu slova, ci duhul Evangheliei harului ! Dumnezeul Atotdrept ne-a chemat la El să ne ierte, nu să ne pedepsească. O, glorie Lui ! Aşa o lecţie de dreptate vrea să ne înveţe harul lui Dumnezeu. Doamne, ajută-ne să o trăim !

Şi harul ne învaţă SĂ TRĂIM CU EVLAVIE ÎN VEACUL DE ACUM. Evlavia nu e teorie, ci trăire. Dicţionarul român al lui Candrea, tipărit în 1931, defineşte evlavia astfel: „Dragoste de Dumnezeu şi de cele sfinte, pietate, cuvioşie". Istoricul bisericesc Eusebiu spune că evlavia însemnează „a privi în sus la Unul şi Singurul Dumnezeu şi a vieţui cu El". Alţii spun că evlavia este o

atitudine personală de respect, de reverenţă, de cucernicie fată de Dumnezeu, trăire în frica

Domnului, stare de devoţiune, de consacrare, trăire ca si când mereu ai fi în chip vizibil în faţa Sa. Evlavia ţâşneşte din dragostea noastră pentru Dumnezeul mântuirii noastre. E un respect deosebit, adâncă reverenţă, închinare, adorare. In veacul de acum cei mai mulţi au doar o formă de evlavie (2 Tim.3:5), căci nu mai au nici un respect de cele sfinte, obrăznicie fată de Dumnezeu, îl înjură, îl batjocoresc, rostesc cuvinte de hulă, îl tăgăduiesc. Uneori chiar şi cei ce sunt în altar sau la amvon sunt lipsiţi de evlavie. Tot ce fac e un simplu ceremonial. E o împlinire în totul a ceea ce a scris apostolul Pavel despre evlavia din zilele din urmă. Şi aceasta e o dovadă despre inspiraţia Sfintelor Scripturi, precum şi de împlinirea lor. Chiar ei, blestemătorii de Dumnezeu, ateii, ne furnizează dovada aceasta, fără să-şi dea seama. Câtă precizie e în Cuvântul Sfânt!

In aşa vremuri, harul ne învaţă să trăim cu evlavie. Dar oare ar putea cel mântuit să trăiască altfel ? Când îţi dai seama cât ne-a iubit, s-ar putea să nu-L iubeşti ? Când cugeti în ce adânc de păcătoşenie am fost căzuţi şi cum a coborât la noi, cum ne-a luat pe braţe şi ne-a salvat, s-ar putea să nu-I fim recunoscători ? Când ştii precis că meritai iadul, iar acum te aşteaptă cerul, gloria, cum să nu I te închini şi să nu-L adori ?

Evlavia e o stare înaltă de închinăciune, de bucurie în Duhul Sfânt, fără să fie influenţată de împrejurări, de condiţiile înconjurătoare. Ea e o stare lăuntrică, o revărsare a recunoştinţei către Dumnezeul mântuirii noastre. De aceea, închinăciunea cu evlavie e caldă, mişcătoare, copleşitoare. Omul, vierme al pământului, dar devenit copil al lui Dumnezeu, are sentimentul adânc de mulţumire faţă de Cel Preaînalt. Cântarea îi este din tot sufletul. Un compozitor creştin a compus imnul următor, în care se vede evlavia în cântare:

O, de-aş avea eu limbi o mie şi mii de buze să cuvânt, pe tonuri mii o armonie, spre slava
Celui pururi sfânt, I-aş mulţumi de ce-a făcut cu mine, fiul cel pierdut.
O,de-ar suna glasul meu tare să se audă pân-la cer,
căci sîngele-mi ca-ntr-o vâltoare se zbate, Doamne, când Te cer;
de-ar fi toată suflarea mea un imn spre închinarea Ta !

Cânta-voi Ţie, Doamne, imnuri cât voi putea rosti cuvânt
şi jertfa bucuriei mele Ţi-aduc cât voi fi pe pământ;
când buzele-mi n-or mai putea, suspinul meu Te va lăuda !

Se întâmplă că *unele coruri în dorinţa de a cânta frumoi, artistic, deviază, pierd cântul cu evlavie.* Acesta devine un cânt doar de la buze, inima fiind departe de Domnul (Is.29:13). Asemenea deviaţii trebuiesc frânate. Ne place cântul unui cor bine instruit, dar dirijorul trebuie să nu uite, ci mereu să le aducă aminte coriştilor de partea evlaviei în cântare. E bine să fim conştienţi de textul ce îl cântăm. înapoi la adevărata evlavie, la adevărata închinăciune şi prin cântarea noastră.

Cel cu adevărat credincios trăieşte mereu în starea Sa de faţă, e conştient de Atotprezenţa Sa (Ps.l39:l-12). Pentru el, Dumnezeu e real şi prezent în orice loc, vorbeşte cu El şi primeşte răspunsuri concrete. O, mare este taina evlaviei ! Cei nemântuiţi nu o pot pricepe. Ea e ascunsă de ochii lor. Asta din pricina necredinţei lor.

Marea mulţime a creştinilor de azi au rămas doar cu forma evlaviei. Ei n-au primit harul lui Dumnezeu, nu au mântuirea, nu se bucură de viaţa nouă din Duhul Sfânt. Ei n-au învăţat lecţia harului, ci trăiesc în toată păcătoşenia. Cu toate acestea sunt nepăsători, se cred bine. Merg din când în când la biserică şi se mullţumesc cu un ceremonial rece, sec, fără viaţă. Nu citesc Evanghelia, nu o înţeleg, nu doresc mântuirea, sunt împietriţi în păcatele lor. Faptul că sărută crucea sau o icoană, consideră că s-a închinat, iar când ies din biserică, îşi aprind ţigările, minţesc, înjură, beau, trăiesc în desfrâu şi diavolul le spune că sunt buni creştini. Vai, câtă înşelăciune ! Şi nici măcar cei ce citesc sau cântă Evanghelia, care ar trebui să trăiască altfel şi să-i trezească şi pe ceilalţi din starea de păcat, nu fac aceasta, căci şi ei trăiesc la fel. Pentru ei vestirea Evangheliei e doar o meserie bănoasă şi aşteaptă să treacă luna, ca să primească salariul. Un preot spunea unui frate care vorbea de pregătirea pentru viaţa de dincolo: „Cine ştie dacă mai este ceva dincolo ?" Iar dacă el nu credea, cum puteau să creadă cei din biserica lui ? Oameni ai altarului sau ai amvonului atei sau stricaţi, cum ar putea aceştia să aibă adevărata evlavie ? Nu sunt acestea realităţi triste ! Oare cine îi va trezi pe toţi

aceştia ? Cine îi va ajuta să-şi vadă starea lor reală, aşa cum îi vede Dumnezeu ? Cine îi va ajuta să se pocăiască ? Dacă această carte va ajunge în mâna vreunuia, oare îl va face să-şi plece genunchiul, oare îi va

picura o lacrimă de căinţă în faţa Dumnezeului cel viu sau îl va face să se înfurie ?
Fiindcă asupra mea apasă răspunderea de mântuirea celor din neamul meu, aici m-am oprit, am îngenunchiat înaintea Domnului şi L-am rugat ca El să trezească pe mulţi prin aceste rânduri, fiindcă El e Dumnezeul oricărui har. Harul e pentru toţi cei păcătoşi, dar harul trebuie primit. Trebuie să ai o clipă când în mod conştient să primeşti harul lui Dumnezeu, primind pe Hristos în inima ta ca Mântuitor şi Domn. Ingenunche în locul în care eşti şi roagă-te: *Doamne, recunosc că sunt* un *păeăto». Iartă—mi toate păcatele prin harul Tău, spală—mă prin sfânt sângele vărsat pe cruce pentru vina mea. Cred in Jertfa Ta. Vino, Doamne huse Hristoast, in inima mea, schimbă viaţa mea. De azi mă despart de orice păcat şi învaţă—mă cum să trăiesc ca si adevărat urmaş al Tău !*
Numai dacă faci aceasta în chip sincer, ajungi să te bucuri de iertarea păcatelor, de înnoirea vieţii şi abia de atunci începi să înveţi lecţia harului s-o rupi cu păgânătatea şi cu poftele, să trăieşti cu cumpătare, dreptate şi evlavie.

O GLORIOASĂ AŞTEPTARE

Harul ne învaţă şi cu privire la viitor SĂ AŞTEPTAM FERICITA NOASTRĂ' NĂDEJDE ŞI ARĂTAREA SLAVEI
MARELUI NOSTRU DUMNEZEU ŞI MÂNTUITOR ISUS HRISTOS.
In toţi cei mântuiţi este o fericită nădejde că într-o zi se vor împlini toate promisiunile făcute celor credincioşi. Domnul Isus a zis: „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Mat.24:35). Avem speranţa că El va schimba trupul stării noastre smerite şi-1 va face asemenea trupului slavei Sale (Fil.3:21). Ştim că în casa Tatălui sunt multe locaşuri şi avem nădejdea că într-o zi va veni să ne ia ca să fim cu El (Ioan 14:2,3). Nădejdea noastră este că atunci când El va veni, chiar şi trupurile care sunt în ţărâna pământului vor învia într-o clipă, într-o clipeală din ochi, iar cei ai Lui car vor fi în viaţă, vor fi schimbaţi asemenea Lui (1 Cor.l5:51-53; 1 Tes.4:14-17; 1 Ioan 3:2). De fapt, fericita noastră nădejde e HRISTOS DOMNUL ÎNSUŞL EL E NĂDEJDEA SLAVEI (Col. 1:27).
Harul ne învaţă să aşteptăm cu veghere. Acesta e sensul cuvântului „aşteptare". Ceasul biblic arată că e oră târzie, s-a întunecat, e spre miezul nopţii. Mulţi, pe plan spiritual, au aţipit,

alţii dorm de-a binelea. De aceea nu se pregătesc şi de aceea nu spun nimic la alţii de venirea Domnului. O, copii ai slavei, adormiţi pe gunoaiele pământului, treziţi-vă ! Verificaţi candelele ! Uitaţi-vă dacă copiii voştri sunt cu voi, iar dacă nu sunt, cum puteţi să dormiţi ? Lot în miez de noapte s-a dus să spună fiicelor şi ginerilor să părăsească Sodoma. Veghiaţi unii asupra altora, ghiontiţi-vă, îmboldiţi-vă la aspre priveghieri. Vorbiţi între voi despre harul minunat şi despre fericita noastră nădejde. „Veghiaţi, căci nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru" (Mat.24:42).
Harul ne învaţă să aşteptăm cu răbdare. Domnul n-a uitat de ai Săi (Is.49:15). El nu întârzie întru împlinirea promisiunilor Sale (2 Pet.3:9). Ştiu că nu e uşor să trăieşti curat într-o lume care a întrecut păcătoşenia Sodomei. Sunt mulţi ochi care plâng în ascuns, copii ai Domnului care gem, care îşi chinuiesc sufletul, văzând stricăciunea mare din jurul lor. Unii zac în închisori pentru Numele Domnului, alţii bătuţi, zdrobiţi, torturaţi. Toţi întreabă: „Străjerule, mai este mult din noapte ?" Harul ne învaţă pe toţi să aşteptăm cu răbdare. „Căci aveţi nevoie de răbdare, ca, după ce aţi împlinit voia lui Dumnezeu, să puteţi căpăta ce v-a fost făgăduit. încă puţină, foarte puţină vreme, şi Cel ce vine va veni, şi nu va zăbovi" (Evr. 10:36,37).
Noi îl aşteptăm pe El şi arătarea slavei Lui. Totul ne poartă într-acolo, *fieeart tic—tac al ceasornicului ne apropie de acel fenomenal şi unic eveniment din Univen.* Nimeni nu-L poate împiedica. Pentru cei ce au primit harul va fi culmea bucuriei, dar pentru cei nepăsători,

pentru cei ce n-au primit harul lui Dumnezeu, indiferent ce religie au avut sau la care biserică au aparţinut, atunci va fi culmea groazei.
Harul ne învaţă să aşteptăm arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos. Greutăţile, necazurile, strâmtorările de pe pământ, ura celorlalţi oameni, persecuţia din pricina că îl urmăm, războaiele, toate ne fac să aşteptăm cu mai multă ardoare arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos. El va fi Domnul Domnulor şi împăratul împăraţilor pentru veci de veci.
Vino, Doamne Isuse !

STAREA DE HAR

„Lui îi datorăm faptul că, prin credinţă, am intrat în această stare de har, în care suntem..." Rom.5:2

Apostolul Pavel precizează că cei credincioşi au intrat într-o „stare de har". Starea de har e sfera în care pot trăi, se pot dezvolta, pot produce roadă şi pot avea biruinţă cei născuţi din nou, cei credincioşi. Aşa cum peştii, viaţa marină, există şi se dezvoltă în apă, în oceane de apă, cum viaţa terestră există şi se dezvoltă într-un ocean de aer, tot aşa viaţa spirituală a credinciosului există şi se dezvoltă într-un OCEAN DE HAR. Ea nu poate supravieţui în afara sferei de har. De aceea este scris: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu..." (Evr. 1215). Noi nu putem trăi spiritualiceşte pe baza meritelor noastre, ci numai pe baza meritelor Domnului Isus. A ieşi în afară de sfera harului lui Dumnezeu înseamnă pierzare.
La capitolul „Bogăţiile harului", am arătat existenţa stării de har. întrucât însă starea de har e de o importanţă majoră, chiar vitală, aici mă voi ocupa mai îndeaproape de acest adevăr glorios. Există o nevoie arzătoare în poporul Domnului de cunoaşterea stării de har. Ştiu că ea e mult prea vastă, mult prea adâncă şi mult prea înaltă ca eu să pot spune totul. O, nu, căci sunt prea mic, dar vreau să vă îndrept privirea spre acest Ocean Dum-nezeesc. Eu mă rog ca Domnul să vă reveleze, să vă ajute să înţelegeţi ceva din complexitatea harului. Aceasta cu adevărat ar revoluţiona viaţa multora. Atunci viaţa creştină nu ar fi o povară, o cruce grea, o luptă la disperare, ci o trăire voioasă, o cântare, un ALELUIA, un strigăt deja de biruinţă prin Hristos Domnul. Apostolul Pavel trăia într-o vreme de crunte persecuţii. In Rom.8:35,36, el pomeneşte o seamă de situaţii grele cu care erau confruntaţi creştinii: necazul, strâmtorarea, prigonirea, foametea, lipsa de îmbrăcăminte, sabia, moartea. Dar el nu se opreşte la ele, ci strigă: „IN TOATE ACESTE LUCRURI, NOI SUNTEM MAI MULT DECÂT BIRUITORI PRIN ACELA CARE NE-A IUBIT". Aceasta e starea de har.

AZI EXISTĂ O TRĂIRE LIPSITĂ DE HAR

De multe ori chiar cei ce vestesc Evanghelia, nu vestesc Evanghelia harului (Fapt.Ap.20:14), ci mai degrabă o evanghelie a legalismului, care cauzează frământări, încercări zadarnice de a împlini voia lui Dumnezeu prin firea pământească, care nu vrea şi nici nu poate să se supună voii lui Dumnezeu (Rom.8:7). Vai, câte falimente spirituale ! Câte lacrimi ! Câte noi încercări cu acelaşi rezultat ! E bine să învăţăm adevărul din Cuvântul sfânt şi din experienţa altora.

Voia lui Dumnezeu nu poate fi trăită decât prin puterea Duhului Sfânt în sfera harului. Dumnezeu îngăduie falimentele tocmai ca să ne trezească. Fr. Nicolae Giuri la începutul vieţii de credinţă, oridecâte ori avea vreo răbufnire a firii vechi, îi spunea soţiei: „Vezi, Cati, tu eşti de vină pentru aceasta." Mereu punem vina pe alţii, căci mândria nu ne lasă să recunoaştem vina noastră, eşecul firii noastre. Sfânta Tereza scrie că după convertirea ei, a petrecut 18 ani în încercări mizerabile de a trăi o altă viaţă. Obosită, într-o zi a scris: „Am făcut un vot ca niciodată să nu-L mai ofensez pe Dumnezeu, nici chiar în cel mai mic lucru. Am făgăduit că mai bine aş vrea să mor de o mie de ori, decât să fac, cu bună ştiinţă, ce nu-I place. Sunt hotărîtă ca niciodată să nu las nimic nefăcut sau făcut pe jumătate în ceea ce consider că poate fi făcut mai perfect şi mai mult spre onoarea Domnului meu !"
Care e cauza acestor sforţări zadarnice, a acestor eşecuri ? Credinciosul nu trăieşte prin credinţă în starea de har. Predarea lui a fost doar formală, iar firea nu cedează. Deschideţi Biblia la 1 împăraţi 20:1-6 şi aveţi o icoană clară a unei predări formale, împăratul Ahab asediat, pus la strâmtoare, trimite vorbă lui Ben-hadad, prin soli: „împărate, domnul meu, fie cum zici ! Sunt al tău cu tot ce am !" Dar când slujitorii lui Benhadad vin să ia în primire ceea ce i-a rostit gura, Ahab s-a opus. Şi în fiecare din noi este un Ahab, care se opune predării în realitate. „Doamne, sunt al tău cu tot ce am, dar, Doamne, vreau ca şi mai departe să trăiesc cum am trăit, aşa cum îmi place mie !" Aceasta e cauza mizeriei spirituale. Ei îi spun: „Doamne", dar nu sunt gata să-I cedeze Lui tronul inimii lor. Ori prima lecţie a harului e să o rupem cu păgânătatea şi prin Duhul Sfânt să trăim o viaţă nouă.
Gerhard Tersteegen, un credincios de seamă în lucrarea evanghelică din Germania, în tinereţe a trăit o viaţă de aşa frământări şi falimente. După 5 ani de zbucium, a primit o lumină de sus, şi-a văzut starea sa de eforturi zadarnice ale firii 64

pământeşti, atunci s-a predat pe deplin Domnului, apoi şi-a deschis o venă şi cu însuşi sângele său a scris o scrisoare către Domnul Isus, cu următorul conţinut: „Din seara aceasta şi toată veşnicia, voia Ta să se facă, nu a mea. Comandă, porunceşte şi guvernează în mine. Mă predau fără rezerve şi promit, cu ajutorul şi puterea Ta, mai degrabă vreau să-mi dau şi ultima picătură de sânge decât conştient şi în mod voit să fiu nesincer şi neascultător de Tine !" Mai târziu, el a devenit un bun instrument în mâna Domnului şi a compus vreo 111 imnuri creştine. La unii intrarea în starea de har e la începutul vieţii noi, în chip simplu prin credinţă; la alţii e după falimente şi şocuri, după o criză spirituală. Cum stai tu în această privinţă ? Eşti tu în starea de har ?

CE ÎNSEAMNĂ STAREA DE HAR ?

In Noul Testament avem o seamă de expresii, de numiri, care arată starea de har. Iată câteva: „Izbăviţi de sub păcat" (Rom.6:18,22); „izbăviţi de sub puterea întunericului şi strămutaţi în împărăţia Fiului dragostei Lui" (Cool.l:13); trecuţi din moarte la viaţă (Ioan 5:24); „înviaţi şi aşezaţi în locurile cereşti în Hristos Isus" (Ef.2:6); „viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" (Col.3:3); „a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeu" (Apoc.l:6).
Starea de har e starea omului păcătos care a devenit izbăvit **de Hristos Domnul.** In Vechiul Testament, lui Israel i s-au rânduit cetăţi de scăpare, unde cel urmărit pentru o crimă involuntară putea să-şi găsească scăparea. Pentru noi, de pedeapsa pentru păcat nu există altă scăpare decât la Hristos Domnul în sfera harului. Aici scăparea nu e pe baza meritelor noastre, ci a meritelor Lui, căci El a primit în trupul Său pe lemn pedeapsa pentru toate păcatele noastre. Odată când am fost în Australia, a venit la biserică un frate australian, care mi-a

istorisit o mare izbăvire de care el a avut parte. Într-o zi frumoasă de vară, a fost invitat la cineva care avea o mare fermă pentru creşterea vitelor. Avea cirezi de vite cornute şi mari turme de oi. In timp ce erau pe câmp, în depărtare s-a iscat un foc în praierie. Ierburile mari uscate s-au aprins şi flăcările în mari vâlvătăi erau purtate de vânt înspre ei. Aceste focuri distrug cirezi de vite, case şi tot ce găsesc în cale. Când fermierul a văzut pericolul, ca să-şi scape vitele, imediat a scos chibriturile şi a pus el foc ierburilor unde se aflau. După ce focul dus de vânt a pârjolit un câmp destul de mare, el

şi-a adus toate vitele pe locul pe unde a trecut focul şi au trecut şi ei. După puţin timp, flăcările mari au ajuns până acolo, dar s-au stins. Locul pe unde a trecut focul a fost singura scăpare pentru ei, căci acolo nu mai avea ce arde. Aşa e starea de har, e locul pe unde a trecut focul urgiei lui Dumnezeu împotriva păcatului şi acum orice păcătos se poate refugia acolo, îşi poate găsi scăparea.

Starea de har e starea de uşurare **de tot** ce **a** fost păcat După convingerea de adânca vinovăţie, cu frământări şi zbucium, primind mântuirea, păcătosul primeşte pacea, liniştea sufletului. In starea de păcat, omul era în vrăjmăşie cu Dumnezeu, dar prin Hristos Domnul am fost împăcaţi cu Dumnezeu. Proorocul Isaia spune: „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El" (Is.53:5). Păcătosul, care a fost chinuit şi frământat de vina sa, prin Evanghelie înţelege că toate păcatele sale au fost pedepsite în Hristos Domnul, şi acum crezând în El, acea pedeapsă lui îi dă pacea. Lacrimile pocăinţei au făcut loc bucuriei mântuirii care a copleşit până la revărsare fiinţa celui mântuit. O cântare nouă de proslăvire, uneori chiar fără melodie, ţâşneşte din inimă, iar faţa radiază exprimând starea sufletului. Lumea însăşi pare schimbată. Moody, după predarea sa Domnului, în timp ce mergea la amiază acasă, avea impresia că păsările din copacii primăriei cântau mult mai frumos ca altădată. Vance Havner tinerel fiind, după ce s-a predat Domnului, a alergat acasă plin de bucurie, şi fiindcă fereastra era deschisă, nu a mai avut răbdare să meargă până la uşă, ci a sărit pe fereastră şi a spus părinţilor bucuria că acum şi el e copil al Domnului. E stare de bucurie cerească. Fostul păcătos, prin har, a ajuns strămutat în locurile cereşti în Hristos Isus, Domnul nostru. In icoane, pictorii fac pe sfinţi cu aureolă. Dar o aureolă mult mai reală este în sufletul celui ce a primit mântuirea, care a fost izbăvit din prizonieratul diavolului, din împărăţia întunericului şi a ajuns în împărăţia Luminii, căci a trecut din moarte la viaţă.

Fiindcă întrând în starea de **har, dragostea lui Dumnezeu a** fost turnată în inimile noastre **prin Duhul** Sfânt (Rom.5.5), cel născut din nou a devenit frate **cu toţi cei născuţi din Dumnezeu.** Diferenţele de culoare, de naţionalitate, de limbă, de pregătire, de poziţie socială, în starea de har, sunt topite în dragoste. Duşmanii de altădată, acum se îmbrăţişează. Dulcea părtăşie în dragostea frăţească depăşeşte cu mult dragostea dintre fraţii de sânge. Explicaţia de fond e simplă: în toţi clocoteşte aceeaşi dragoste divină. înainte de a ajunge în starea de har, fiecare

stăpânit de mândrie se credea mai bun decât celălalt, mai deştept, mai cineva. De aici certuri, vorbiri de rău, amărăciune, duşmănie, luptă pentrru întâietate. Când păcătoşii primesc harul, ei recunosc că nu au nici un merit, ci doar acceptă pentru ei meritele Domnului Isus, aşa ajung inundaţi de har şi toţi devin una în dragoste. Această atmosferă de dragoste din starea de har i-a făcut pe primii creştini, sclavi şi nobili, gropari şi tribuni, să se simtă bine împreună. Ea a fost izbitoare pentru păgâni, care ziceau: „Iată ce mult se iubesc creştinii !" Această stare a fost vizibilă în biserica din Ierusalim, căci au fost gata să-şi vândă averile spre a ajuta pe alţii. Despre acei credincioşi este scris: „Şi un mare har era peste toţi" (Fapt.4:33). La fel, constatăm că starea de har a fost vizibilă la Antiohia. Când Barnaba a ajuns la ei „şi a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat şi i-a îndemnat pe toţi să rămână cu inima hotărîtă alipiţi de Domnul" (Fapt. 11:23). Poetul Traian Dorz a redat această stare de har în următoarea poezie:

NU-I LOC MAI SFÂNT

Nu-i loc mai sfânt decât acela unde-I Hristos şi unde-s ai Săi -acolo-i Duhul Sfânt putere, acolo dragostea-i văpăi... Cuvântul sfânt acolo-i soare, credinţa umblet fericit, iar părtăşia

sfinţitoare e-avutul cel mai strălucit.
Nu-s stări mai sfinte ca acelea de pe Taborul luminos, când e Hristos în toţi ce cântă şi toţi ce cântă-s în Hristos; când de Hristos e plin Cuvântul şi-n rugăciune-i plin de El, atunci şi-afară şi-nlăuntru, Hristos străluce-n orice fel.
Nu-i ceas mai sfânt decât acela în care-s fraţii adunaţi şi inimi lângă inimi, una în duh, se roagă-ngenunchiaţi; când rugăciunea lor se-nalţă scăldată-n lacrimi prin Hristos îngerii-s fraţi, iar fraţii-s îngeri, pământu-i sus.iar ceru-i jos.
Nu-i har mai sfânt decât acela să fii cu Domnul şi cu-ai Săi în rugăciune şi-n cântare şi-n lacrimi lângă fraţii tăi; oriunde-s ei fă tot şi du-te, oricâţi sunt ei fă tot şi stai oricum sunt ei fă tot şi-i caută, că unde-s ei e-un colţ de rai.
După această stare înaltă de har tânjeşte sufletul omenesc. Nimic altceva nu-1 poate mulţumi. In această stare, Hristos

HARUL LUI DUMNEZEU
Domnul e totul în toţi. Creştinii o aveau chiar şi în catacombe, iar azi în clădiri frumoase, catedrale majestice, măiestrit ornamentate, această stare lipseşte. Lipseşte de la popor şi de multe ori chiar robul Domnului e lipsit de starea de har. Vai, s-a pierdut esenţa vieţii creştine ! Multe biserici sunt ca o morgă frumos împodobită cu flori, dar lipseşte viaţa, lipseşte harul lui Dumnezeu.
E important de notat că nu noi am pregătit starea de har, ci „noi am intrat în această stare de har". Cel ce a creat starea de har pentru cel mântuit e Hristos Domnul. Apostolul Pavel a ţinut să precizeze adevărul acesta în cuvintele: „Lui îi datorăm faptul că, prin credinţă, am intrat în această stare de har în care suntem şi ne bucurăm..." Pentru ei intrarea în starea de har era deja un fapt. In partea din afară pe uşa de intrare în sfera harului este scris: *„Veniţi căci toate sunt gata I"* Păcătosul trebuie doar să intre. Asta e partea lui. După ce a intrat, observă că pe latura dinlăuntru pe uşă e scris: *„Aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost socotiţi neprihăniţi in numele Domnului hus Hristos."* Aceasta e lucrarea lui Dumnezeu şi ea e glorioasă.
Starea de har e zugrăvită în chip simplu, dar desluşit în primirea fiului risipitor. Partea lui a fost să se întoarcă acasă. Partea tatălui a fost să-i acorde toate. Cine ar putea descrie în cuvinte cât de înălţătoare a fost starea fiului risipitor primit în casa tatălui şi aşezat la masă ? El a fost cel ce altădată a preferat să fie departe de tatăl, să fie independent, a dispreţuit bunul nume al tatălui său, i-a zdrobit inima, i-a risipit averea şi acasă nu mai merita nici măcar o coajă uscată. Dar hămesit de foame, murdar, zdrenţăros, nici nu ştia bine ce ar putea să spună sau să ceară, totuşi s-a întors. Mai înainte însă de a spune el o vorbă, tatăl i-a ieşit în întîmpinare, 1-a îmbrăţişat şi 1-a sărutat mult. Abia după ce a primit sărutul iertării, probabil copleşit de această dragoste, el a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău". Fără să merite, a primit iertarea, a primit haina cea mai bună, încălţăminte, inel în deget, slujitori, viţelul îngrăşat, muzică, veselie, jocuri, toate din dragostea tatălui. Aceasta e starea de har pentru orice păcătos care se întoarce la Dumnezeu. Partea omului e să vină, să intre prin credinţă în starea de har. „Prin credinţă" înseamnă să-L iei pe Dumnezeu pe cuvânt, să te încrezi în El, în ceea ce spune El prin Evanghelie, să te întorci la El aşa cum eşti.
68
HARUL LUI DUMNEZEU CUM PUTEM RĂMÂNE ÎN STAREA DE HAR ?
S-a observat în multe cazuri că starea înaltă de har la noii convertiţi după un timp ajunge să se ofilească. De ce ? Din cauza că cei ce vestesc evanghelia legalismului mereu insistă asupra neprihănirii personale, iar oamenii, chiar şi cei vechi întorşi la Dumnezeu, nu reuşesc să-şi creeze merite pentru o aşa neprihănire. Toţi se cercetează şi mereu constată că sunt sub nivelul cerinţelor. Din această cauză, ei sunt amărîţi, lipsiţi de vitalitate, lipsiţi de bucurie. E o înţelegere greşită a Cuvântului sfânt. Privirea la omenescul nostru, la neputinţe, întunecă bucuria. Privirea la ceea ce El a făcut, la ceea ce El face pentru noi şi în noi, prin Duhul Sfânt, ne îmbucură. Păstorii şi vestitorii Evangheliei trebuie să ţină seama de spusa Psalmistului: „Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, şi nu ţi se umple faţa de ruşine" (Ps.34:5). Privirea la ce noi facem, mai ales în perioada copilăriei spirituale, ne

ruşinează, ne vedem falimentari în ce priveşte neprihănirea. Şi ne doboară, mai ales dacă se stăruieşte asupra textului din Mat.5:20 care zice: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor". E bine să ţinem seama că şi cărturarii şi fariseii se străduiau să aibe o neprihănire a lor personală. Chiar Domnul Isus spune că ei făceau rugăciuni lungi, poate se rugau mult mai mult decât mulţi preoţi şi predicatori de azi, şi nu se ruşinau, ci se rugau la colţurile uliţelor. Ei posteau de două ori pe săptămână, azi unii nu postesc nici odată pe lună. Ei dădeau zeciuială până şi din izmă şi mărar. Cum poţi să întreci o aşa neprihănire ? Să mergi la coltul străzii şi să te rogi mai lung ca ei ? Ei posteau de două ori, deci ca să-i întreci, tu ar trebui să posteşti de trei ori pe săptămână. Iar ca să-i depăşeşti la zeciuială, ar trebui să dai cel puţin unsprezece procente din tot venitul tău. Oare asta ţi-ar da intrare liberă în împărăţia Lui ? Asta să fi înţeles Domnul Isus ? Pentru a intra în împărăţia cerurilor e necesară o neprihănire de altă calitate, de o calitate mult, mult superioară. Şi partea binecuvântată e că noi am primit deja această neprihănire în Hristos Domnul prin har. Noi trăim viaţa creştină nu ca să ne creem o haină a neprihănirii noastre, valabilă pentru cer, ci fiindcă am primit deja această haină a neprihănirii prin har, pe care noi doar trebuie s-o păstrăm curată. Apostolul Pavel, care cunoştea bine tot sistemul Legii vechi, vorbind despre

neprihănire, a scris fraţilor din Filipi că el dorea să fie găsit în Hristos, nu având o neprihănire a sa pe care i-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credinţă (Fil.3:9). „Deci fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu" (Rom.5:l). Noi nu suntem desăvârţiţi, dar Dumnezeu ne vede neprihăniţi în Hristos Domnul, căci El a fost făcut neprihănire pentru noi (lCor.l:30). Domnul Isus când a vorbit despre neprihănire, nu a vorbit despre o depăşire în cantitate, ci în calitate. Dragostea e împlinirea Legii (Rom.l3:10). Neprihănirea prin credinţa în Hristos Domnul este net superioară neprihănirii cărturarilor şi fariseilor şi e neprihănirea valabilă pentru cer. Deci, privind la ceea ce El a făcut din dragoste pentru noi, la glorioasa neprihănire care ne-a dat-o, fără meritele noastre, cu adevărat ni se luminează faţa de bucurie şi strigăm Aliluia ! Mărit să fie Domnul ! Dragostea Lui aprinde dragostea noastră pentru El. Chiar şi pocăinţa pentru orice vină e mult mai adâncă atunci când e cauzată de dragoste decât atunci când e cauzată de frică. Pocăinţa celor din Ninive a fost cauzată de frică; pocăinţa lui Petru când a ieşit afară şi a plâns cu amar a fost cauzată de dragoste. Un fiu preiubit, care a fost în ceva neascultător de tatăl său, îşi va zice: „Cum am putut să îndurerez inima atât de iubitoare a tatălui meu ?" Pe când un servitor, care a săvârşit aceeaşi neascultare, nu va avea durere, ci doar va căuta să-şi ceară iertare ca să nu fie dat afară din slujbă.

Ca să rămânem în starea de har, trebuie să rămânem în dragostea Lui. Cineva a zis: „Iubeşte-L pe Dumnezeu şi fă ce-ţi place !" Unora li se pare că aceasta sună a liberalism. Dar nu, eu nu sunt liberal în materie de credinţă, de vieţuire, ci ştiu că forţa dragostei e cea mai puternică constrângere, e constrângere interioară, nu exterioară. Adevărul e că atunci când iubeşti pe cineva, cu bucurie eşti gata să renunţi la voia ta şi îi accepţi voia lui. Tocmai aceasta se petrece în starea de har. înainte păcătosul a fost egocentric, iar de la naşterea din nou prin Duhul Sfânt, el devine hristocentric. Forţa dragostei 1-a cucerit. El gravitează acum în jurul Domnului Isus, aşa cum pământul gravitează în jurul soarelui. La pocăinţă, el a fost izbăvit de legea păcatului şi a morţii (Rom.8:2), scos de sub puterea întunericului şi pus prin legea Duhului de viaţă pe altă orbită, în starea de har. Forţa centrifugă, prin voinţa firii, încearcă să-1 departe de centru, iar forţa centripetă, prin Duhul Sfânt, caută să-1 apropie de centru, care este Hristos Domnul. De aceea se cere în viaţa de credinţă

renunţarea la voia noastră, ca să rămânem pe orbita harului. Sfera harului e sfera dragostei, care fericeşte viaţa. Domnul Isus a zis: „Rămâneţi în dragostea Mea"(Ioan 15:9,10). Când prin voia noastră ne mutăm de pe lungimea de undă a dragostei noastre pentru Hristos, pe lungimea de undă a dragostei pentru lume, aceasta ne scoate din sfera harului. „Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1 Ioan 2:15). Dima a experimentat lucrul

acesta. Scos fiind din orbita harului, omul devine o stea rătăcitoare (Iuda 13). Scriptura ne dă îndemnul: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu" (Evr.l2:15). Ca să rămânem în sfera harului noi trebuie să rămânem în Hristos Domnul şi El să rămână în noi. El e dragostea desăvârşită. El a promis: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu, şi Tatăl îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreună cu el" (Ioan 14:23). Aici e arătată taina vieţii spirituale: *locuirea Dumnezeîrii în noi.* Noi suntem Templu şi Dumnezeu e în noi. Celor din Efes, apostolul Pavel le scria: „Aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă" (Ef.3:17). Aceasta e o realitate în starea de har. Observaţi, vă rog, cuvintele: *„prin credinţă".* Nu prin tremurături, nu prin trântiri la pământ, nu prin şocuri, ci prin credinţă. Adică în fiecare moment să fii conştient, să crezi că Dumnezeu şi Hristos Domnul prin Duhul Sfânt locuiesc în tine. Noi suntem mântuiţi prin credinţă şi noi vieţuim prin credinţă, căci este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă" (Rom. 1:17). La Templul de la Ierusalim Prezenţa lui Dumnezeu era în Sfânta Sfintelor, fără să fie văzut, fără să facă vreo gălăgie sau să se audă ceva, dar ei credeau, ştiau că e acolo. Tot atât de adevărat e astăzi Prezenţa lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, în cel credincios. Răul e că prea puţin se face de cunoscut adevărul acesta. Unii chiar şi după ani de zile de viaţă de credinţă nu ştiu nimic despre acest adevăr real în viaţa lor. Alţii sunt conştienţi şi au bucuria aceasta a părtăşiei cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos (1 Ioan 1:3). Oare tu care citeşti aceste rânduri eşti locuinţă, eşti Templu pentru Tatăl şi pentru Fiul Său ? Eşti tu conştient ? Crezi tu aceasta ?

Această părtăşie în starea de har sfinţeşte şi desăvârşeşte pe cel credincios. Căci cum oare s-ar putea să trăieşti în murdărie şi păcat, conştient fiind de Prezenţa Lui în Tine ? In 2 Cor.3:18 este scris: „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului". Schimbarea aceasta întru

desăvârşire, modelarea noastră după chipul Domnului Isus e progresivă, se face treptat în sfera harului. O slabă icoană a acestei schimbări e fierul pus în foc. Ţinut acolo el îşi schimbă şi culoarea, se înmoaie, devine maleabil, şi primeşte în el văpaia focului. Fierul e în foc şi focul e în fier. Când e scos din foc, pierde nu numai culoarea focului, ci chiar şi căldura şi maleabilitatea. De aceea, pentru nimic în lume nu ieşiţi din sfera harului.

Această părtăşie mă face să mă consider mort faţă de trecut şi să ţin răstignită firea veche. Ea nu e moartă, ci doar răstignită, adică pusă în imposibilitate de acţiune, şi acum trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine (Gal.2:20). Socotindu-mă mort faţă de tot ce e păcat, nu mai răspund la momelile lui, nu mai dau în stăpânirea păcatului mădularele mele, căci le-am dat Domnului şi El stăpâneşte în mine. Fericitul Augustin, în tinereţe, a trăit o viaţă de stricăciune. Monica, mama lui, s-a rugat mult pentru el şi într-o zi, el s-a pocăit de toată păcătoşenia sa şi a trăit pentru Dumnezeu. După un timp, mergând pe o stradă în Milano, 1-a întâlnit o femeie decăzută cu care el petrecuse altă dată. Ea 1-a strigat: „Augustine, Augustine", dar el nu i-a dat nici o atenţie. Atunci ea a alergat şi 1-a oprit zicându-i: „Augustine, nu mă mai cunoşti ?" El a dat din cap şi a răspuns: „Augustin acela a murit", apoi şi-a văzut de drum mai departe. Apostolul Pavel a scris: „Umblaţi cârmuiţi de Duhul şi nu împliniţi (sau „nu veţi împlini") poftele trupului" (Gal.5:16). Deci problema e rezolvată când dai Duhului volanul vieţii, atunci în mod sigur nu vei trăi în voia firii pământeşti, nu se vor vedea la tine faptele firii pământeşti, ci roadă Duhului Sfânt. Această roadă se produce numai în zona caldă care se află în starea de har.

Credinciosul, în starea de har, nu e scutit de ispite şi încercări, căci ele sunt necesare dezvoltării spirituale. Domnul Isus a spus că e necesară vegherea şi rugăciunea pentru ca în vremea de ispită să nu cădem. La toate tentaţiile dinlăuntru şi din afară el trebuie să spună un „NU" hotărît. Nimic pentru păcat, ci totul pentru Dumnezeu. Desigur e luptă, dar numai aşa se câştigă biruinţa. Dacă nu ar fi lupta, nu ar fi nici biruinţe. Biruinţa e a Domnului şi totuşi El vrea ca pe noi să ne facă părtaşi biruinţelor Sale. Ce minunat Dumnezeu avem ! E adevărat că noi, uneori, nu pricepem aceasta şi ne văicărim. Dumnezeu putea să-1 doboare pe Goliat printr-un trăznet într-o clipită, dar a vrut să demonstreze că David, un copilandru, îl poate doborî cu praştia sa. Important e să ştim că Dumnezeu îngăduie ispitele numai proporţional cu

puterile noastre. La 1 Cor. 10:13 este scris: „Nu

v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda".

Caterina de Siena odată a petrecut trei zile într-un loc retras, rugându-se pentru o mai mare plinătate de har şi o mai mare bucurie de Prezenţa Divină în viaţa ei. Dar în loc să aibă parte de asa ceva, parcă legiuni de duhuri rele au asaltat-o cu gânduri de hulă şi sugestii păcătoase. Ea a fost frământată, a luptat pe genunchi şi în sfârşit o mare lumină a coborît de sus asupra ei şi toate duhurile răutăţii au fugit. Atunci Caterina a zis: „Doamne Isuse, unde ai fost când inima mea era atât de tulburată şi chinuită ?" Şi El a răspuns: „Eu eram în inima ta." - „O, Doamne, Tu eşti adevărul veşnic şi eu cu umilinţă mă plec înaintea Cuvântului Tău, dar cum pot să cred că Tu erai în inima mea, în timp ce ea era plină cu atâtea gânduri murdare ?" - „Acele gânduri ţi-au dat plăcere sau durere ?" - a întrebat-o Domnul. „O durere extraordinară" - a răspuns ea. Atunci Domnul i-a zis: „Tu ai avut durere tocmai din cauza că Eu eram în inima ta. Prezenţa Mea a făcut ca acele gânduri să-ţi pară insuportabile. Când timpul îngăduit pentru durata ispitei a trecut, am trimis lumina Mea şi toate umbrele iadului au dispărut, căci nu pot suporta lumina."

Deşi suntem în starea de har, uneori vrăjmaşul deslănţuie furtuna împotriva noastră. Chiar şi în aşa situaţii să rămânem în starea de har, să ne refugiem în Domnul. El e scutul şi adăpostul nostru şi cu El suntem aşezaţi în locurile cereşti. Sadhu Sundar Sing istoriseşte că odată călătorind prin munţii Himalaia, s-a pornit deodată o furtună năpraznică cu tunete şi trăznete de hăuiau văile şi se despicau stâncile. Pentru o clipă s-a îngrozit, dar luând seama mai bine a constatat că toate tunetele şi trăznetele erau sub el, căci el era deasupra acelor straturi de nori ce erau bântuiţi de furtună. In cele mai grele clipe de încercare, Domnul Isus a zis ucenicilor: „Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine" (Ioan 14:1). Sunt binecuvântate toate încercările, căci ele ne apropie mai mult de Domnul şi ne fac să gustăm din plin harul ocrotirilor şi a biruinţelor Sale. E minunat să rămânem în starea de har a Dumnezeului nostru ! Totul e din har şi prin har, datorită meritelor mari ale Celui ce ne-a iubit şi S-a jertfit pentru mântuirea noastră. „Lui îi datorăm faptul că prin credinţă am intrat în această stare de har în care suntem şi ne bucurăm..."

ISPRĂVNICIA HARULUI

„Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care 1-a primit" (1 Petru 4:10)

„Iată dece eu, Pavel, întemniţatul lui Isus Hristos pentru voi neamurilor, dacă cel puţin aţi auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată faţădevoi"(Efes.3:l,2).

Atât apostolul Petru cât şi apostolul Pavel, în textele indicate mai sus, vorbesc despre isprăvnicia harului. Cuvântul „ispravnic" înseamnă administrator sau mânuitor de bunuri, om pus peste o avere a cuiva de care poartă răspundere. Isprăvnicia harului este una din cele mai de seamă slujbe din împărăţia lui Dumnezeu. Ea este mult binecuvântată în îndeplinirea ei. Nici o altă slujire nu aduce atâta bucurie, atâta mulţumire şi fericire în viaţa ta şi a altora ca aceasta. Apoi ea e glorioasă în finalul ei. Limbajul meu e mult prea sărac astăzi ca să poată descrie măreţia, splendoarea, gloria pe care o va da Domnul celor ce au fost buni ispravnici. Dar mă rog ca Domnul, prin Duhul Sfânt, să vă lumineze pe fiecare în parte să înţelegeţi ceva în legătură cu isprăvnicia harului. Spre o mai uşoară pricepere, mă voi folosi de câteva întrebări: întâi, ce cuprinde această isprăvnicie ? In al doilea rând, cui îi este încredinţată această isprăvnicie ? în al treilea rând, scopul sau pentru cine ne este dată această isprăvnicie ? în al patrulea rând, ce răspundere are această isprăvnicie ? în al cincilea rând, cum poate fi îndeplinită această slujire ?

Să vedem întâi CE CUPRINDE ACEASTĂ ISPRĂVNICIE ? A fi ispravnic al harului lui Dumnezeu înseamnă a administra, a mânui bunuri pentru viaţa trecătoare şi pentru viaţa veşnică, a oferi altora, a da în dar din partea lui Dumnezeu lucruri care nu se pot găsi nicăieri, decât în har, lucruri de care fiecare are atâta nevoie. Vestirea mântuirii, a iertării păcatelor, a graţierii divine, fără ca păcătosul să merite, se cuprinde în această slujire. Vestea bună că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt,

vrea şi poate să schimbe viaţa chiar a celui mai rău om, a celui mai stricat, e cuprinsă în această isprăvnicie. Ajutorarea credinciosului să-şi continue calea, să devină desăvârşit şi să ajungă sus în glorie e în această isprăvnicie.

A fi ispravnic înseamnă a avea cheia spre a intra în cămările bogăţiilor nepătrunse ale harului şi a da din partea lui Dumnezeu hotărîrea de iertare tuturor celor ce îşi recunosc vina lor, îşi plâng păcatul şi se apropie de Dumnezeu prin Hristos Domnul; a da îndrumări celor împovăraţi spre a primi uşurare, a da bucurie celor amărîţi, a da linişte celor tulburaţi, a da odihnă celor trudiţi, a da sfinte mângâieri celor întristaţi, a tămădui pe cei cu inima zdrobită, a da speranţă celor disperaţi, a îmbogăţi pe cei săraci care au risipit totul, a aduce haina cea mai bună pentru fiii rătăciţi ce se întorc acasă, a da tonice întăritoare celor slabi, a ajuta pe cei desmoşteniţi să devină moştenitori împreună cu Hristos Domnul.

A fi ispravnic al harului înseamnă a împărtăşi altora din nemărginita bogăţie a harului, spre a-i face bucuroşi, mulţumiţi şi fericiţi chiar în viaţa aceasta şi fericiţi pentru veci de veci. A fi ispravnic al harului înseamnă a face legătură între mizeria omenească produsă de păcat şi belşugul bogăţiilor nemărginite ale Dumnezeului dragostei.

A fi ispravnic înseamnă a fi conştient că ai cheia, că poţi intra oricând în trezoreria divină, unde deasupra uşii este scris: „Harul Meu îţi este deajuns", că poţi lua să dai oricât din aceste bogăţii şi la oricâti păcătoşi care îşi văd nevoia de ele. *Cu cât dai mai mult ţi ia mai mulţi,* cu *atât înseamnă că eşti mai bun ispravnic.* Harul este atotsuficient. In farmacia lui Dumnezeu este un leac pentru orice boală, un alin pentru orice durere. In har este ajutor pentru orice nevoie, rezolvări pentru orice probleme, armătură pentru orice lupte, putere pentru orice slăbiciune, unelte pentru orice lucrare. In har sunt oportunităţi nebănuite, realizări uimitoare şi răsplătiri cu glorii nevisate. A fi ispravnic înseamnă a face pe alţii părtaşi la toate aceste bogăţii, mult mai preţioase decât toate bogăţiile pământului.

A doua chestiune,' CUI ÎI ESTE ÎNCREDINŢATĂ ACEASTĂ ISPRĂVNICIE ? Desigur mulţi se gândesc că doar un număr restrâns au parte de această binecuvântată slujbă. Unii gândesc că doar preoţii sau păstorii de biserici au parte de ea. Dar nu e aşa. Să vedem ce spune Biblia. Apostolul Petru e foarte clar în privinţa aceasta. El zice: „Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, *fiecare din voi* să slujească al-

tora, după darul pe care 1-a primit" (1 Pet.4:10). Epistola nu e scrisă păstorilor, ci credincioşilor care au fost mântuiţi şi născuţi din nou. Spre a vă convinge, citiţi primele patru versete din capitolul întâi. Conform spuselor sale, **isprăvnicia harului este** încredinţată fiecărui mântuit prin har. El precizează: „fiecare din voi să slujească altora, după darul pe care 1-a primit".

Slujba de **ispravnic al** harului e **acordată de Dumnezeu celor** fără merite, păcătoşilor mântuiţi. Ea nu e acordată îngerilor. Ei n-au gustat harul dumnezeiesc şi nici nu pot să-1 împărtăşească altora. Una din cântările noastre redă adevărul acesta:

îngerii pot să-L mărească Prin cântări pe Dumnezeu, Dar ca despre har să cânte, Ei nu pot, ci numai eu.

îngerul venit la Corneliu nu i-a spus cum poate fi mântuit, ci numai 1-a îndrumat să-1 cheme pe Petru. Apostolul Pavel spune că şi însăşi slujba aceasta e prin har. Deschide-ţi la Galateni 1:15, „Dar când Dumnezeu... m-a chemat prin harul Său..." Iar lui Timotei îi scrie: „Mulţumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere şi m-a pus în slujba Sa, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor şi un batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neştiinţă, în necredinţă. Şi harul

Domnului s-a înmulţit peste măsură de mult" (1 Tim.l:12-14).
Da, nici unul din noi, ca apostolul Pavel, n-am meritat o aşa slujbă, dar *El ne-a dat-o prin har.* O, de am preţui-o aşa cum se cuvine ! Unui credincios i s-a cerut să devină ambasador al Angliei, dar el a spus că nu poate schimba slujba de ambasador al cerului cu cea de ambasador al pământului. Astăzi însă sunt mulţi care nu-i dau nici o importanţă. Unii nici măcar nu ştiu că ei sunt ispravnici. Ei nu cunosc importanţa mare a acestei slujbe, nici răspunderea ei. Aceştia nu valorifică bogăţiile Stăpânului, ci ca cel cu un talant, le îngroapă în nepăsarea lor. Nu, nici eu, nici tu nu am meritat slujba de ispravnic al harului ! Noi am risipit în păcat bunurile primite. Dar când ne-am întors la Tatăl, El ne-a iertat şi ne-a încredinţat nemărginita bogăţie a harului Său ! Ne-a făcut conlucrători cu El la lăţirea împărăţiei Sale, ambasadori, trimişi împuterniciţi ai Săi. Ce preţuire ! Acum să căutăm şi noi să ne îndeplinim cu multă credincioşie această slujire.
Să iau a treia chestiune: PENTRU CINE NE ESTE

ÎNCREDINŢATĂ ACEASTĂ ISPRĂVNICIE ? Sau ce scop are Dumnezeu dându-ne această isprăvnicie ? Apostolul Petru, în textul citat mai sus, spune: „Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi **«ă *slujească altora".*** Deci ni s-au încredinţat bogăţiile harului spre a le împărtăşi altora. Noi nu trebuie să fim egoişti, să ţinem harul numai pentru noi. Harul trebuie oferit celor păcătoşi. In jurul nostru sunt mii şi milioane de păcătoşi care au nevoie de acest har. Dumnezeu vrea să le dea iertarea păcatelor şi ne trimite pe noi să le vestim aceasta.
Uneori, **noi** suntem ispitiţi să-i considerăm pe **unii prea păcătoşi,** prea înrăiţi şi nu le ducem Darul harului. Ei înjură cum ştiu mai urât, sunt beţivi cu totul robiţi de patimă, alţii sunt desfrânaţi, putrezi în stricăciune, şi îţi zici: „Aceştia niciodată nu se vor întoarce la Dumnezeu, niciodată nu vor primi harul". Dar noi uităm că harul e tocmai pentru păcătoşi, şi chiar pentru cei mai mari păcătoşi. Tâlharul a fost mântuit pe cruce şi în ziua aceea, prin har, a intrat în rai. John Bunyan a fost şeful derbedeilor din ţinutul său, dar a ajuns mântuit prin har, a predicat despre har şi a scris cartea „Har îmbelşugat pentru mai marele păcătoşilor". John Newton a fost negustor de sclavi, dar mult mai decăzut decât toţi sclavii. într-o zi a primit mântuirea prin har, viaţa i-a fost cu totul schimbată, a părăsit toate consacrându-se vestirii Evangheliei. El a scris cântarea:
Măreţul har m-a mântuit pe mine din păcat; pierdut eram, dar m-a găsit, de moarte m-a scăpat.
Henry Moorehouse, un tânăr cu totul ruinat de păcat, gata să se sinucidă, dar înainte de a-şi trage glonţul în cap, Evanghelia harului 1-a trezit şi a primit mântuirea. El a fost tânărul predicator care o săptămână întreagă în biserica lui Moody a vorbit din Ioan 3:16. Şi oare nu ai văzut tu cazuri când cei mai mari păcătoşi au fost gata să primească imediat mântuirea lui Dumnezeu ? Pe cei ruinaţi de păcat, Duhul Sfânt îi convinge mai uşor de nevoia lor de mântuire.
Doi prieteni s-au dus într-o Duminică la biserică. Unul din ei, la chemarea predicatorului ca păcătoşii care doresc mântuirea să vină în faţă, a fost gata şi a ieşit în faţă. Celălalt abia după luni de zile. Odată cel din urmă i-a cerut celuilalt să-i explice cum de el a

primit mântuirea imediat când a auzit predicarea Evangheliei. Acesta i-a răspuns simplu: „Hainele mele erau zdrenţăroase şi am zis că e bine să primesc ceea ce vrea Dumnezeu să-mi dea, iar tu ai crezut că tainele tale sunt încă destul de bune şi nu te-ai grăbit să primeşti haina neprihănirii în Hristos Domnul".
Unii sunt atei, mari necredincioşi, faţă **de aceştia la fel** suntem ispitiţi să nu ne împlinim **slujba de ispravnici ai harului.** Presupunem că vor râde de noi, că va trebui să facem faţă unei grele dispute, de aceea mai bine tăcem. Dar datoria noastră e să le oferim bogăţiile harului, să le dăm mesajul Evangheliei, nu să angajăm discuţii interminabile. Burt Olney a fost un necredincios renumit. Odată a întâlnit un tânăr predicator şi 1-a provocat la discuţie. El i-a spus că nu crede în nimic, că nu crede Biblia, dar predicatorul i-a dat textul din Evr.9:27

„Oamenilor le este rânduit să moară, iar după aceea vine judecata". La toate argumentele lui Olney, el repeta: „Aşa-i scris: „Oamenilor le este rânduit să moară, iar după aceea vine judecata". Nici batjocura că nu se pricepe să discute nu 1-a clintit de la aceste cuvinte. Ele s-au înfipt adânc în mintea lui Olney. El a devenit convins de păcatele sale şi a primit mântuirea prin har. Dr.Cyril Joad, profesor, şeful catedrei de filozofie la Universitatea din Londra, ateu înverşunat care a subminat credinţa intelectualilor din prima jumătate a veacului nostru, dar în 1948, a ajuns la o schimbare dramatică primind harul lui Dumnezeu. Bogăţiile harului sunt şi pentru cei mai rebeli duşmani ai lui Dumnezeu, iar noi, ca ispravnici ai harului, suntem însărcinaţi să îl oferim. Experienţa dovedeşte că şi ei ajung să recunoască şi să primească mântuirea prin har.

Alţii sunt foarte împietriţi.. Nu doresc mântuirea, ripostează. Acestora se pare că n-are rost să le oferi ceva din bogăţiile harului. Şi sunt credincioşi care tac şi nu spun nimic unor aşa oameni împietriţi. Lor li se pare că pe aceştia i-a avut în vedere Domnul Isus când a zis: „Să nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor". Totuşi noi ştim pe mulţi care au fost foarte împietriţi şi în cele din urmă au fost topiţi prin dragoste. Focul topeşte piatra de fier şi curge ca laptele. O, de am învăţa de la apostolul Pavel ca acestora să le spunem: „Vă rugăm fierbinte împăcaţi-vă cu Dumnezeu"! Dragostea fierbinte a ispravnicului poate birui şi cea mai împietrită inimă. Când unul din ucenicii generalului William Booth, întemeietorul Armatei Mântuirii a spus că el nu are rezultate în predicarea Evangheliei, că oamenii sunt împietriţi, acesta i-a zis: „Foloseşte lacrimile !" Apostolul Pavel spune că la Efes timp de trei ani a folosit lacrimile

(Fapt.Ap. 20:31). Nu e mirare că pe vremea lui, lucrarea a progresat fantastic, chiar şi între vrăjitori şi ghicitori.

Să privim puţin la a patra chestiune: CE RĂSPUNDERE POARTĂ CEL CE ARE ACEASTĂ ISPRĂVNICIE ? Apostolul Petru spune: „Fiecare din voi să slujească altora". Apostolul Pavel a scris: „Trebuie să vestesc Evanghelia şi vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia" (1 Cor.9:16). In Evrei 2:3 este scris: „Cum vom scăpa **noi** dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare ?"

Răspunderea e văzută din faptul că mântuirea scumpă, săvârşită de Hristos Domnul, a fost lăsată în mâna urmaşilor Săi să o vestească, să o dea altora. El a făcut totul ca păcătoşii să fie mântuiţi şi a poruncit urmaşilor Săi: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură"(Ev.Marcu 16:15). Că alţii vor fi mântuiţi sau pierduţi depinde de mine şi de tine. Aceasta e răspunderea ce apasă pe umerii fiecărui urmaş al Domnului Isus. Azi, El nu are gură pe pământ şi vrea să se folosească de gura mea şi a ta. Cei patru leproşi de la poarta Samariei, când au găsit belşugul de hrană în tabăra părăsită a sirienilor, după ce au mâncat ei bine, după ce au luat şi rezerve, au zis între ei: „Nu facem bine. Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea, şi vom aştepta până la lumina zilei de mâine vom fi pedepsiţi". Cetatea murea de foame şi ei au găsit belşug de provizii, hrană suficientă pentru toţi din Samaria. In cetate erau fraţii lor, surorile lor, cei dragi ai lor care se stingeau în frigurile foamei. Orice clipă pierdută însemna vieţi pierdute. Cum să tacă ? Conştiinţa li s-a trezit, simţul răspunderii de soarta altora i-a copleşit şi în miez de noapte strigă să scoale pe împărat, scoală toată cetatea cu vestea bună. O, fraţii mei, poate cei dragi ai voştri, poate vecinii sau prietenii voştri se află într-o situaţie mult mai gravă decât a celor din Samaria, cum puteţi tăcea ? Voi aţi descoperit bunuri mult mai de valoare ! O, de aţi fi copleşiţi cu toţi de simţul răspunderii, aţi fi gata să spuneţi altora chiar şi în miez de noapte !

Moody avea hotărârea să spună în fiecare zi măcar unui suflet de mântuirea prin har. într-o zi, absorbit fiind de lucrări, a uitat, doar seara înainte de culcare şi-a dat seama că în ziua aceea nu a spus nimănui. Era târziu, totuşi îşi îmbrăcă haina şi plecă pe stradă să găsească pe cineva. Lângă un stâlp de felinar văzu un om, se apropie de el şi a început să-i vorbească de mântuire. Respectivul era un borfaş şi îi spuse răstit: „Domnule, vezi-ţi de treabă !" - „Dar tocmai aceasta e treaba mea - răspunse

Moody - îmi pare rău, voiam să vă ajut să primiţi mântuirea". Celălalt continuă: „Dacă nu te-aş cunoaşte cine eşti, acum te-aş omorî şi te-aş arunca în canal". Puţin dezamăgit şi speriat Moody se întoarse acasă, totuşi avu mulţumirea că şi-a făcut datoria şi în ziua aceea. Dar n-a trecut mult, şi într-o altă noapte, la fereastra lui Moody a bătut cineva. Era năzdrăvanul ce pândea în dosul stâlpului. De data aceasta a venit să-i arate cum poate să fie şi el mântuit.
Să nu facem această slujire doar de mântuială sau doar de ochii oamenilor, ci să fim aprinşi de jarul dragostei divine, înflăcăraţi în oferirea harului şi stăruitori de alţii să-1 primească. Apostolul Pavel îndemna fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu (2 Cor.5:20). David Brainerd n-a fost un ispravnic nepăsător. El a căutat să împărtăşească bogăţiile harului Indienilor Pieile roşii. Pentru ei, el se topea în rugăciune în faţa lui Dumnezeu cerând putere spre a-i convinge să primească harul lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu 1-a făcut o forţă întru trezirea acelor suflete şi mulţi au ajuns să se bucure de bogăţiile harului. G.N.Gordon a mers la canibalii din insulele Pacificului să le vestească mântuirea prin har, deşi ştia ferocitatea lor. Chiar dacă a fost răpus şi mâncat de canibali, după el au mers alţii şi azi urmaşii canibalilor au devenit urmaşi ai lui Hristos Domnul. Să nu uităm că mântuirea prin har a fost câştigată prin jertfa Domnului Isus, şi uneori trebuie vestită cu spirit de jertfă. O, binecuvântaţi au fost toţi acei ispravnici ai harului care au făcut ca Evanghelia să ajungă până la noi ! Oare ce fel de ispravnici suntem noi ? De multe ori mi se pare că suntem prea comozi ! Ne place în biserici mari să ne desfătăm noi şi uităm de slujba noastră. în jur sunt localităţi neevanghelizate, ba chiar judeţe întregi care nu cunosc harul lui Dumnezeu. Ei merg pe calea păcatului şi vor ajunge în iad, dar vinovaţi suntem noi că nu le-am oferit mântuirea prin har. Zilnic mor sute, mii de suflete nemântuite din neamul nostru. Ei ajung în iad din cauza că noi nu le-am dus mântuirea ! Oare aşteptăm să vină cei din Patagonia să le împărtăşească măreaţa veste ? Nu purtăm noi, ca ispravnici, răspundere de toţi aceştia ? In timpul războiului, un soldat dezertor a fost prins, judecat şi condamnat la moarte, iar pentru cele câteva zile până la execuţie, a fost trimis la închisoare într-o altă localitate. In urma intervenţiilor făcute, condamnatul a fost graţiat. Un soldat a fost trimis să ducă actul de graţiere. Cum acea localitate era aproape de casa lui, soldatul s-a gândit să dea întâi pe acasă şi apoi se va duce să predea actul de graţiere.

Acasă a zăbovit vreo două zile, apoi s-a dus şi a predat actul de graţiere, dar omul fusese executat cu o zi înainte. El a fost iertat de vina lui prin actul de graţiere, dar a murit din pricina celui ce trebuia să-i ducă actul de graţiere, dar s-a încurcat în alte treburi. Cugetă acum, nu cumva porţi şi tu această vină ? Slujba de ispravnic e cea mai glorioasă slujbă, dar ea incumbă şi cea mai mare şi mai grea răspundere. Trebuie să ţinem seama de aceasta.
In Ev.Luca 12:41-48, Domnul Isus vorbeşte despre ispravnicul credincios şi ispravnicul necredincios şi spune că acesta din urmă, fiindcă nu şi-a îndeplinit însărcinarea, va fi aspru pedepsit: „soarta lui va fi soarta celor necredincioşi în lucrul încredinţat lor .
Răspunderea mare a acestei slujbe e văzută în dragostea cu care e făcută de ispravnicii credincioşi. Domnul vrea ca toţi ispravnicii să fie credincioşi, dar nu sunt toţi. Adevărata credinciosie faţă de Dumnezeu se dovedeşte în dragostea cu care ne îndeplinim această slujire faţă de oameni. Credinţa lucrează prin dragoste. Când doi misionari dintre fraţii raoravieni ce au plecat ca misionari în insulele Pacificului nu au fost primiţi acolo ca misionari, ei s-au vândut ca sclavi proprietarilor de plantaţii de trestie de zahăr, numai să poată vesti celorlalţi sclavi vestea Evangheliei harului. Nu banii, ci dragostea şi responsabilitatea pentru cei pierduţi i-a împins la aceasta. Nu banii, ci răspunderea 1-a făcut pe Pavel să meargă la Listra să fie împroşcat cu pietre.
Am văzut odată un tablou sugestiv. Apostolul Pavel avea pe umerii săi globul pământului, şi povara lui grea 1-a îngenunchiat, iar dedesubt erau cuvintele din Rom. 1:14: „Eu sunt dator şi grecilor şi barbarilor". Această povară 1-a făcut pe Moffat şi Living-stone să lase confortul din Anglia şi să meargă să se expună pericolelor din Africa, pe C.T.Studd să părăsească averea şi aristocraţia, să meargă între analfabeţi, să locuiască într-o colibă în junglă, numai să le poată împărtăşi acelora bogăţiile harului. Această răspundere 1-a făcut pe John Bunyan, atunci când, după mai mulţi ani de puşcărie pentru Evanghelie, i s-a oferit libertatea, cu condiţia să tacă, el a spus fraza ce a rămas memorabilă: „Dacă îmi daţi drumul, mâine voi

predica din nou, căci prefer mai bine să-mi mucigăiască oasele în temniţă decât să tac !"
Dragostea înflăcărată cu care toţi aceştia şi-au îndeplinit lucrarea arată că ei au fost conştienţi de marea răspundere în slujirea ca ispravnici ai harului lui Dumnezeu.
Răspunderea mare ce o are fiecare urmaş al Domnului Isus Hristos ca ispravnic al harului va fi văzută bine în ziua cea marc a

judecăţii. O, fratele meu, citeşte încă odată pilda talanţilor din Mat.25:14, pilda polilor din Luca 19:11. Nu te cutremuri ? Nu te înfioară gândul că fiindcă ai primit har, dar ai fost inactiv, leneş, va trebui să fii osândit ? Gândeşte-te la cuviriele ap.Pavel: „Vă sfătuim ***ă faceţi aţa ea*** *să nu* ***fi primit în zadar harul lui Dumnezeu".*** Nu cumva tu ai primit şi ai zădărnicit harul ? Cuvintele acestea sunt pentru mine şi pentru tine. Purtăm o mare răspundere ! Ce fel de ispravnic al harului eşti tu ? La câţi ai dat tu mântuirea şi bogăţiile harului ?
Şi ultima chestiune: CUM POATE FI FĂCUTĂ ACEASTĂ SLUJBĂ ? Spre a fi bun ispravnic al harului **e necesar** să **fi dezbrăcat de tine însuţi.** Altfel, eului nostru îi este ruşine să facă o aşa lucrare. Mândria îi împiedică să slujească, ci vor să domnească. Nu e aceasta cauza pentru care cei mai mulţi tac ? E necesar din nou să privim la Hristos Domnul. Samuel Brengle, un bun credincios, a scris: „Am privit la Hristos şi am văzut umilinţa Lui şi orgoliul meu, blândeţea Lui şi violenţa mea, smerenia Lui şi ambiţia mea, puritatea lui Isus şi necurăţia inimii mele, fidelitatea Lui şi inima mea plină de prefăcătorie, lipsa completă de egoism la Isus şi egoismul meu. Nu m-am uitat decât la Isus şi am ajuns să mă urăsc pe mine însumi". Ego al nostru, care transpiră chiar şi la unii predicatori, ne împiedică de la îndeplinirea acestei slujbe glorioase. Vrem să fim la biserici mari şi poate Dumnezeu ne vrea unde încă nu e biserică. Eu ştiu greutatea acestei dezbrăcări, am experimentat-o. După ce am fost la o biserică de 500 de membrii la Timişoara, am venit la Chicago, unde trei-patru familii am pus umărul şi s-a înfiripat o biserică română. După patru ani, când deja se ajunsese la un număr de membrii, cu un cor de vreo 25 cântăreţi şi o frecvenţă frumoasă, am înţeles că trebuie să mă mut la Los Angeles în California, unde nu era biserică baptistă română. Şi am plecat. Nu a fost uşor, dar a fost binecuvântat. Ii mulţumesc Domnului pentru biruinţa ce a câştigat-o asupra mea şi prin mine asupra altora. E necesară dezbrăcarea de noi înşine, de ambiţiile noastre, de voia noastră, de mândria ascunsă a inimii noastre, spre a ne asemăna cu Hristos, Domnul nostru. Să devii nimic, ca să poţi avea totul. Nu e pierdere, ci câştig curat. „Duhul pe care I-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar, în schimb, ne dă un har şi mai mare" (Iacov 4:5,6).
Hristos Domnul spune în Ev.Luca 12:42-44, despre **ispravnicul credincios** că are în **vedere porunca stăpânului** şi nevoile altora, iar cel necredincios (versetele 45-48) nu crede că

vine stăpânul şi trăieşte în mod egoist, mănâncă, bea şi asupreşte pe alţii. Deci, foloseşte slujba spre satisfacerea lui, nu pentru nevoile altora.
Apostolul Pavel a fost un ispravnic credincios. El a putut scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Gal.2:20). El a înţeles că numai un om răstignit poate să-L predice pe Hristos cel răstignit. Numai prin jertfă poate fi dată altora Marea Jertfă. Iar fraţilor din Corint le-a scris: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Si harul Lui faţă de mine n-a fost zadarnic, ba încă am lucrat mai mult decât toţi, totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine" (1 Cor.15.10). Notaţi cuvintele: „...nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine". El nu îşi atribuie lui nici un merit. El a renunţat la sine, la comoditatea vieţii, a umblat din loc în loc vestind Evanghelia harului, a ostenit, a răbdat foame şi sete, a suferit bătăi, împroşcare cu pietre, întemniţări, dar chiar şi în închisoare el a dovedit că e un bun ispravnic al harului, iar la urmă a fost învrednicit să moară ca martir, cea mai înaltă cinste acordată unora care au fost dezbrăcaţi de ei înşişi.
Dezbrăcarea de mândria eului nostru, lepădarea de sine cerută de Domnul Isus, e absolut necesară spre a fi buni ispravnici. Aceasta ne face să avem spirit de jertfă, nu viaţa ci slujba să ne fie scumpă. Ralpf D. Winter în cartea „Perspectives on the World Christian Movement", 1981, p.169, zice: „Foarte puţini misionari în Africa în primii 60 de ani ai Primei Ere (era

misionară din sec.XIX-lea) au supravieţuit mai mult de doi ani". Cu toate acestea, alţii i-au înlocuit şi au vestit africanilor mântuirea lui Dumnezeu.
înalta slujbă de ispravnic al harului lui Dumnezeu poate fi făcută numai având o dragoste aprinsă pentru Dumnezeu şi pentru lumea pierdută. Mulţi credincioşi de azi sunt reci în dragoste. Ei au o religie a capului, nu a inimii. De aceea, Evanghelia este vestită doar de câţiva, şi chiar dintre aceia unii o vestesc doar pentru că sunt plătiţi spre a face slujba aceasta. Biblia spune ca vestirea să aibă prioritate, iar salarizarea e o consecinţă, „vrednic este lucrătorul de plata sa". Aici sunt două rele: se plătesc oameni ce nu ard în dragoste, ci doar ştiu să vorbească bine, ca Bun-de-gură din Călătoria Creştinului, şi cei ce contribuie la plata lui tac, **nu** mai sunt ispravnici. Aşa s-a ajuns la un creştinism formal. Upsesc oamenii care ard, care se mistuie. O, Doamne, ridică aşa oameni şi azi!
E nevoie de oameni aprinşi de **Duhul Sfânt** cu dragoste pen-

tru Dumnezeu. Creştinismul este religia iubirii Iubirea e împlinirea legii. Mulţi predicatori mereu îşi biciuiesc bisericile că nu sunt la înălţimea sfinţeniei, dar asta nu ajută. Noi nu putem întrece neprihănirea fariseilor, decât într-un singur fel: prin dragoste. Hristos este neprihănirea noastră şi noi trebuie să-L iubim cu toată fiinţa noastră. Noi nu ne putem crea o neprihănire a noastră, valabilă în faţa lui Dumnezeu, ci trebuie să o primim prin Har, prin credinţă, cea oferită de Dumnezeu. Accentul trebuie pus pe ceea ce a făcut El, nu pe ceea ce facem noi. Aceasta înflăcărează dragostea noastră faţă de El. Numai iubindu-L pe Dumnezeu îl vei asculta în totul. ***Numai iubindu-L eu o dra—*** *goite* ***aprinsă putem fi buni ispravnici ai harului.*** Dr.David Livingstone, misionarul ce a deschis continentul Africii şi a fost confruntat cu greutăţi de nedescris, avea notat în jurnalul său zilnic cuvintele: „Trimite-mă oriunde, numai să mergi şi Tu cu mine. Aşează orice poveri asupra mea, numai să mă susţii. Taie orice legături, afară de acea legătură care mă ţine în serviciul Tău şi aproape de inima Ta !"
Şi dragostea faţă **de** Dumnezeu **se arată în a iubi** ce, **a** iubit Dumnezeu. El a iubit lumea. Se poate ca dragostea noastră să fie altfel ? Ioan spune: „...cine nu iubeşte pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede ?" (1 Ioan 4:20). Deci, aici e termometrul. Vai, câtă răceală nu e în privinţa aceasta ! Lumea pe care a iubit-o Dumnezeu merge spre pierzare şi noi care ar trebui să-i oprim, stăm nepăsători ! Putem noi să spunem că-i iubim ? Un tată ce îşi avea copilul necredincios şi devenise beţivan, după ce s-a rugat mult pentru el, după ce a stat de vorbă cu el, dar fără rezultat, într-o zi când ştia că e vremea să vină fiul de la serviciu şi ca de obicei să treacă pe la cârciumă, el s-a dus şi s-a culcat pe pragul cârciumei. Sosind fiul, i-a cerut tatălui să se ridice, dar acesta i-a spus: „Nu intri aici decât dacă treci peste mine !" Atunci s-a dus acasă. Gestul tatălui 1-a înfrânt, 1-a trezit. El s-a întors la Dumnezeu şi a devenit eliberat de patima sa.
Numai dragostea ne face să mergem să-i căutăm pe cei pierduţi spre a le oferi harul lui Dumnezeu. Aceasta e trăirea religiei. La vreo cinci ani după încetarea celui de al doilea război mondial, am fost vizitat de un frate care sosise după 5 ani din prizonierat. El mi-a istorisit ceva izbitor. Ca prizonier a lucrat în Rusia la o mină de cărbuni. După mult timp, într-o zi, s-a pomenit în mină cu un civil, pe care nu 1-a văzut înainte, dar s-a aşezat să lucreze lângă el, unde de obicei lucra un alt civil.

Lucrând au început să vorbească împreună. Aşa a aflat că acesta e păstorul bisericii baptiste din acea localitate. De la celălalt păstorul aflase că acest prizoonier e credincios. Şi păstorul a fost gata să îmbrace hainele celuilalt, să ia felinarul şi să coboare în mină, să lucreze din greu, nu pentru bani, ci doar să-l întâlnească pe acel necunos-cut prizonier, spre a-i împărtăşi un cuvânt de întărire, ceva din mângâierile harului. Nu ne umileşte pe toţi o aşa dragoste ! Ai făcut tu ceva asemănător ca să-ţi dovedeşti dragostea ta ? întotdeauna dragostea găseşte căi spre a ajunge la alţii să le dea har. Şi sunt mii care au nevoie de har ! Ce fel de ispravnici suntem noi ? Mi-aduc amint că în copilărie am învăţat o cântare din Harfa Coopiilor în care se

spunea într-un verset:
Fapte mari să faceţi, voi nu veţi putea, doar un lucru de îl veţi desfăşura: s'arătaţi iubire, ne'ncetat iubind, mai presus de toate răul suferind. Voi să răspândiţi raze de lumini, pretutindeni unde suflete suspin !
E necesară dezbrăcarea de sine, e necesară dragostea, iar noi constatăm că nu le avem, ne lipseşte puterea pentru acestea. Ce-i de făcut ? Hristos Domnul a spus ucenicilor Săi: „Voi veţi primi o putere când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapt.Ap.l:8). Deci, simplu, să dăm voie Duhului Sfânt să ne copleşească. El e Duhul Harului. El lucrează dezbrăcarea noastră de zdrenţe, de neputinţe, El aprinde dragostea noastră şi ne face o forţă spirituală. După ce Moody a dat voie Duhului Sfânt să-i stăpânească fiinţa, a spus: „Predicile mele n-au fost diferite, n-am prezentat adevăruri noi şi totuşi sute au fost convertiţi. N-aş vrea să mai fiu cum am fost înainte de această binecuvântată experienţă nici dacă mi-aţi da lumea întreagă: ea ar fi ca un firicel de praf pe cântar."
Numai puterea Lui ne poate face în stare să fim **buni ispravnici,** să împărtăşim altora nepătrunsele bogăţii ale harului. Puterea noastră ne arată pe noi; puterea Lui, în noi, îl arată pe Dumnezeul harului şi bogăţiile Sale nemărginite.
E cea mai glorioasă slujbă să fii ispravnic al harului ! Să o împlinim cu toată scumpătatea şi credincioşia.

PREZERVAREA IN HAR

„Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea"

(Ioan 10:28)

Prezervarea sau păstrarea sfinţilor în har este una din frumoasele învăţături ale Bibliei. Ea este lucrarea harului lui Dumnezeu prin care întăreşte, conduce şi păzeşte sufletul celui mântuit până ajunge în slavă.

PREZERVAREA E AFIRMATĂ ÎN BIBLIE

Pentru toţi cei fricoşi, pentru toţi cei ce se văd slabi, învăţătura aceasta are menirea să-i încurajeze, să-i îndemne să se bizuie pe Domnul. Prin Cuvântul sfânt, El ne dă asigurări că ne va ajuta, ne va călăuzi întru împlinirea voii Sale. Să privim la unele texte:
In Ev.Ioan capitolul 10, Domnul Isus spune că El e Păstorul cel bun, care poartă grijă de oile Sale. In versetele 28,29, spune că El le dă viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi îi asigură că pe cei ce sunt oile Sale, nimeni nu îi va smulge din mâna Sa. Această asigurare o întăreşte prin cuvintele: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu". *Chezăşie de împlinirea acestei promisiuni este Atotputernicia lui Dumnezeu.*
Apostolul Petru la fel afirmă această prezervare, când zice: „Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi" (1 Pet. 1:5).
Apostolul Ioan, deasemenea, susţine această afirmare. El a scris: „Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte şi cel rău nu se atinge de el" (1 Ioan 5:18).
Citiţi adevărul acesta exprimat şi de ap. Pavel în 2 Tim.l:12: Şi sunt încredinţat că El are puterea să păzească ce I-am încredinţat până în ziua aceea". Aici pe pământ încredinţăm

anumite lucruri unora, dar uneori ei nu au puterea să le păzească. Hristos Domnul, care a primit toată puterea în cer şi pe pământ, are puterea să păzească ce I-am încredinţat. Cei ce şi-au predat viaţa lor lui Hristos Domnul, vor fi păziţi, adăpostiţi. Fraţilor din Colose, ap. Pavel le scrie: „Viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" (Col.3:3), iar celor din Tesalonic le spune: „Credincios este Domnul: El vă va întări şi vă va păzi de cel rău" (2 Tes.

3:3). Prin aceste cuvinte, el vrea să-i înveţe să se bazeze în totul pe credincioşia şi puterea Domnului, nu pe a lor. Atât credincioşia cât şi puterea lor e slabă, schimbăcioasă, dar a Lui e neclintită. Deci, garanţia împlinirii acestor promisiuni este pe de o parte Atotputernicia Lui, iar pe de altă parte credincioşia Lui. El nu se dezice pe Sine. Ce a spus El, se împlineşte. *Această asigurare divină are menirea ii încurajeze pe toţi cei ce se tem că daci se pocăiesc, nu vor putea ţine până la*
capăt. E mai bine să-ţi încredinţezi viaţa ta în mâinile Celui ce are toată puterea în cer şi pe pământ, decât s-o păstrezi în mâinile tale slabe, neputincioase. El vrea şi poate să te păzească. Fără El tu-ţi pierzi viaţa, cu El ţi-o câştigi. De aceea, predă-ţi viaţa ta Domnului. El o poate schimba, o poate înnoi şi o poate desăvârşi. Ce mângâietoare e această asigurare dumnezeiască pentru toţi credincioşii care se văd slabi, obosiţi, dar care în mod sincer doresc să rămână lângă Domnul ! Treci prin încercări, prin anchete pentru Numele Domnului, şi ţi se pare că nu mai poţi ? Atunci această asigurare e exact pentru tine. Fii sigur că El e în stare să te păzească şi să te ajute. El a zis: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Mat.28:20).

PREZERVAREA E CONFIRMATĂ ÎN EXPERIENŢA CREŞTINĂ

Ceea ce El a promis, se poate constata că se împlineşte în viaţă. Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, îşi face lucrarea în cei credincioşi. Sfinţirea practică, creşterea în har, lucrarea de mărturisire, de salvare a păcătoşilor, ca buni ispravnici, se poate vedea la cei credincioşi.

Prezervarea nu înseamnă scutirea de ispite, de încercări. Dacă nu a fost scutit Domnul Isus, oare vom fi scutiţi noi ? Ele sunt necesare vieţii. Nu suntem scutiţi, dar suntem întăriţi, suntem păziţi să nu fim doborîţi. Cel credincios trebuie să fie biruitor, dar biruinţa se câştigă numai prin luptă. „Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci

împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda" (1 Cor.lO:13). Ienupărul, un pomişor care creşte în vârf de munte, bătut de toate vânturile, are esenţa de lemn foarte tare. Ispitele sunt testuri care ne examinează, ne arată la ce stadiu am ajuns în viaţa de credinţă.

La indieni era obiceiul ca tânărul, care urma să primească o încredinţare în cadrul tribului lor, să fie supus unei probe a curajului. El trebuia să petreacă o noaptea în junglă, sub un copac foarte înalt, fără arme de apărare împotriva leilor sau a altor fiare sălbatice. într-o seară, un tânăr a fost dus la locul de încercare şi lăsat acolo. A fost o noapte întunecoasă şi grea. într-o parte şi alta se auzeau răcnetele leilor. Pe el l-au cuprins fiorii, dar era hotărât să rămână pe loc. După un timp, ceva straniu a auzit în copacul sub care se afla, era foşnet de frunze, ceva mişcare şi nu ştia este vreun tigru sus sau vreun şarpe uriaş boa. Cu sângele îngheţat în vine, se uita în sus, dar în întuneric nu vedea nimic. Abia când s-a luminat de ziuă a văzut sus în copac faţa tatălui său, care venise acolo înaintea lui, ca să-1 păzească. In Ps.91:14,15, sunt cuvintele: „Fiindcă Mă iubeşte -zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi, îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu. Când Mă va chema îi voi răspunde, voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-1 voi proslăvi."

In toate veacurile, adevăraţii credincioşi au avut parte de ispite şi de mari persecuţii. Unii au suferit batjocuri, arestări, bătăi, torturi, schingiuiri oribile şi chiar moartea de martir: arşi pe rug, aruncaţi la fiare, traşi pe roată sau decapitaţi, dar au rămas credincioşi. Ei au primit puterea de biruinţă. John Bunyan, care a fost 12 ani în puşcărie, în cartea sa „Călătoria creştinului" zugrăveşte excelent păstrarea în har. El spune că în casa Tâlcuitorului i s-a arătat o scenă: lîngă un gard era un foc pe care cineva încerca din răsputeri să-1 stingă, dar cu cât turna mai multă apă asupra focului, cu atât el se întindea tot mai tare. Când a întrebat că de ce nu poate să-1 stingă, Tâlcuitorul i-a spus că din dosul gardului cineva toarnă ulei în foc. Aşa face Dumnezeu prin Duhul Sfânt şi toate încercările Satanei rămân zadarnice. Dovadă de prezervare în har sunt toţi martirii. Numai catacombele Romei deţin osemintele a câteva milioane de credincioşi cărora Dumnezeu le-a dat puterea să rabde toate suferinţele şi să rămână statornici până la capăt. în Apoc. 12:11 este scris: *JEi* l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte". In cele mai

întunecate vremi de prigoană, a strălucit mai luminos, mai puternic păstrarea 88

credincioşilor în har. Promisiunea Lui nespus de scumpă a fost împlinită.

O AVERTIZARE

Azi trăim vremuri de mare înşelăciune. Pe lângă toate celelalte înşelăciuni, una foarte subtilă e înşelăciunea prin restălmăcirea Cuvântului sfânt. Chiar şi pe vremea apostolului Pavel, diavolul nu a tăgăduit venirea Domnului, ci i-a făcut pe unii să spună că ziua Domnului a şi venit (2 Tes.2:l,2) Şi apostolul Petru a avut de-a face cu aşa oameni, care restălmăceau epistolele lui Pavel (2 Pet.3:16).

Chiar această învăţătură binecuvântată, unii o restălmăcesc spre răul lor şi al altora. Restălmăcirea constă în faptul că ei accentuiază prezervarea în har şi îl scot pe cel credincios de sub răspunderea sa de a rămâne în har, de a rămâne credincios până la moarte. Ei tăgăduiesc importanţa perseverării, a stăruirii în har din partea celui credincios. *Ei apun ci „odată mântuit,* erfs *mântuit", ci orice ai face, nu »e poate ăi pierzi mântuirea fi viaţa veşnică,* că Domnul Isus şi-a luat toată răspunderea de păstrarea noastră. Ori a trăi fără răspundere e cea mai mare abatere de la Cuvânt. Biblia e plină de texte care arată că noi şi după mântuire, după naşterea din nou, rămânem persoane cu voinţa liberă, nu devenim roboţi sau locomotivă pe şine să nu ne putem abate, deci purtăm răspundere de toate acţiunile noastre. A susţine că odată mântuit, ajuns în har, nu mai poţi cădea, însemnează a suci Cuvântul sfânt. Mai ales *rezultatele în viaţă sunt dezastruoase.* Eu cunosc ravagiile acestei restălmăciri într-o seamă de biserici, care nu sunt cu nimic deosebite de lume. Din moment ce omul nu se fereşte de păcat, că asta nu e treaba lui ci a lui Dumnezeu, că oricum ar trăi, el e mântuit, el calcă în picioare cele scrise în Fil.2:12: ,Astfel dar, preaiubiţilor, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur..." De fapt, azi unii se pretind că ştiu mai bine decât apostolul Petru sau Pavel aceste lucruri. Ei uită că învăţătura Domnului n-a fost dată pentru filozofare, ci pentru aplicarea ei în viaţă. Credinciosul care nu mai e răspunzător de faptele sale, nu mai veghează, devine nepăsător, acceptă liberalismul, îşi permite să trăiască şi în păcat, pe baza acestei învăţături că mântuirea nu se mai poate pierde. Prin 1968, în timp ce lucram la studioul de radio al Societăţii Misionare Române, discutam odată cu fr.Dr.Petru Truţa despre această învăţătură şi con-
89

secinţele ei. Atunci mi-a povestit că în timp ce dânsul a fost aici la Seminar avea un coleg de cameră ce se pregătea să devină păstor, dar care seara îşi permitea să meargă în alte locuri şi venea după miezul nopţii. Când fratele a căutat să-I mustre pentru traiul lui, el a râs şi a spus că el e mântuit şi că pentru aşa ceva el nu-şi poate pierde mântuirea. Viaţa lui era o viaţă de dezmăţ şi pretindea că el e mântuit.

îngerului bisericii din Laodicea, Hristos Domnul a trebuit să-i spună: „Am să te vărs din gura Mea !" (Apoc.3:16). Gravă ameninţare ! Aceasta nu pentru că Dumnezeu n-ar fi vrut să-l păstreze în har, ci pentru că el n-a fost gata să trăiască într-un chip vrednic de Domnul, care l-a mântuit. Dar în mod mai detailat mă voi ocupa de aceasta în capitolul următor. Biblia învaţă nu numai prezervarea în har, ci şi perseverarea în har. Domnul să vă dea multă lumină prin Cuvântul Sfânt.

In măreţul plan de mântuire, aşa a găsit Dumnezeu cu cale, să ne facă şi pe noi părtaşi. El a făcut totul, dar noi nu o avem, până nu o acceptăm. La fel e cu păstrarea noastră în har, El face partea mare, dar şi noi trebuie să vrem să rămânem, să perseverăm în har.

PERSEVERAREA IN HAR

„JFii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii" (Apoc.2:10).

Biblia învaţă că cel credincios trebuie să persevereze, să se străduiască să rămână în har. Perseverarea e latura umană, adică trăirea, aplicarea în viaţă a Cuvântului sfânt.

Dr. E. Giil în cartea „Doctrinele Biblice", Bucureşti 1936, la pag. 160, în legătură cu acest subiect, spune: *„După cum* ***prezervarea e partea divină a mântuirii, tot aţa perseverenţa sau ■ stăruinţa este partea umană. Dacă este adevărat eă n—ar fi mântuire fără prezervarea lui Dumnezeu, apoi tot aşa de adevărat este faptul eă n-ar fi mântuire fără perseverenţa sau stăruinţa***

omului."
Dr.A.H. Strong (1836-1921), unul din cei mai mari teologi

baptişti, în manualul său de Teologie Sistematică, Judson Press **1974, p.881, a scris: *„Scriptura declară că în virtutea scopului original şi a continuării lucrării lui Dumnezeu, toţi cei ce s—au unit cu Hristos, prin credinţă, vor continua în mod infailibil într—o stare de har şi vor ajunge în final la viaţa veşnică. Această continuare voluntară în credinţă si în a face ce este bine, din partea credinciosului, noi o* numim *perseverare în har. Perseverarea este, deci, latura umană sau aspectul procesului spiritual, care văzut din partea divină, noi numim sfinţire. Această perseverare nu este o simplă consecinţă a convertirii, ci cuprinde o activitate constantă a voinţei umane din clipa convertirii până la sfârşitul vieţii."***
George Campbell Morgan, (1863-1945), mare predicator în Londra, prinţ între evanghelişti şi autor a multor cărţi şi comentarii biblice, în cartea sa: „Cum să trăim", scriind despre lucrarea pe care o face Dumnezeu prin har la viaţa celui credincios, precizează: ***„Dar în timp ce acesta e lucrul Lui, răspunderea e a mea, ca eu să fiu în locul în care Dumnezeu poate face acel lucru... Eu trebuie să am atitudinea de separare de lume, de renunţare (2 Cor.6:17,18). Dumnezeu ne cheamă să renunţăm la păcat, ca principiu activ în viata noastră, ca ceva la care noi ne dedătn de bună voie."***
Perseverarea determină stoparea oricărui păcat şi străduinţa de a ajunge la o viaţă mai înaltă, la o viaţă de spiritualitate. Dr. Lewis A. Drummond, fost profesor la Colegiul Spurgeon din Londra, actualmente Preşedintele Seminarului Teologic Baptist Southeastern, evanghelist asociat al lui Billy Graham, în cartea sa: „Trezirea care trebuie să vină", scrie: *„Sfinţii au nevoie să fie* ***şocaţi*** **eu** ***realitatea seriozităţii păcatului for... Cei credincioşi trebuie să—şi dea seama că păcatul e scârbos, odios şi afară din cale de păcătos. Aceasta poate sună negativ, dar convingerea de picat e punctul unde începe maturizarea. Fără acest dureros diagnostic nu există spiritualitate".***
Lipsa de perseverare în har duce la anemie spirituală, la mulţumire de sine, la falsă siguranţă. Leonard Ravenhill vorbind despre starea de letargie a multor credincioşi, de siguranţa lor **falsă, zice: *„Astăzi, există credincioşi laşi, care, cu toată lipsa lor de zel pentru mântuirea celor pierduţi sau de interes pentru marea mulţime de păgâni, îşi mângâie inimile lor slibănoage eu speranţa că va fi o răpire — poate chiar azi - ca si-i scape de necazul cel mare care se apropie. Dar Dumnezeu n—a făcut aceasta în 1940, pentru credincioşii din***

China sau pentru copiii Săi scumpi... din baia de lănge a Rusiei. Dar noi, nişte credincioşi bine hrăniţi, grăsuni, fricoşi, cu o minte înfloritoare, am vrea să ajungem în ceruri fără nici o zgârâietură, fără nici un semn, dacă poftiţi. Poate că starea aceasta de letargie a venit peste noi si prea multa siguranţă fraternă ne—a drogat, fiindcă noi aşteptam un duşman vizibil să ne atace... E vremea să ne trezim l"
Astăzi există unii care sfidează, ba chiar tăgăduiesc perseverarea în har. Ei caută să ducă la extrem prezervarea în har. Ei spun că cel mântuit, născut din nou, este păzit de Dumnezeu, fără vreo străduinţă din partea omului, fiindcă „odată mântuit, eşti mântuit pe veci", indiferent ce ai face. După spusele lor *nu există căderе din har.* Iar despre cei ce au căzut, ei folosesc textul din 1 Ioan 2:19, care spune: „Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi, ci au ieşit, ca să se arate că nu toţi sunt dintre ai noştri". Deci, părerea lor despre cei căzuţi este că niciodată ei nu au fost mântuiţi, niciodată nu au fost născuţi din nou.
Am citit părerile câtorva autori care au scris şi au căutat să răspândească învăţătura aceasta: W. Barker, W. Hoste, John R. Gilpen, Willard M. Aldrich, C.Ernest Tatham, H.C. Thiesen, P.F. şi J.N.Darby. De unii te sperii cum sucesc adevărul, ca să-şi susţină părerea lor. Voi da pe parcurs doar unele citate ale lor. Nu am de gând să mă răfuiesc cu nimeni. Dar fiindcă ştiu că Domnul Isus a spus că în vremea din urmă vor fi mulţi prooroci mincinoşi, care vor încerca să abată de la credinţă, dacă e cu putinţă până şi pe cei aleşi, fiindcă cunosc ravagiile acestei învăţături aici Ia faţa locului, şi fiindcă ştiu că învăţătura aceasta a pătruns şi în România, iar unii dornici de ceva nou, au acceptat-o, fără să stea mult pe gânduri, eu caut să semnalez pericolul acesta.

Cei ce se bazează pe învăţătura că nu e nevoie de nici o perseverare în har, căci Dumnezeu ne prezervează în har, ei devin credincioşi ce cad într-o auto-mulţumire cu starea lor, lipsiţi de viaţa de rugăciune, căci ei nu pot depune efort în tocirea genunchilor, în deprinderea cu postul, căci nu consideră necesar. De aceea sunt lipsiţi de puterea spirituală, lipsiţi de har, deşi există har îmbelşugat. E.M. Bounds, în cartea sa „Putere prin rugăciune", după ce arată cât timp au petrecut în rugăciune cei ce au fost oameni mari ai credinţei, zice: „Noi nu ne gândim că valoarea rugăciunilor trebuie cronometrată cu ceasul, ci scopul

este să se imprime în mintea noastră necesitatea de a petrece mult timp singur cu Domnul. Dacă credinţa noastră nu produce lucrul acesta, atunci credinţa noastră e firavă, slabă, doar de suprafaţă. Oamenii care au arătat mai deplin pe Hristos prin caracterul lor şi care au afectat mai puternic lumea pentru El, au fost oameni care au petrecut aşa mult timp cu Dumnezeu încât El li s-a imprimat pe caracterul lor."

Credincioşii slabi în stăruirea în har sunt indiferenţi şi de starea lor şi de soarta veşnică a altora. Cam aşa au fost şi cei din Enfield, Connecticut, în ziua de 4 Iulie 1735, când Jonathan Ed-wards a urcat la amvonul bisericii lor şi a ţinut memorabila sa predică: Păcătoşii în mâinile unui Dumnezeu înfuriat". Cineva, care a fost martor ocular, scrie: „Gălăgia şi râsetele zgomotoase de la început deodată au amuţit şi au început oftatele şi gemetele, ochii li s-au umplut de lacrimi şi sufletul de groază. Un bărbat a sărit sus şi a mers la banca din faţă, a îngenunchiat şi a strigat: „Domnule Edwards, ai milă de mine !" Alţii se ţineau de speteaza băncii ca să nu alunece în pierzare. Unii din diaconii şi membrii bisericii au cuprins stâlpii în braţe, îngroziţi, şi strigau după mila Domnului". Cuvântul sfânt le-a arătat starea lor reală de păcătoşenie în faţa lui Dumnezeu şi aşa s-a produs marea trezire spirituală care a cuprins America. Dumnezeu are har din belşug şi azi, dar nu-1 forţează asupra oamenilor, ci ei trebuie să stăruiască, să caute să-1 aibă din belşug. Cuvântul sfânt e clar în privinţa aceasta. Nu cumva datorită unei învăţături greşite, noi am zădărnicit harul lui Dumnezeu ? Este greşit să-ţi spui că tu ai primit harul şi acum poţi să trăieşti cum vrei. Şi tot aşa de greşit este să te gândeşti că tu prin eforturile tale, prin silinţele tale, vei fi un credincios biruitor. Nu, ci numai harul Lui, primit în toată plinătatea lui (Rom.517), în neputinţele noastre, ne face forţe spirituale în lumea aceasta, victorioşi, cu dreptul de a intra pe porţi în cetate spre a „domni în viaţă".

In 1970, frate-meu Alexa şi cu mine, căutând un loc unde să avem servicii de închinăciune în limba română în Chicago, am ajuns la biserica fraţilor polonezi. Pe biroul fr.Wloch, păstorul bisericii, sub sticlă era o caricatură decupată dintr-o revistă, ce arăta doi oameni cu Biblia şi o seamă de cărţi în faţă, iar unul spunea celuilalt: „Biblia o înţeleg, e clară, ceea ce mă încurcă e teologia". Teologia e bună atâta vreme cât rămâne lângă „Dreptarul învăţăturii sănătoase" (2 Tim.l:13). Nu aş vrea ca cineva să ajungă încurcat, de aceea îndemnul meu e să rămâneţi lângă Biblie, indiferent cine ar fi persoana care zice sau scrie altfel.

Biblia e dreptarul învăţăturii sănătoase. Ea trebuie luată ca un întreg, nu în frânturi de versete, nu ceea ce îmi place mie. *Căci nu Dumnezeu trebuie să—mi accepte părerile mele, ci eu, cu supuşenie, trebuie să accept adevărul Lui.* Credinţa noastră trebuie să se fundamenteze nu pe păreri omeneşti, nu are importanţă cât de distinsă e persoana care le emite. Părerile omeneşti sunt nisip, Cuvântul sfânt e Stânca veacurilor. Hristos Domnul a zis: „Cerul şi pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece" (Mat.24:35). Să rămânem lângă Cuvânt, să nu-I deformăm, să nu-1 restălmăcim. Cei ce fac aceasta, o fac spre pierzarea lor (2Pet.3:16).

Poate cineva se întreabă că ce e rău cu această învăţătură nouă ? De fapt, privită la suprafaţă, ea pare foarte bună. Toţi trebuie să credem în păstrarea sfinţilor în har din partea lui Dumnezeu. Răul e că îl scoate pe cel credincios de sub orice răspundere, îl face liberalist, că adică orice ar face, oricum ar păcătui, „odată mântuit, el rămâne mântuit", el rămâne copilul lui Dumnezeu. El poate pierde părtăşia cu Dumnezeu, datorită păcatului, nicidecum relaţia Tată-fiu, şi născut fiind din nou, indiferent cum ar trăi, el are viaţa veşnică, e asigurat, nu

poate să o piardă, căci nu este cădere din har, spun ei. Punând toate pe seama Domnului, credinciosul nu e necesar să facă nici un efort, nici o stăruinţă în a rămmâne în har. Aceasta duce la nepăsare, la neveghere, ba chiar la trai în păcate grosolane, căci harul iartă totul, spun ei. Deci, e o tăgăduire a perseverării noastre de a rămâne în har. E o totală restălmăcire a Cuvântului sfânt.
Perseverenţa în har e o învăţătură de seamă în Noul Testament. Textele care susţin această învăţătură sunt mult prea numeroase, dar vom lua câteva să le analizăm şi chiar o minte de copil constată că e necesară acţiunea umană. In mântuire, există o parte divină şi o parte umană. Partea divină e că Dumnezeu prin har a pregătit în Hristos Domnul o mântuire aşa de mare, o mântuire deplină, iar partea umană e primirea ei prin credinţă. Acţiunea umană e aşa de mică şi totuşi e de o importanţă colosală. Dumnezeu nu mântuieşte pe nimeni cu forţa. Mântuirea e gata, pregătită pentru toţi oamenii, dar nu o au decât cei ce o primesc. Tot aşa e şi în ce priveşte trăirea vieţii de mântuit, e o împletire a lucrării Lui şi a lucrării noastre. Partea divină e numită prezervarea sau păstrarea sfinţilor în har, iar partea umană e perseverarea, trăirea prin puterea Duhului Sfânt „în faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Ef.2:10) sau stăruirea în harul lui Dumnezeu.

1. NECESITATEA PERSEVERĂRII E VĂZUTĂ ÎN ÎNDEMNURILE NOLUI TESTAMENT. In Evr.l2:l este scris: „Şi noi dar, fiind înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte." Aici viaţa de mântuit e asemănată cu o alergare pe stadion, cu mii de spectatori care ne privesc de sus. Alergarea e partea noastră, nu Dumnezeu aleargă pentru noi. El ne dă putere pentru aceasta prin Duhul Sfânt, dar nu ne forţează. Darea la o parte a piedicilor, a păcatului care ne înfăşoară aşa de lesne, trebuie făcută de cei credincioşi, nu de Domnul. Acesta e îndemnul dat aici. El nu spune: „Staţi pe loc căci Domnul dă la o parte şi piedicile şi păcatul. Staţi în fotoliu, căci sunteţi mântuiţi, nu mai alergaţi !" Nu, Cuvântul sfânt nu spune aşa ceva. Din contră, textul vorbeşte de martori care ne privesc şi prin aceasta caută să ne imboldească la alergarea cu stăruinţă. Nu e clar aici că e necesară latura umană ?
La 1 Petru 1:14-16, este scris: „Ca nişte copii ascultători, nu vă lăsaţi târîţi în poftele pe care le aveaţi altădată, când eraţi în neştiinţă. Ci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt". Aici e un îndemn dublu: de împotrivire faţă de păcat şi de sfinţire a noastră. In acelaşi capitol la v.5, apostolul Petru spune: „Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu". Deci, e arătată şi prezervarea şi perseverarea. A nu se lăsa târîţi în poftele de altădată era partea celor mântuiţi. Felul cum e exprimat îndemnul denotă că cel născut din nou (vezi v.3), dacă nu veghează, poate fi târît în poftele de altădată. Cei ce susţin că „odată mântuit, eşti mântuit pe veci", spun că aşa păcate sunt săvârşite de firea veche şi W.M. Aldrich zice că sângele Domnului Isus curăţeşte şi aceste păcate. Atunci nu ştiu de ce apostolul Petru a mai scris aceste versete ? Pe cine trebuie să cred ? Desigur ce e scris în Biblie, pe Petru. Alţii spun că aceste păcate au fost săvârşite în corp, iar corpul merge în pământ. Cunosc pe cineva care a trăit ani de zile în desfrâu. El vorbea de „trupul păcatului", dar se credea mântuit. Jonglarea cu aşa cuvinte se pare că o fac să-şi scuze păcatele lor. Eu mă tem de Domnul şi de aceea semnalez aceasta. Apostolul Petru nu ştia nimic de o aşa învăţătură. De aceea, îi îndeamnă pe toţi cei credincioşi să nu cedeze păcatului, să nu se lase târîţi, ci să se sfinţească.
La fel, apostolul Pavel dă îndemnuri cu privire la perseverarea în har. Dacă nu e necesară perseverarea, nu vă daţi seama

că toate aceste îndemnuri sunt de prisos ? Să fi greşit apostolul Pavel ? O, nu ! Toate epistolele lui sunt pline de aşa îndemnuri. Să ne uităm doar la câteva. In Efeseni 4:17,18, unor fraţi sfinţi (vezi Ef.1.1), el a scris: „Nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia lui Domnului. Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh".

Aici deasemenea e un îndemn dublu: să nu se îmbete, ci să fie plini de Duh. Se vede că nici Pavel nu ştia că ei nu puteau să cadă în păcatul beţiei. Despre aceştia nu se putea spune că „nu erau dintre ai noştri", căci erau „fraţi sfinţi", care „au crezut", care au fost „câştigaţi de Dumnezeu" şi au fost „pecetluiţi cu Duhul sfânt". Totuşi ei puteau fi plini ori de duhul alcoolului, ori de Duhul Sfânt. In nici un caz de amândouă duhurile, căci se exclud.
In Col.3:5-9, sunt o seamă de îndemnuri cu privire la mortificarea unor patimi care atrag mânia lui Dumnezeu. Şi aceştia erau „sfinţi şi fraţi credincioşi în Hristos, izbăviţi de sub puterea întunericului şi strămutaţi în împărăţia dragostei Fiului Său şi părtaşi la moştenirea sfinţilor în lumină", şi totuşi el nu spune că Dumnezeu va omorî curvia, patima, pofta rea, lăcomia, mânia, minciuna din viaţa lor, ci le cere lor să facă aceasta.
Aici se ridică întrebarea: Este posibil ca un credincios, născut din nou să cadă în aşa păcate ? *Dacă nu ar fi posibil, ar fi fott nonsens ea scriitorii Noului Testament, oameni inspiraţi de Dumnezeu, să dea astfel de îndemnuri.* Unii poate se gândesc la textul din 1 Ioan 3:9, care spune: „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu". Chiar şi Domnul Isus spune: „Pomul bun nu poate face roade rele" (Mat.7:18). Atunci cum se poate ca cel născut din nou să ajungă beţiv sau curvar ? Unii sunt gata să răspundă că un aşa om niciodată n-a fost născut din nou. Dar din context reiese clar că atât efesenii cât şi colosenii au fost născuţi din nou, deci ce spune Scriptura nu e bine să tăgăduim. Cum se explică ? Citiţi Romani capitolele 7 şi 8, unde Pavel arată că cel credincios are două firi: firea pământească, iar la naşterea din nou a primit firea duhovnicească. Ele sunt potrivnice una alteia. In Rom. 11:17, el foloseşte o icoană de vorbire spunând că noi eram măslin sălbatic, dar am fost altoiţi. Iar în Evrei 12.15, este scris: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea". Un măr ionatan altoit nu poate aduce mere pădureţe decât în-

tr-un singur caz: dacă din partea din sălbatic, care e mai jos de altoi, dau lăstari şi aceştia nu sunt tăiaţi. Aceştia nu numai că produc mere pădureţe, dar şi pericliteză viaţa altoiului, căci iau toată seva şi altoiul moare. De aceea avem cuvintele: „Luaţi seama bine". Aceasta e partea noastră, nu a Domnului. Noi suntem îndemnaţi să trăim după îndemnurile Duhului, nu după firea veche (Rom.8:3-13), să dăm volanul Duhului Sfânt (Gal.5.16).
Tânărului Timotei apostolul Pavel îi scrie: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu... să păzeşti porunca aceasta fără prihană şi fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos" (lTim.6:13-14). Timotei era păzit de Dumnezeu, iar el e îndemnat să păzească porunca. Aceasta era partea lui de stăruire în har.
In Filipi era o biserică bună, duhovnicească. Despre ei apostolul Pavel a zis: „Sunt încredinţat că Acela, care a început în voi această lucrare bună, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos (Fil.l:6). Totuşi lor le dă îndemnul în cap.2:12: „...duceţi până la capăt mântuirea voastră cu frică şi cu cutremur". Adică Domnul îsi va face partea Lui, dar şi ei trebuia sâ-şi facă partea lor. La versetul acesta Darby zice: „Harul a format o legătură strânsă între creştinul care este pe pământ şi Isus care este sus. Dar dacă această legătură nu este susţinută, afecţiunile cereşti şi inima copilului lui Dumnezeu pot ajunge adormite şi reci. Siguranţa mântuirii poate să rămână, totuşi ca ceva izolat; afecţiunile duhovniceşti însă sunt pierdute". Dar Pavel vorbeşte să ducă până la capăt nu afecţiunile, ci mântuirea. Iar despre cuvintele „cu frică şi cutremur", el spune: „Deseori aceste cuvinte sunt folosite ca să arunce o îndoială asupra relaţiilor noastre cu Dumnezeu". Din cuvintele textului şi din context se vede clar că Pavel nu a urmărit aşa ceva, ci dimpotrivă voia să nu se piardă acea relaţie. Şi el continuă: „Când apostolul vorbeşte de „a duce până la capăt (a lucra) mântuirea noastră cu frică şi cutremur", el nu are în vedere neprihănirea, nici Socul nostru înaintea lui Dumnezeu... Diavolul caută să mă deruteze sau să mă oprească în înaintare, de aceea e vorbă de frică şi cutremur". Acum cugetaţi bine, dacă ar fi aşa cum zic ei că Dumnezeu ne păstrează în har, orice am face noi, mai poate fi vorba de derutare, de oprire în înaintare ? Căci dacă diavolul poate deruta sau opri, atunci nu mai este ajungere la ţintă. Deasemeni, dacă nu este cădere, atunci de ce să fie frică şi cutremur ? Oare nu e aici vorba de un bun de mare valoare, de mântuire pe care ei o aveau deja şi

trebuiau doar cu multă grijă şi luptă să o ducă până la capăt ? Tot aşa, la cuvintele Domnului Isus din Mat.24:13, „Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit", acelaşi Darby spune: „Aici nu este vorba de mântuirea personală". Deşi cuvintele Domnului Isus sunt un răspuns la întrebarea ucenicilor: „Care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia ?" - el spune că nu priveşte biserica: „Toate acestea presupun pe ucenici în relaţii evreieşti". In realitate, cuvintele: urîţi de toţi, vă vor da să fiţi chinuiţi, înmulţirea fărădelegii, răcirea dragostei, proorocii mincinoşi, vestirea Evangheliei în toată lumea, oare nu privesc biserica ? Şi dacă nu e vorba de mântuirea personală, de care mântuire e vorba ? Fraţii mei, nu vă lăsaţi uşor amăgiţi de vorbe întortochiate. Cel ce a primit mântuirea prin sângele Domnului Isus trebuie să fie gata să rabde totul până la capăt. Se ştie că în suferinţe, unii s-au lepădat de Domnul, n-au răbdat până la capăt. Conform noii învăţături, ei n-au pierdut mântuirea, ci doar mărturia. Dar apostolul Pavel scrie în 2 Tim.2:12, „Dacă ne lepădăm de El, şi El se va lepăda de noi".

îndemnurile de perseverare în har sunt multe. E bine să faceţi o listă şi veţi găsi sute de versete cu îndemnuri. Dacă ar fi reală învăţătura aceasta nouă că adică Dumnezeu ne păstrează în har, fără nici o străduinţă din partea noastră, toate aceste îndemnuri ar fi nule. Dar binecuvântat fie Dumnezeu că ele nu sunt nule, ci de mare valoare pentru vieţuirea noastră în har. Toate arată neîndoios că noi trebuie să ne facem partea noastră, căci El e credincios şi îşi face partea Lui.

2. PERSEVERAREA E VĂZUTĂ ÎN FAPTUL CĂ NOI AVEM VOINŢĂ LIBERĂ. Da, am fost mântuiţi şi născuţi din nou, însă aceasta n-a anihilat voinţa noastră, ci noi, de bună voie, L-am acceptat pe Hristos ca Domn al vieţii noastre şi trebuie să stăruim în această supuşenie. Datorită voinţei, noi am ales să-L urmăm. însuşi Domnul Isus a zis: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze" (Mat. 16:24). Viaţa de mântuit e o trăire voită pe urmele Lui. Voinţa noastră lucrează lepădarea de sine, luarea crucii şi călcarea pe urmele paşilor Săi. Dumnezeu ne tratează ca persoane cu voinţa liberă, nu ne forţează la aceasta, ci e o acţiune voită a noastră. Noi nu suntem locomotivă pusă pe şine, nu suntem roboţi care să execute doar comenzile programate. Noi avem discernământ şi trebuie să-1 folosim în lumina Cuvântului şi a Duhului Sfânt spre a deosebi bine voia Lui cea bună, plăcută şi

desăvârşită (Rom. 12:2). Apostolul Pavel scria celor din Filipi că se roagă pentru ei să crească în cunoştinţă şi pricepere, „ca să deosebiţi lucrurile alese, pentru ca să fiţi curaţi şi să nu vă poticniţi până în ziua venirii lui Hristos"(Fil.l:10). *însuşirea lucrurilor alese, curăţia şi nepoticnirea erau acţiuni ale voinţei lor.* Mulţi nu-şi folosesc discernământul şi ajung înşelaţi, nu disting lucrurile alese, ci aleg gunoaiele. Moise a ales ocara lui Hristos. Cei patru tineri din Babilon s-au hotărît să nu se spurce. Pavel a renunţat la lucrurile care îi erau câştiguri, ca să-L slujească pe Hristos Domnul. Clipă de clipă noi trebuie să facem alegeri ce să gândim, ce să vorbim, ce să facem, cum să ne comportăm. Dumnezeu ne păstrează în har, dar noi trebuie să alegem să rămânem în har. In Evr. 10:23 e un apel la voinţa noastră: „Să ţinem fără şovăire la mărturisirea nădejdii noastre". Cuvintele arată că putem să ţinem fără şovăire sau să nu ţinem la mărturisirea nădejdii noastre. Asta depinde de voinţa noastră. Aici nu e vorba de putinţă, ci de voinţă. La naşterea din nou, Dumnezeu ne-a dat prin Duhul Sfânt puterea să-L urmăm fără şovăire pe Hristos Domnul. *EL e gata să ne dea „şi voinţa şi înfăptuirea", dar noi trebuie să acceptăm,* voinţa noastră trebuie să se acorde, să se unească cu voinţa Lui.

Fraţilor din părţile Galatiei, care ajunseseră influenţaţi de iudaizatori să se întoarcă la Legea lui Moise, Pavel le scrie cuvinte tari: „Sunteţi aşa de nechibzuiţi ? După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească ?" (Gal.3:3) Aici e vorba de voinţa lor de a persevera în har, nu de a fi prezervaţi de Dumnezeu. La fel în cap.5:l Pavel apelează la voinţa lor: Rămâneţi dar, tari şi nu vă plecaţi sub jugul robiei". In alte cuvinte: nu cedaţi, nu părăsiţi pe Hristos Domnul, ca să-1 urmaţi pe Moise. Unii din ei au ajuns înduplecaţi spre aceasta. Celor din Filipi le scrie: „... să aud că rămâneţi tari..." (Fii. 1:27). La fel şi celor din

Colose: „fără să vă abateţi de la nădejdea Evangheliei" (Col.l:23). Celor din Efes le atrage atenţia: „...să nu daţi prilej diavolului" (Ef.4:2?). Voinţa lor prin mânie putea oferi un bun prilej diavolului. Cineva poate obiecta: A da prilej diavolului nu înseamnă a pierde mântuirea. Poate nu, şi poate da. Mama Eva când a dat prilej discuţiei cu diavolul, a pierdut raiul. Iuda când a dat prilej diavolului să-i pună în minte gândul să-1 vândă pe Isus, a devenit trădător. Să fim atenţi la acţiunile voinţei noastre. Dumnezeu vrea mântuirea tuturor, dar oamenii prin voinţa lor aleg păcatul şi chinul veşnic. E necesar să ne acordăm voia noastră în totul cu voia Lui. Aceasta e stăruirea în har.

3. NECESITATEA PERSEVERĂRII E VĂZUTĂ DIN RĂSPUNDEREA CE O ARE CEL MÂNTUIT, CEL CREDINCIOS. Biblia spune că **cel credincios fiind fiinţă liberă, e** responsabil **de comportarea şi acţiunile sale,** de felul cum se supune Duhului Sfânt. Noi trebuie clipă de clipă să trăim în conformitate cu voia Lui. Hristos Domnul trebuie să trăiască în mod real în noi. Atunci El ne „dă şi voinţa şi înfăptuirea" (Fil.2:13). Apostolul Pavel spunea că orice gând îl face rob ascultării de Hristos (2 Cor. 10:5). Aceasta era o acţiune a lui.

Cel credincios poartă răspundere de **creşterea sa** spirituală. Pentru creştere e necesară hrănirea şi activitatea. In Evr.5:12 este scris: „Voi, care de mult trebuia să fiţi învăţători... aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte... este un prunc. Dar hrana tare este pentru oameni mari, pentru aceia a căror judecată **s-a deprins prin întrebuinţare să** deosebească binele de rău". Dacă eşti creştin pipernicit, tu eşti de vină, nu Dumnezeu, tu trebuia să creşti în har şi în toate privinţele (2Pet.3:18; Efes.4:15). Apostolul Petru dă metoda: „De aceea daţi-vă **şi** voi toate **silinţele ca să uniţi** cu credinţa voastră, fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni... Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închişi şi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate". Unirea acestor lucruri, însuşirea lor în omul cel nou, este în răspunderea noastră. Ţi-ai dat tu „toate silinţele" în privinţa aceasta ? Dacă nu, e de rău. Dacă le avem, ne întărim chemarea, alegerea şi „ ni se va da din belşug intrare în împărăţia Domnului şi Mântuitorului nostru" (2 Pet. 1:5-7,9-11).

Noi purtăm răspundere **de calitatea** vieţii **noastre.** Domnul Isus a zis: „Voi sunteţi sarea pământului. Dar dacă sarea îşi pierde gustul... atunci nu mai este bună la nimic decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni" (Mat.5:13). Cei ce zic că odată mântuit, eşti mântuit, ai devenit sare a pământului, deci, nu se mai poate să fi lepădat. Dar Domnul Isus spune că e posibil. Noi suntem cei ce purtăm răspundere în privinţa calităţii vieţii noastre. Să nu amestecăm sarea cu petrol sau cu alte necurăţenii.

Noi purtăm răspundere de ceea ce semănăm. Semănăm în firea pământească şi secerăm putrezirea sau semănăm în Duhul şi vom secera viaţa veşnică ? (Gal.6:8)

Noi purtăm răspundere de mântuirea **primită,** dacă **o dăm** sau **nu şi altora.** Apostolul Pavel spunea: „Vai de mine, dacă nu predic Evanghelia" (1 Cor.9:16). In Evr.2:2 este scris către cei mântuiţi: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare ?" Suntem răspunzători de felul cum ne îndeplinim slujba. Lui Arhip şi lui Timotei, apostolul Pavel le cerea să-şi îndeplinească bine slujba (Col.4:17; 2 Tim.4:5). Iar despre „mai marii voştri" în Evr.l3:17, se spune că „au să dea socoteală".

Noi purtăm răspundere de **lenevia sau hărnicia noastră.** In pilda talanţilor din Mat.25:14-30, Domnul Isus spune că hărnicia e răsplătită, iar inactivitatea, lenevia în cele spirituale e pedepsită. Cel ce avusese un talant, dar n-a lucrat cu el, a fost aruncat în întunericul de afară, unde e plânsul şi scrâşnirea dinţilor. El a fost robul stăpânului şi n-a trăit în desfrâu sau în beţii, ci doar n-a activat. Fiecare mântuit a primit har, ce faci cu el, îl zădărniceşti sau îl dăruieşti şi altora ? (2 Cor.6.1)

Noi purtăm răspundere de veghere, nu Domnul. In Ev.Luca 21:34,36, avem cuvintele: „Luaţi seama la voi înşivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare şi băutură şi cu îngrijorările vieţii acesteia, şi astfel ziua aceea să vină peste voi fără de veste, ca

un laţ... Veghiaţi dar, în tot timpul şi rugaţi-vă ca să aveţi putere şi să scăpaţi de toate acestea care se vor întâmpla, şi să staţi în picioare înaintea Fiului Omului". Deşi Dumnezeu ne păzeşte, cuvintele acestea pun toată răspunderea asupra noastră în ce priveşte vegherea.
Noi purtăm răspundere de credincioşia până **la capăt** faţă **de Domnul.** Domnul vrea aceasta, ne cere, dar nu ne forţează. In Apoc.2:10 este scris: „Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii". Dumnezeu ne prezervează în har, dar noi purtăm răspundere să stăruim în har până la capăt.
Noi purtăm răspunderea de a fi biruitori. Trebuie să luăm „toată armătura". Cel ce va birui, va fi răsplătit şi Domnul spune: „Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii" (Apoc.3:5). Această frază ne dă de înţeles că numele celor înfrânţi de vrăjmaşul va fi şters din cartea vieţii. Gloria, fericirea veşnică e numai pentru biruitori. „Cel ce va birui, va moşteni aceste lucruri" (Apoc.21:7). Dumnezeu nu vrea copii înfrânţi, ci biruitori, dar trebuie să vrem şi noi aceasta. Dreapta Domnului câştigă biruinţa împotriva lui Goliat, dar David a trebuit să fie gata să lupte. E o adevărată minunăţie cum El vrea să ne facă părtaşi la biruinţele Sale ! Dar noi suntem direct răspunzători de purtarea bătăliei !

4. NECESITATEA PERSEVERĂRII ÎN HAR E VĂZUTĂ DIN MULTELE ÎNŞTIINŢĂRI ALE BIBLIEI. Dumnezeu ne atenţionează să stăruim în har, căci altfel e mare pericol. Să analizăm doar câteva versete de înştiinţări. In Ev.Ioan 12:25, avem cuvintele Domnului Isus spuse ucenicilor Săi în săptămâna patimilor: „Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde". Cei mântuiţi sunt confruntaţi cu crucea. In Rom.8:36, este scris: „Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat". In aşa vremuri, cine îşi iubeşte viaţa aceasta, o pierde pe cea veşnică. Aici nu e vorba de cei păcătoşi, care nu au viaţa veşnică, ci de urmaşii Lui, căci imediat continuă: „Dacă îmi slujeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu". Deci, urmaşul Lui să nu dea înapoi că îşi va pierde viaţa.
In Ev. Ioan 15:1-11, Domnul Isus foloseşte de 13 ori verbul „a rămâne". Darby a crezut de bine să tăgăduiască valoarea acestui **text pentru noi, spunând: *„începutul acestui capitol ti tot ce se referă la vită aparţin de poziţia pământească — în care Isus a fost pe pământ — de relaţiile lui cu ucenicii pe pământ si nu merg dincolo de această poziţie... Subiectul aici nu este relaţia cu Hristos în ceruri prin Duhul, care nu poate*** *fi pierdută..."* De fapt, după părerea lui pilda celor 10 fecioare la fel nu ne priveşte pe noi, Rom.8:13 conţine *„proverbe"* ale lui Pavel..." Un altul, care nu vrea cu nici un preţ ca textul cu tăierea mlădiţei să se refere la cei credincioşi, spune că tăierea este a mlădiţelor „false". Se pare că respectivul nu a avut idee de viţa de vie. In tinereţe vreo 4-5 ani am lucrat la vii. *Vita nu are* ***mlădiţe false, ci numai mlădite reale.*** **O mlădiţă falsă înseamnă** să fie pusă acolo, dar asta nu e „în viţă", iar dacă e numai pusă, nici nu ai ce tăia. Tăierea arată că acolo a fost o relaţie vitală între viţă şi mlădiţă. Nu trebuie să sucim cuvintele Domnului Isus. El nu vorbeşte de „mlădiţe false", care nu există. Mlădiţele sunt însă de două feluri, exact cum a spus Domnul Isus, cu rod şi fără rod. Primăvara, după ce mlădiţele au crescut mai bine de un **lat de palmă,** ***cele fără rod sunt tăiate, ca puterea sevei din*** *viţă să meargă în cele cu rod.* Aici nu e nici o filozofie, ci prin lucruri din natură, Domnul a vrut să ne înveţe o mare lecţie. Viţa şi mlădiţele arată relaţia vitală dintre Hristos Domnul şi toţi ai Săi. Mlădiţele sunt din viţă şi au menirea să aducă roadă. „Pe orice mlădiţă, care este în Mine şi n-aduce roadă, El (Tatăl) o taie". Se poate o înştiinţare mai solemnă, mai gravă ? Deci mlădiţă care a crescut din Viţă, fiindcă nu are rod, însuşi Tatăl o taie. Menirea mlădiţei e să aducă roadă, iar dacă nu-şi înde-102

plineşte menirea, nu are rost să fie ţinută. Ce slabă importanţă dăm noi acestor cuvinte ! In v.6 e ceva asemănător, totuşi puţin diferit: „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţă neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard". Aici vina mlădiţei e că nu rămâne în viţă. Aceasta însemnă că are voinţă liberă şi pleacă. Amândouă aceste mlădiţe, şi cea tăiată, şi cea plecată, despărţită de viţă, se usucă, deci pierd viaţa, apoi sunt aruncate în foc. Soarta finală e aceeaşi.

Cum se împacă aceste cuvinte cu marea promisiune din Ioan 10:28, „Eu le dau viaţă veşnică, în veac nu vor pieri". Textul **acesta vorbeşte despre *viaţa oii care e atacată din afară, dar e*** *ocrotită de Marele Păstor.* In icoana de vorbire cu mlădiţele, ***accentul cade pe răspunderea noastră în aducerea roadei si pe voinţa noastră de a rămâne în El,*** **adevărata Viţă. Nu se** realizează aceasta, Tatăl o taie, nu un om, şi astfel îşi pierde viaţa care o avea din Hristos Domnul. Deci, nu e vorba de pierderea părtăşiei cu Dumnezeu, ci de pierderea vieţii din Dumnezeu. An-drew Murray, misionar şi scriitor de mare valoare spirituală, în cartea sa „The True Vine" (Adevărata Viţă, scrie: „Ce vrea să ne spună Domnul despre roadă ? Simplu că *roadă este singurul* ***lucru pentru care există mlădita, si dacă ea nu poartă roadă,*** *vierul o taie.* Viţa este gloria sau fala vierului; mlădiţele sunt gloria viţei; roadă este gloria mlădiţei. Dacă mlădiţă nu aduce roadă, ea nu mai este o glorie, ci o ofensă, o ocară, o piedică, de aceea vierul o taie... Viţa şi mlădiţă în mod egal se află sub neschimbata lege a aducerii roadei, ca singura raţiune a existenţei **lor.** ***Hristos şi cel credincios, Viţa cerească şi mlădiţă, în mod egal îşi au locul lor în lume în mod exclusiv pentru singurul scop de a purta oamenillor dragostea mântuitoare a lui*** *Dumnezeu.* De aici e cuvântul solemn: „Pe orice mlădiţă care nu aduce roadă, El o taie"... Singurul scop pentru care Dumnezeu te-a făcut mlădiţă este ca Hristos prin tine să dea viaţă oamenilor." O, voi toţi care aţi avut harul să deveniţi mlădiţe în Adevărata Viţă e bine să ţinem seama de această înştiinţare. Ea e scrisă în Cuvântul sfânt. Credem pe oameni sau credem Cuvântul lui Dumnezeu ?

In Rom.8:13 este altă înştiinţare: „Dacă trăiţi după îndemnurile ei (a firii pământeşti) veţi muri; dacă prin Duhul faceţi să moară faptele trupului, veţi trăi." Cuvintele au fost scrise

unor oameni înnoiţi, dar care aveau voinţa liberă şi puteau să aleagă păcatul, să se lase târîţi în poftele de altădată sau să aleagă sfinţirea prin Duhul. La naşterea din nou, trupul nostru a fost prefăcut într-un Templu al Duhului Sfânt, am devenit un mădular în Corpul Său, care este Biserica răscumpărată. Apostolul Pavel întreabă: „Voi lua eu mădularele lui Hristos şi voi face din ele mădulare ale unei curve ?" (1 Cor.6:15) Când cineva săvârşeşte aşa păcate, oare mai e acolo Templu al Duhului Sfânt ? Nu, acolo se poate scrie „Icabod", nu mai e slavă. Mai are acela viaţa veşnică ? Nu, căci la 1 Ioan 5:12, este scris: „Cine are pe Fiul, are viaţa; **etne *nu are pe Fiul,* nu *are viaţa".*** Ba Ioan spune că nu numai în caz de curvie, ci şi de ură: ***„Oricine urăşte pe fratele tău este un ucigaş; ţi ţtiţi ei nieiun ucigaş n—are viaţa*** **veşnică *rămânând in el"*** (1 Ioan 3:15). Nu e de glumit cu păcatul. Cuvântul sfânt spune: „veţi muri", şi „n-are viaţa veşnică rămânând în el", iar eu nu pot să zic altfel.

Tot atât de gravă e şi înştiinţarea din Rom. 11:22. Ea e pentru cei născuţi din nou, pentru cei altoiţi şi făcuţi părtaşi harului. Analizaţi bine: „Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu ramurile fireşti, nu te va cruţa nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime faţă de cei ce au căzut şi bunătate faţă de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; ***altmintrelea, vei fi tăiat si tu".*** Cuvintele acestea nu spun că odată mântuit, eşti mântuit pentru totdeauna. Aici e condiţionalul „dacă". Ele nu sunt o sperietoare de copii, ci o înştiinţare gravă din partea lui Dumnezeu pentru a persevera în har. Nu luaţi Cuvântul lui Dumnezeu în mod uşuratic !

Condiţionalul „dacă" se referă la rămânerea noastră în harul mântuirii, care a fost realizat prin grele suferinţe. Noi putem primi mântuirea şi o putem avea prin îndeplinirea unor condiţii stabilite de Dumnezeu, nu de un teolog sau altul. Slavă Domnului pentru aceasta ! In 1 Cor. 15:1,2, avem arătată o aşa condiţie: „Vă fac de cunoscut, fraţilor, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas şi prin care sunteţi mântuiţi, *dacă* ***o ţineţi aşa cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba aţi crezut.'*** Această ţinere era perseverenţa din partea lor. Apostolul Pavel spune clar: „dacă o ţineţi aşa după cum v-am propovăduit-o". Nu e nimic neclar aici. Pentru ca fraţii din Corint să se poată bucura în continuare de mântuirea primită atunci la început, ei trebuia să o ţină aşa cum au primit-o,

nu altfel. Cei ce susţin că mântuirea nu se poate pierde, ar trebui să taie din Biblia lor înştiinţarea: „altfel, degeaba aţi crezut". Ce mare şi îngrozitoare decepţie vor avea unii care nu au ţinut Evanghelia aşa cum au primit-o ! Să ajungi până în faţa Domnului, tot drumul cu convingerea în mintea ta că tu nu poţi cădea, că Dumnezeu te păstrează în har, că odată mântuit, eşti mântuit pe veci, iar acolo sus să ţi se spună: „degeaba ai crezut". Oare poate fi ceva mai grav ? Nu vă jucaţi cu termenii ! Luaţi Cuvântul aşa cum este scris !
încă două înştiinţări din Evrei 12. La v.14, este scris: „Urmăriţi pacea cu toţii şi sfinţirea, ***fără care nimeni nu va vedea pe Domnul".*** Nu are importanţă cine eşti, câtă cunoştinţă ai, ci tu, care ai fost declarat neprihănit în Hristos, dacă ai căutat să trăieşti în neprihănirea aceasta, dacă ai urmărit pacea şi sfinţirea. Cuvintele au fost scrise unor „fraţi sfinţi" (3:1), care au primit cu bucurie răpirea averilor lor şi au dus o mare luptă de suferinţe (10:32-34), dar nu a fost deajuns că în trecut au fost aşa, ci li se cerea să stăruiască în sfinţenie până la capăt. Iar în v.25, înştiinţarea e mai drastică: ***„Luaţi teama ea nu cumva si*** *nu* ***voiţi ti ascultaţi pe Gel ee*** *vă* ***vorbeşte*** *!* Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult **n«** ***vom scăpa noi dacă*** **ne** ***întoarcem de la Cel ee vorbeşte din ceruri".*** Fraţii sfinţi, născuţi din Dumnezeu, pot ajunge să nu vrea să-L asculte pe Dumnezeu şi să se întoarcă de la Cel ce vorbeşte din ceruri ? Cuvintele indică posibilitatea aceasta. Dar înştiinţarea e că dacă n-au scăpat - şi e clar că n-au scăpat - cei ce n-au ascultat pe cel ce vorbea pe pământ, e vorba de neascultarea lui Israel faţă de Moise, cu atât mai mult nu vor scăpa cei ce fac aşa ceva, pot fi chiar din cei ce strigă că viaţa veşnică nu se poate pierde ! înştiinţările Cuvântului sfânt sunt prea multe, căci Dumnezeul care ne-a mântuit şi care vrea să ne ducă în slavă, doreşte ca noi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. El vrea să ne păstreze în har, dar vrea ca şi noi să stăruim a rămâne în har până la capăt, de aceea ne atenţionează. E bine să ascultăm de înştiinţări, ferindu-ne de orice se pare rău.
O şcoală de fete s-a programat să viziteze o mină de cărbuni. In ziua respectivă, s-au adunat la gura minei. Una dintre fete purta o rochiţă albă foarte frumoasă. Profesoara de geologie, care însoţea grupul, când a văzut-o în rochiţa albă, s-a dus la ea

şi i-a spus că nu ştie dacă o primeşte în mină cu acea rochiţă. Ele s-au dus şi au întrebat pe responsabilul de la intrarea în mină. El a spus că îi dă voie, dar să nu acuze pe nimeni, dacă la ieşirea din mină rochiţa nu va mai fi albă. Fata a promis că va avea grijă să nu se murdărească, dar când au ieşit din mină la suprafaţă, rochiţa nu mai era albă, ci neagră. Mediul în subteran îmbibat cu praf de cărbune i-a schimbat culoarea. Sunt lucruri şi locuri de care cel credincios e bine să se ferească. Apostolul Pavel spunea: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos" (1 Cor.6:2). Cel mântuit poate să nu asculte de înştiinţări, dar atunci va avea parte de consecinţele neascultării sale.
5. NECESITATEA PERSEVERĂRII ÎN HAR E VĂZUTĂ DIN LUPTA VRĂJMAŞULUI.
Biblia spune că viaţa creştină e o luptă cu firea pământească, cu ispitele, cu ameninţările, cu Satan. Iacov, Petru, Pavel şi Ioan vorbesc de această luptă. Iacov a scris: *„Impotriviţi-pă diavolului fi el va fugi de la moi"* (Iacov 4:7). Acelaşi lucru îl spune şi Petru: *„împotriviţi-vă lui tari in credinţă"* (lPet.5:9). Pavel ne spune la sfârşitul vieţii că el a luptat lupta cea bună şi îl îndeamnă la aceasta pe Timotei: *„Luptă—te lupta eea bună a credinţei"* (lTim.6:12) Cei ce resping perseverenţa în har e bine să ţină seama de aceste îndemnuri la luptă. Cine aşteaptă ca numai Dumnezeu să-1 păstreze în har, fără ca el să lupte, va fi un înfrânt. Uneori chiar Dumnezeu ne aruncă în vârtejul luptei pentru testare. Eu ştiu de trei atacuri vehemente în viaţa mea, dar de fiecare dată după biruinţă, am fost folosit de Domnul la ceva cu totul deosebit.
Apostolul Pavel scria efesenilor să ia „toată armătura lui Dumnezeu" (Ef.6:11-18). însuşi Domnul Isus a fost ispitit de diavolul, dar nu a fost înfrânt, ci biruitor. Aşa trebuie să fim şi noi. A lupta înseamnă a persevera în har. Vedeţi diavolul nu ştie că cel mântuit, e mântuit pentru veci, că nu trebuie să lupte, să persevereze, fiindcă nu mai poate cădea, aşa cum ştiu unii teologi de azi, că atunci n-ar mai lupta. Sau mai degrabă teologii nu ştiu ce ştie diavolul, care a doborît pe atâţia alţii ca ei. El e Şarpele cel vechi şi viclean, care înşală omenirea. Mulţi

chiar din cei ce au crezut învăţătura aceasta nouă, care nu era pe vremea apostolilor, i-au căzut pradă. Biserici întregi au rămas fără tineret, biserici pustiite de vrăjmaşul. Aceştia aşteptau ca Dumnezeu să-i păstreze în har, chiar în timp ce se lăsau târîţi de poftele firii lor. Oare nu şi-a ţinut Domnul cuvântul dat ? Ba da, dar vina a fost a lor. Creştinul a fost înştiinţat de portar că leii sunt legaţi, dar el 106

trebuia să ţină drumul drept. Dacă el s-ar fi dus să le pipăie blăniţa, desigur că n-ar fi scăpat cu viaţă.
Ca păstor tânăr, multă vreme nu am putut înţelege textul din 1 Ioan 5:18, unde e scris: „Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte şi cel rău nu se atinge de el". Nedumerirea îmi era din pricina că pe teren am cunoscut persoane născute din nou, credincioşi prin care Duhul Sfânt a lucrat cu putere la mântuirea altora, am văzut roadă lor, şi după o vreme, diavolul i-a doborît. Nu puteam înţelege Cuvântul sfânt confruntat cu realitatea vieţii. Ştiam că cel mântuit are poziţia „în Hristos în locurile cereşti", de ce totuşi diavolul se atinge de unii ? Odată eram cu fr.Marcu Nichifor la o întrunire de tineret. El i-a îndemnat să vegheze, ca să nu fie doborîţi de diavolul şi le-a spus o întâmplare. Fusese prin părţile Hunedoarei şi un frate i-a istorisit cum într-o toamnă, şi-a învăţat găinile, care toată vara au dormit într-un dud din curte, să doarmă în coteţ. Cocoşul însă nu voia în coteţ, ci mereu se urca în dud. Fratele locuia la liziera pădurii. Intr-o noapte senină, cu lună plină şi lumină aproape ca ziua, o vulpe mare, bătrână, a pătruns în curte şi căuta pradă. S-a oprit sub dud şi a mirosit cocoşul, dar el era prea sus, nu-1 putea atinge. Şireată cum era, s-a aşezat sub dud, privea în sus şi a început să se văicărească. Când a prins privirea cocoşului cu ochii ei de foc, a început să se învârtească în jurul dudului şi mereu privea în sus. Cocoşul de sus printre crengile pomului mereu îşi sucea capul să o vadă. Apoi a început să se învârtească mai iute. Fratele dinlăuntru urmărea pe fereastră. Mereu dând din cap, uitându-se după vulpe, cocoşul a ameţit şi a căzut, iar vulpea 1-a apucat şi a fugit. Atunci mi-am zis că aşa face diavolul, el nu ne poate atinge, dar caută să capteze privirea unora cu ceva şi apoi îi face să cadă din poziţia lor înaltă. E necesară vegherea, căci de obicei el atacă prin surprindere. Lupta e aprigă, dar trebuie să luptăm vitejeşte.
Dumnezeu a pus puterea Sa în neputinţele noastre pentru această luptă. Deci, noi trebuie să luptăm până câştigăm bătălia finală. Mulţi alţii înaintea noastră au luptat greu, dar au repurtat biruinţe glorioase. Intr-un veac de crunte prigoniri, Tertulian striga: „Murim, dar învingem !" înfrânţi au fost numai cei ce n-au vrut să lupte. In Apoc.l2:ll, este scris: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte. Partea de luptă e a noastră, iar Domnul ne dă biruinţa. Aici în Statele Unite sunt unii care nu vreau să meargă la armată, nu vreau să lupte. Pe plan duhovni-
107

cesc mulţi se aseamănă cu ei. Căci din moment ce ei spun că Domnul trebuie să păstreze în har, ei nu văd de ce să lupte, şi astfel cad pradă vrăjmaşului.
6. NEVOIA DE PERSEVERARE E VĂZUTĂ DIN ÎNGRIJORAREA ŞI TEMERILE APOSTOLULUI PAVEL. Priviţi la mărturisirea lui din 1 Cor.9:27: „Mă port aspru cu trupul meu şi-1 ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit **altora,** eu **însumi să fiu lepădat".** Gândurile, privirile, limba, acţiunile, sentimentele, poftele, toate trebuie ţinute în stăpânire - aceasta e perseverare în har. El avea comportarea aspră faţă de sine, ca nu cumva... nu cumva o neveghere, un gând care n-ar fi vrut să fie rob ascultării de Hristos, o vorbă sau o faptă să-1 facă să fie lepădat. Unii vorbesc cu atâta uşurătate de aceste cuvinte, dar pentru el era una din problemele majore ale vieţii sale. El nu ştia de învăţătura acestora de azi că „odată mântuit, eşti mântuit" şi nu mai poţi fi lepădat. Oare câţi din propovăduitorii de azi ai Evangheliei poartă teama aceasta, ca nu cumva după ce au propovăduit altora, ei s-ar putea să ajungă lepădaţi ? Poate unii poartă teama că o să fie lepădaţi de oameni, dar nu se tem de Domnul. O, Doamne, dă-ne şi azi aşa bărbaţi ca Pavel, care să-şi facă lucrarea cuprinşi de o teamă sfântă.
Apostolul Pavel purta teamă şi cu privire la alţii. în 2 Cor. 11.3, el a scris: „Dar **mă tem ca,**

după cum şarpele a amăgit pe Eva **cu** şiretlicul **lui, tot** aşa **şi gândurile voastre să nu** se strice **de la curăţia** şi credindoşia **care este** faţă **de** Hristos". Deci, se temea ca nu cumva cei din Corint să cadă prin amăgire. Aceeaşi teamă a experimentat-o pentru cei din Tesalonic. El le-a scris: „Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă ştiri despre credinţa voastră, **de teamă** ca **nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul şi osteneala noastră** să **fi fost** degeaba." Tot aşa a fost cuprins de îngrijorare şi teamă pentru cei din părţile Galatiei şi le-a scris: „Mă **tem** să **nu mă** fi ostenit degeaba **pentru voi"** (Gal.4:ll). Chiar şi în epistola către Timotei, el îşi exprimă teama cu privire la păstori sau episcopi, când pune condiţia: „să nu fie întors la Dumnezeu de curând, **ca nu cumva să se îngâmfe şi să cadă în osânda** diavolului Trebuie să aibă şi o bună mărturie din partea celor din afară, **pentru ca să nu ajungă de ocară şi să cadă în cursa diavolului"** (1 Tim.3:6,7).

Despre cei din Tesalonic şi cei din Galatia, cei ce susţin că nu e necesară perseverarea în har spun că Pavel purta teamă că îşi pierde răsplata. Deci, era o teamă egoistă. Dar oare aşa a

fost ? Nu a zis el: „Pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile...Cine cade în păcat, şi eu să nu ard ?" (2 Cor.ll:28,29). Nu teama că pierde răsplata, ci teama să nu se piardă ei, 1-a făcut pe apostolul Pavel să-1 trimită pe Timotei la Tesalonic. El nu credea că cel mântuit nu poate cădea, ci tocmai se temea să nu cadă. Cuvintele lui arată lucrul acesta, oricum ar încerca unii să le restălmăcească.

Cu privire la păstori, el stabileşte condiţia să nu fie întors de curând la Dumnezeu, căci purta teamă să nu cadă în osânda diavolului. Vă rog analizaţi bine aceste cuvinte: omul e întors la Dumnezeu, e născut din nou, a primit haina cea mai bună, e gata să slujească ca păstor al turmei Domnului, şi totuşi apostolul Pavel spune că ar putea să cadă în osânda diavolului. Adică să se umfle de mândrie şi să cadă în aceeaşi osândă în care a căzut diavolul. Nu e vorba de o simplă alunecare, ci de cădere, şi nu în osânda pe care o are un hoţ, un ucigaş, ci în osânda diavolului, iar a doua oară repetă în cursa deavolului. Prăpastia acestor cuvinte e mult prea adâncă, e bine să nu ne aruncăm cu uşurătate în ea, să nu căutăm să îndulcim cuvintele, căci ele sunt mult mai grave decât le poate spune gura ! Şi atâţia din păstorii de azi, nu numai cei de curând întorşi la Dumnezeu, ci şi mai vechi, au fost doborîţi, nu din cauza că Dumnezeu nu ar fi vrut să-i păstreze, ci fiindcă ei s-au lăsat înşelaţi, momiţi la păcat. Apostolul Pavel ştia că Dumnezeu e în stare şi vrea să sfârşească acea lucrare bună ce a început-o în cei ce s-au întors la El, dar ştia că şi ei trebuie să se lupte aspru cu ei înşişi, să se împotrivească diavolului şi să-şi ducă mântuirea cu frică şi cu cutremur până la capăt. Temerile lui erau în ce priveşte partea umană spre a rămâne în har.

7. NECESITATEA PERSEVERĂRII ÎN HAR E yĂZUTĂ ÎN FOLOSIREA TERMENILOR **„A CĂDEA, CĂDERE".** Logica ne spune că dacă n-ar fi posibilitatea de cădere, cum susţin unii, nu ar avea rost cuvintele acestea. Biblia nu vorbeşte de presupuneri ireale. Acestea pot fi doar în mintea unora, dar nu în Cuvântul sfânt. El e DA şi AMIN. Cei din Tesalonic când au primit Cuvântul, l-au primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tes.2:12). E trist că unii ajung să preţuiască mai mult părerile oamenilor decât Cuvântul sfânt, care **e** „dreptarul învăţăturii sănătoase". Pentru părerile oamenilor se înflăcărează şi dacă nu eşti de acord cu ei, sunt gata să se şi certe, se înfurie. E bine să

fugi din calea lor, dar să te rogi ca Domnul să-i lumineze şi pe ei.

Domnul Isus în rugăciunea către Tatăl din Ioan 17:17, a spus: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul". In Cuvântul acesta, care e adevărul, există mai de multe ori folosit cuvântul „cădere". Să analizăm câteva texte. La Luca 8:13, avem cuvintele Domnului Isus însuşi: „Cei închipuiţi cu sămânţa căzută pe stâncă, sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, **ci cred până la o vreme, iar când** vine **ispita,** cad". Aici e vorba de persoane care ascultă Evanghelia, o primesc cu bucurie căci e vestea bună a iertării păcatelor, o cred şi devin copii ai lui Dumnezeu, ajung să aibă viaţa nouă. Cuvântul, sămânţa sfântă, a încolţit şi a răsărit, deci a **produs viaţa nouă** (lPet.l:23). Aşa s-a petrecut cu

fiecare om întors la Dumnezeu (Iac.l:18). Dar aceştia ***cred*** *numai până la o vreme.* Totuşi cred. In timpul acesta, credinţa lor nu diferă de a altora. **Dar ei nu cred** până la capăt, **aceasta precizează textul, căci** vine **ispita şi** cad. Asta nu o spun eu, ci chiar Domnul Isus. Unii ar vrea să se arate că ei ştiu mai mult chiar şi decât Domnul Isus, de aceea ei afirmă sus şi tare că nu este cădere. Dar în Biblia mea rămâne scris că sămânţa răsărită, **viaţa nouă din Cuvântul vieţii veşnice, s-a uscat** Sămânţa răsărită s-a uscat nu din cauza că Dumnezeu n-ar fi vrut sau n-ar fi putut să-i păstreze în har, ci fiindcă terenul inimii lor era pietros. Vrei sau nu vrei să crezi, dar aşa spune Domnul Isus că aceştia cad, viaţa lor se usucă.
In Mat.24:10, Domnul Isus vorbind despre semnele care vor fi înainte de venirea Sa în glorie, a spus: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî; şi veţi fi urîţi de toţi din pricina Numelui Meu. **Atunci mulţi vor** cădea". Deci, şi aceştia cred până la o vreme. Spre a înţelege, Domnul Isus prezintă situaţia: vremuri de crunte prigoniri şi martiraj. Unii au terenul inimii pietros şi nu sunt gata pentru aşa ceva. Matei când ne dă tâlcuirea pildei cu sămânţa căzută pe piatră, spune: **„ţine până la o vreme; şi cum vine un necaz sau o** prigonire **din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el."**
Cei cu învăţătura nouă spun că aceştia niciodată n-au fost mântuiţi. Dar Domnul Isus nu spune aşa. Viaţa nouă, care a răsărit, nu e din cuvântul oamenilor, ci din Cuvântul Lui, care e „duh şi viaţă"(Ioan 6:63). Dar cum se explică promisiunea: „Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea"? Rămâne ea adevărată ? Da, Domnul **e** în stare să coboare lângă ai Săi în cuptorul învăpăiat, dar îi lasă să fie aruncaţi în cuptor sau în groapa cu lei. Când inima **e** în întregime

a Domnului, se dovedeşte perseverarea din partea omului: „Chiar dacă nu ne va scăpa... nu ne închinăm chipului de aur". Dumnezeu are puterea să ne păstreze pentru El, când noi vrem aceasta. Aşa se explică credincioşia tuturor martirilor, care mergeau cântând la rug, la eşafod sau la fiare. Dinafară nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa. Situaţia se schimbă completamente când eu, inima mea nu mai vrea. El nu ne susţine cu forţa. Observaţi bine că nu starea dinafară determină căderea. Soarele, care a uscat sămânţa aceasta, pe alta a făcut-o să crească. Starea din lăuntrul inimii, terenul pietros, a cauzat uscarea, căderea. Ca să vedeţi adevărul acesta mai izbitor, uitaţi-vă la Cuvântul sfânt din Evrei 3:12: „Luaţi seama **dar, fraţilor,** ca **nimeni dintre** voi să **nu aibă o** inimă **rea şi** necredincioasă, **care** să **vă despartă de Dumnezeul cel viu".** Deci, dacă cele mai grozave torturi şi cei mai fioroşi tirani nu ne pot despărţi de Dumnezeu, inima rea şi necredincioasă, inima cu teren pietros, face aceasta. Probabil că unii ar fi gata să spună că nu se poate ca un credincios să aibă o inimă rea şi necredincioasă. Dar eu nu am dreptul să tăgăduiesc ceea ce spune Cuvântul Sfânt. Versetul acesta e scris unor fraţi în credinţă şi încă unor „fraţi sfinţi" (vezi v.l). Inima rea şi necredincioasă e terenul de stâncă. Dumnezeu i-a dat harul vieţii, dar a ajuns să se despartă de El de groaza unor suferinţe trecătoare sau a morţii. Ei cred până la o vreme, apoi cad. Domnul spune aceasta, şi El ştie mai bine decât toţi teologii cum stau lucrurile. Eu sunt chemat nu să discut Cuvântul Său, ci să-1 cred până la capăt şi să-1 aplic în viaţă, ca să aducă roadă.
In 1 Cor.Î0:12, apostolul Pavel, după ce dă cazuri din Vechiul Testament de cădere în mari păcate, spune: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă". Dacă nu ar fi necesară stăruirea în har, care înlătură căderea, fiţi siguri că Pavel n-ar fi scris cuvintele acestea. Noi credem că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu". Deci, şi versetul acesta care vorbeşte de cădere.
8. Chiar mai mult, CA SĂ ARATE MAREA NEVOIE DE PERSEVERARE ÎN HAR, NOUL TESTAMENT **PREZINTĂ CAZURI** DE CĂDERE. Deci, nu e vorba numai de posibilitatea căderii, ci de realitatea căderii.
La 1 Tim. 1:19,20, apostolul Pavel îl îndeamnă pe fiul său spiritual să lupte lupta ce bună şi să păstreze credinţa şi un cuget curat, **„pe care unii l-au pierdut şi au căzut din credinţă (au suferit naufragiu în ce priveşte credinţa).** Din numărul lor sunt

Imineu şi Alexandru". Acest text are mare importanţă. El arată cum se petrece căderea. Ea

începe în gând. Să fim cu mare grijă la tot ce gândim. Unii zic despre aceştia că n-au fost credincioşi, dar Pavel spune că au căzut din credinţă, deci au fost în credinţă şi totuşi au căzut. In 1 Tim.6:10, pomeneşte pe unii care au umblat după bani şi **„au** rătăcit **de la** credinţă". Unul a fost **Duna** pomenit în 2 Tim.4:10. In 2 Tim.2:17,18, pomeneşte pe Imineu şi **Filet,** „care **s-au abătut de** la adevăr".
In Gal.5:4, apostolul vorbeşte de unii care au căutat din nou neprihănirea prin Legea lui Moise. Acestora le spune răspicat: „Voi, **care** voiţi **să** fiţi socotiţi neprihăniţi prin Lege, v-aţi **despărţit de** Hristos, **aţi căzut din har".** Observaţi şi aici că nu se spune că alţii îi desparte de Hristos, c» *ei **prin** voinţa lor.* Deoarece harul a fost adus de Hristos Domnul, oamenii care s-au despărţit de El, au căzut din har. Să luăm Cuvântul aşa cum e scris.
Un grup de căzuţi sunt pomeniţi în 2 Petru 2:20-22. Despre ei, W. Barker spune că „au fost curăţiţi doar pe dinafară", iar Darby zice: „Cei ce s-au „încurcat" şi au fost „biruiţi", au cunoscut pe Hristos într-un mod superficial. N-a fost o schimbare reală de viaţă, n-a fost o schimbare vitală, ci o schimbare în afară". Dar apostolul Petru spune altfel. El zice că oamenii aceştia **„au scăpat de** întinăciunilc **lumii prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus** Hristos", **că „au cunoscut** calea **neprihănirii", dar s-au încurcat iarăşi, au fost biruiţi, s-au întors la mocirlă.** Cum se poate un om întoarce la ceva de care nu s-a depărtat ? Ei dau importanţă zicalei, nu adevărului pe care voia Petru să-1 zugrăvească, căci spun că „scroafa nu a devenit oaie". Dar Petru spune că a fost spălată, ori Hristos Domnul când spală pe cineva cu sângele Său îl şi înoieşte, şi El niciodată nu spală pe cineva pe dinafară, ci curăţirea e lăuntrică. Se pare că despre aceştia a spus că au uitat că au fost curăţiţi de vechile păcate (2 Pet.l:9). Aceştia având voinţa liberă „s-au încurcat iarăşi" şi
au fost „biruiţi" de patimi, căci au ajuns să trăiască din nou după îndemnurile firii pământeşti şi astfel au murit duhovniceşte (Rom.8:13). E greu să acceptăm Cuvântul aşa cum este scris. Mereu îl vrem altfel.
Alt grup de căzuţi este menţionat în Evrei 6:4-6: „Căci cei ce au fost luminaţi odată şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor şi **care totuşi au căzut, este cu** neputinţă **să fie** înnoiţi iarăşi şi **aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou** pentru **ei** pe **Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie**

HARUL LUI **DUMNEZEU batjocorit".** E clar că textul vorbeşte de mântuiţi care au căzut. Am citit părerile referitoare la acest text ale unora care susţin că odată mântuit, eşti mântuit pentru totdeauna. Vai, cum se străduiesc printr-un noian de cuvinte să arate că aceştia niciodată nu au fost mântuiţi, că n-au fost născuţi din nou, deci n-au avut viaţa veşnică, aşa că n-au avut ce pierde. In loc să ia Cuvântul aşa cum este scris, încearcă să-1 sucească şi să-1 răsucească. Dar Cuvântul e clar, nu cere nici o filozofare. Textul dă de înţeles că ei au avut odată mântuirea câştigată de Hristos Domnul pe cruce, de aceea, **căzuţi fiind,** nu o **mai pot avea,** căci aceasta ar însemna să-L răstignească a doua oară pe Mântuitorul. Ei au fost născuţi din nou, căci de aceea se spune că e cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi. **Nu poate fi vorba să** fie înnoiţi iarăşi **sau a doua oară, dacă** n-au fost înnoiţi **întâia oară.** Eu cred Cuvântul aşa simplu cum e scris, aşa îl cred. Ba *cred că eei căzuţi, pomeniţi aici, au fost mult mai avansaţi în viaţa spirituală decât tăgăduitorii lor de*
astăzi. Si totuşi au căzut ! Ce grav sună cuvintele acestea ! E mai bine să mă infior numai citind aceasta ! Tăgăduind, spunând că nu este cădere din har, foarte uşor s-ar putea să ajung chiar eu în starea aceasta şi atunci întreaga veşnicie ar trebui să mă înfior de ceea ce am făcut ! Doamne, dă-ne lumină să ne ferim de aşa ceva ! Că părerea aceasta o susţine şi cutare, şi cutare, e treaba lor. Eu sunt chemat să rămân lângă Biblie.
Mai dau doar un text în privinţa aceasta. îl găsiţi în Evrei 10:26-31. Nu-1 mai scriu căci e prea înspăimântător. Citiţi-1 în Biblia voastră. Se pare că e vorba de acelaşi grup de căzuţi. Păcătuirea cu voia e o călcare în picioare a Fiului lui Dumnezeu, o pângărire a sângelui legământului, o batjocorire a Duhului harului. De aceea, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar aşteptarea înfricoşată a judecăţii şi văpaia focului. **„Grozav lucru este să cazi în** mâinile Dumnezeului celui viu !" E mult mai de preferat să te lupţi aspru cu tine, chiar să arzi de viu pe rug decât să ajungi la starea aceasta. F. prea înspăimântătoare !

Ştiu că unii, care au trăit uşuratic, ajung să se întrebe ce va fi cu ei. Mai e mântuire pentru ei ? Acestora pot să le spun doar cuvintele din Apoc.2:5; **„Adu-ţi aminte de unde ai căzut, pocăieşte-te** !" Dacă mai ai harul pocăinţei, tu poţi să ajungi să-ţi dai seama de iertare. Omul nu te poate asigura de aceasta. De obicei, cei căzuţi sunt uscaţi, nu se mai pot pocăi de păcatele lor. **Pocăinţa e singura cale de ridicare din cădere.**
Am scris acestea spre a îndemna pe toţi cei mântuiţi să vă feriţi de tot ce e păcat, să stăruiţi, să perseveraţi în harul lui

Dumnezeu, oricare ar fi preţul. „Fie-vă groază de rău şi lipiţi-vă tare de bine" (Rom. 12:9). Fraţii mei, duceţi până la capăt mântuirea voastră cu frică şi cu cutremur, aşa cum spune Scriptura.

LEGEA SI HARUL

„Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos" Ioan 117

In lumea creştină încă e atâta confuzie în ce priveşte legea veche şi harul. Sunt atâţia care, fără să cunoască bine legea şi nici harul, se cred că ei sunt într-o stare bună. Ei nu văd de ce ar trebui să se pocăiască. Ei afirmă: „Eu ţin legea." Alţii susţin că ţin şi legea şi harul, iar dacă s-ar cerceta bine, ar constata că nu ţin legea şi nu au nici harul. C.H. Mackintosh în cartea „Gânduri asupra Exodului", la capitolul 20, zice: „Omul este pornit să amestece legea cu harul, aşa că nici legea nici harul nu pot fi bine înţelese. Legea este dezbrăcată de asprimea neînduplecată, iar harul de toată dulceaţa lui. Nici cerinţele sfinte ale lui Dumnezeu nu sunt împlinite, nici nevoile păcătosului de cei ce vor să amestece legea cu harul. In adevăr, legea şi harul nu pot să se unească, fiindcă sunt două lucruri cu totul deosebite. Legea arată ce trebuie să fie omul; harul arată ce este Dumnezeu. In lege Dumnezeu face cunoscut ce ar trebui să fie omul, şi dacă nu este, îl blestemă. Dar când omul se judecă în lumina legii, vede că el este tocmai ceea ce osândeşte legea."
In studiul nostru vom căuta să vedem ce spune Biblia despre lege şi despre har. Spre o mai uşoară înţelegere voi da câteva asemănări, care fac pe unii să le amestece, apoi voi da o seamă de deosebiri, care reliefează contrastul mare dintre lege şi har şi ne fac să înţelegem că e imposibil să le unim.

ASEMĂNĂRI

1. **Şi legea şi harul** s^nt **pomenite de nenumărate ori în Biblic.**
2. **Atât legea cât şi harul sunt de la Dumnezeu.** In Exodul 32: 16 este scris despre tablele cu cele 10 porunci: „Tablele erau

lucrarea lui Dumnezeu şi scrisul era scrisul lui Dumnezeu săpat pe table." Iar despre har în 1 Petru 5:10 se spune că Dumnezeu este „Dumnezeul oricărui har."

3. **Atât legea cât şi harul au fost date prin persoane.** Apostolul Ioan în evanghelia sa 1:17, spune lămurit lucrul acesta: „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos".
4. **Atât legea cât şi harul au fost date din pricina păcatului** (Gal.3:19). Dacă nu ar fi fost păcatul în lume, nu ar fi fost nevoie nici de lege, nici de har.
5. **Atât legea cât şi harul au fost date pe câte un munte.** Legea a fost dată pe muntele Sinai din peninsula Arabiei. In Exod 19:20, este scris: „Domnul s-a pogorît pe muntele Sinai, şi anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Şi Moise s-a suit sus." Iar învederarea harului, prin înlocuirea noastră în moarte de către Hristos Domnul, s-a făcut pe Golgota. In Ev.Ioan este scris: „Isus ducându-Şi crucea a ajuns la locul zis al „Căpăţânii", care pe evreieşte se cheamă „Golgota". Acolo a fost răstignit"(Ioan 19:17,18).
6. **Atât legea cât şi harul cer sfinţirea.** La Levetic 11:44, este scris: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfinţiţi şi fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt". Iar în epistola apostolului Pavel către Tit 2:11,12, este scris: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii s-a arătat şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti". Iar

apostolul Petru a scris: „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră"(lPet.l:15).
Deşi găsim unele asemănări, totuşi cercetând mai îndeaproape, constatăm că între lege şi har sunt multe şi mari

DEOSEBIRI

Ele sunt deosebiri fundamentale care ne fac să înţelegem că harul e ceva cu totul aparte şi în contrast cu legea lui Moise.

1. Este o mare deosebire **de** rang între persoanele **prin** care **s-au** adus **legea şi harul.** Moise a fost un slujitor credincios în Casa lui Dumnezeu (Evrei 3:2). Dar Hristos Domnul a fost Fiul lui Dumnezeu (Evrei 3:6).

2. **Este** deosebire între persoanele cărora **s-a** adus legea şi **harul.** Legea a fost pentru poporul Israel, care a fost scos din robia Egiptului (Exod.20:2; Deut.5:l,2). Cu ei Dumnezeu făcuse

un legământ la Horeb (Deut.5:3). Harul lui Dumnezeu a fost dat pentru toţi oamenii (Tit 2:11).

3. E **o** mare deosebire în scriere. Legea veche, cele 10 porunci au fost scrise pe table de piatră (Exod. 34.1), ceea ce reprezenta o cerinţă din afară. Legea harului, adică a noului legământ este scrisă în inimi şi în minte prin Duhul Sfânt (Evr.10.15,16). Aceasta reprezintă o cerinţă lăuntrică. In alte cuvinte, legea veche căuta să pretindă, să se impună din afara noastră, lucru faţă de care noi suntem reacţionari din fire, pe când legea harului, a Duhului de viaţă e interioară şi ajunge să se manifeste în afară. Adică împlinirea voii lui Dumnezeu e o necesitate, o dorinţă a lăuntrului, ca setea, ca foamea. Aşa a fost şi pentru Domnul Isus, care a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis" (Ioan 4:34).

4. E **mare** deosebire între lege **şi har ca** expresie. *Legea e expresia dreptăţii divine,* care ne îngrozeşte, căci ne arată cât de vinovaţi suntem în faţa unui Dumnezeu Preasfânt. ***Harul ettc expresia dragostei lui Dumnezeu.*** El ne învederează inima atotiubitoare a Tatălui şi ne dă lumină să înţelegem că ceea ce-L motivează pe Dumnezeu să ne dea iertarea în dar e dragostea (Rom.5:8). Aceasta aprinde dragostea noastră pentru Dumnezeu şi ne leagă de El. Prin dragoste intrăm în părtăşie cu El şi umblăm în lumină, după cum El însuşi e în lumină (1 Ioan 1:7). Astfel trăirea noastră e expresia dragostei noastre pentru Dumnezeul mântuirii noastre.

5. E deosebire enormă în instaurarea celor două sisteme. Când a venit Moise de pe munte cu tablele legii, din pricină că poporul păcătuise, au fost omorîţi aproape 3000 de evrei (Exod.32:28). La Rusalii, când s-a pogorît Duhul Sfânt şi s-a instaurat perioada harului, un număr de aproape 3000 de suflete au fost convertiţi (Fapt.Ap.2:41). Ce mare contrast !

6. E deosebire **în** ce **priveşte perioada de timp rânduită pentru fiecare.** Domnul Isus a spus că legea a ţinut până la Ioan Botezătorul (Ev.Luca 16.16). Iar apostolul Pavel ne spune că legea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege până când avea să vină „Sământa", adică Domnul Isus (Gal. 3:19). Fraţilor din Roma, unde erau şi mulţi evrei, le precizează: „Căci Hristos este sfârşitul legii" (Rom. 10:4). Harul a fost adus de Domnul Isus şi perioada harului va dura pentru neamuri până se va împlini numărul deplin al neamurilor (Rom. 11:25). Atunci harul va trece la Israel.

7. E deosebire de scop. Legea a fost dată „ca orice gură să

fie astupată şi toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu, deoarece prin lege vine cunoştinţa deplină a păcatului (Rom. 3:19,20). E clar că legea dădea doar osânda pentru orice păcat. Harul aduce mântuire pentru orice păcătos (Rom.5:17). Deci legea dădea cunoştinţa păcatului, dar harul dă cunoştinţa mântuirii.

8. E deosebire în preoţie. Legea veche avea un mare preot după rânduiala lui Aron, „un om supus slăbiciunii" (Evr. 7.28). în har avem un mare preot după rânduiala lui Melchisedec pe Fiul, „sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi, înălţat mai pe sus de ceruri, desăvârşit pentru veşnicie" (Evr. 7:15,26,28). După lege, toţi ceilalţi preoţi erau numai din

seminţia lui Levi (Num. 18:20,24). In perioada harului avem preoţia universală, toţi credincioşii sunt preoţi (1 Pet.2:9; Apoc.l:6). Conform Noului Testament preoţia nu e o castă de oameni în odăjdii. Nu a fost aşa ceva în biserica primară. Preoţia e un drept acordat, în har, fiecărui credincios de a se prezenta în faţa lui Dumnezeu. Şi Scriptura afirmă: „Pentru că odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a legii (Evrei 7:12). Ştiu că fraţii legalişti nu acceptă aceasta, dar aşa scrie în Cuvântul sfânt.

9. E **deosebire** în **jertfe.** Legea cerea jertfă de animale din partea păcătosului (Lev.4:l-35). Pentru păcat osânda legii era moartea. Legea admitea ca în loc să se verse sângele celui vinovat, să se verse sângele unui animal, pe capul căruia păcătosul şi-a pus mâinile, ca semn că îşi transferă păcatele asupra lui. Harul ne arată cea mai supremă Jertfă, oferită de Dumnezeu însuşi, în Preiubitul Său Fiu (Rom.3:25). Jertfele legii trebuiau repetate mereu (Evr. 10:1-4). Jertfa harului a fost adusă odată pentru totdeauna (Evr.9:28). Ea a fost o jertfă atotsuficientă pentru toţi oamenii şi pentru toate păcatele (1 Ioan 1:7; 2:2). Nu e necesară nici o vorbă în ce priveşte superioritatea Jertfei Fiului lui Dumnezeu faţă de jertfa unui animal

10. E deosebire în prezentarea sângelui ispăşitor. Legea cerea ca sângele ispăşirii să fie prezentat în Cortul întîlnirii (Lev.4:5,16), iar mai târziu la Templul din Ierusalim. Sângele legământului celui nou, al harului, a fost prezentat „în cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta... ci a intrat chiar în cer" (Evr.9:11,24).

11. E deosebire în sărbătorirea unei zile. Legea cerea ca ziua a şaptea să fie pentru tot Israelul zi de odihnă (Exod.20:6-10). De ce a dat Domnul lui Israel porunca cu privire la o zi de odihnă, la Sabat ? Nu găsim că Adam, Noe, Avram, Isac, Iacov

sau Iov să fi sărbătorit Sabatul. De la creaţie, timp de mai bine de 4000 de ani, nu se pomeneşte nimic de ziua a şaptea. De ce găsim Sabatul trecut în lege ? Explicaţia ne-o dă chiar Moise: „Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului şi Domnul Dumnezeul tău te-a scos din ea cu mână tare şi cu braţ întins: *de aceea ti—a poruncit Domnul Dumnezeul tău ia* ***tii*** *ziua de odihnă."* Deci în amintirea acelei robii, ei acum trebuiau să se odihnească o zi pe săptămână, să nu facă nici o lucrare, ci să-şi aducă aminte de acea muncă istovitoare şi de acea izbăvire din Egipt. In alte cuvinte, Sabatul nu priveşte pe cei ce nu au fost robi în Egipt, ci doar pe Israel. Acelaşi lucru e afirmat de Domnul şi prin proorocul Ezechiel: „Le-am dat şi Sabatele Mele să fie ***ea un semn intre Mine fi ci,*** pentru ca să ştie că Eu sunt Domnul care-i sfinţesc (Ez.20:12). Şi de aici reiese clar că Sabatul era un semn numai între Domnul şi Israel. In har nu avem nici o zi poruncită, ci avem o zi sărbătorită voluntar. Duminica sau Ziua Domnului nu e zi de odihnă, ci zi de închinăciune, o zi dedicată Domnului, fiindcă **Dumnezeu a găsit cu cale să-L** învieze pe **Domnul** Isus **nu** în **ziua a şaptea, ci în ziua întâi** a săptămânii. Ziua a şaptea, care aparţinea legii, avea un Hristos mort, aflat în groapă. Legea a osândit păcatul, dar harul ne-a adus o viaţă nouă prin învierea lui Hristos Domnul. Evreii, după oboseală, sfârşeau săptămâna cu odihnă. Noi în har începem săptămâna cu Dumnezeu, cu sărbătorirea învierii. **In ziua întâi Domnul S-a arătat ucenicilor, în ziua întâi S-a arătat lui Toma, în ziua întâi s-a pogorît Duhul** Sfânt Aceasta **a** determinat pe creştini să se adune în ziua întâi a săptămânii la închinăciune, la frângerea pâinii, la punerea de o parte a dărniciei, la zi de post (Fapt.20:7; 1 Cor. 16:2; Apoc.l:10). Era natural ca legământul nou să aibă sărbătoare nouă.

12. E **deosebire în conţinut.** Legea avea „umbra lucrurilor viitoare" (Evr.lO:l). Harul are realitatea, pe Hristos Domnul. Toate prototipurile legii, toate jertfele erau icoane preînchipuitoare a Marelui nostru Mântuitor jertfit pe Golgota.

13. E **deosebire în standarde.** Legea veche condamna fără milă păcatul săvârşit: furtul, curvia, uciderea, mărturia mincinoasă. Unii presupun că harul a coborît standardele. Adică, luând o icoană din sport, dacă standardul la sărituri **a** fost de 1,50 m. şi nici unul nu a reuşit, a coborît standardul la 1,20 m. Nu, nu e adevărat. Din contră, standardul de viaţă **a harului** e mult mai ridicat. Priviţi cu băgare de seamă la cuvintele Domnului Isus: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: „Să **nu** ucizi; oricine va

ucide va cădea sub pedeapsa judecăţii". Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecăţii... Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurveşti". Dar Eu vă spun că orişicine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui... Aţi auzit că s-a zis: „Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău". Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri" (Ev.Matei 5:21,22, 27,28, 43,44). Cuvintele acestea arată standarde mult mai înalte. Legea veche condamna păcatul săvârşit. In har nu e admis nici păcatul în gând. Standardele celor două legăminte sunt cu totul diferite. Păcatul nu e tăiat la suprafaţă, ci e seos din rădăcina lui.

14. E deosebire în efect. Legea nu a făcut nimic desăvârşit (Evr.7:19). Harul prin Hristos Domnul mântuieşte în chip desăvârşit (Evr.7:25) şi ne-a făcut desăvârşiţi în faţa lui Dumnezeu (Evr.lO:14). Legea cerea sfinţenia, dar nu oferea capacitatea şi nici posibilitatea sau puterea de a trăi sfinţenia. Proorocul Ieremia întreba pe evrei: „Poate un etiopean să-şi schimbe pielea sau un pardos petele ? Tot aşa, aţi putea voi să faceţi binele, voi care sunteţi deprinşi să faceţi răul ?" (Ier. 13:23). E ca şi cum ai cere unui corcoduş să producă caise. El nu poate, nu are capacitatea de a produce caise, legea firii lui îl împiedică. Toate străduinţele grădinarului, mutându-1 în cel mai bun loc din grădină, punându-i gunoi la rădăcină, toate sunt zadarnice. El produce corcoduşe, căci firea lui e de corcoduş. Aşa e păcătosul, nu poate trăi sfinţenia, căci firea lui decăzută prin Adam îl împiedică. Spurgeon spunea că legea a fost dată ca să umilească mândria omului, căci el susţinea că poate îndeplini cerinţele lui Dumnezeu, dar toţi s-au dovedit nişte netrebnici. Harul lui Dumnezeu pune în om, prin Duhul Sfânt, o fire nouă. Grădinarul ştie că poate pune în corcoduş altoi de cais şi îi schimbă firea, îi dă capacitatea să poată produce caise. De acum fără să-i ceară, el va produce caise. Aşa cel mântuit prin har, având firea schimbată, poate trăi viaţa nouă. Deosebirea mare e în fire. Porcul iubeşte noroiul, balta cu mocirlă, acolo se tăvăleşte. Aşa păcătosul iubeşte stricăciunea, beţiile, bârfele, desfrâul, înşelăciunile, minciunile, furturile, certurile, căci păcatul e în firea lui. Pisica are altă fire, nu-i place murdăria, ci curăţenia. Chiar dacă a căzut sau ai împins-o în noroi, ea nu stă acolo, ci imediat sare afară, se scutură şi se curăţeşte de tot ce e murdărie. Aşa e omul care a primit harul înnoirii. El chiar dacă a căzut în vreo greşală, nu rămâne acolo (Ier.8:4), nu continuă în acea stare, ci se pocăieşte din nou şi recurge la sângele curăţitor al Domnului Isus Hristos.

Legea pretindea neprihănirea, harul dă neprihănirea.

ÎS. E **mare deosebire în accent.** In lege accentul era pus pe ce face omul, în har e pus pe ce a făcut şi face Domnul (1 Cor. 15:10).

16. E mare **deosebire** în ce priveşte **împlinirea.** Legea a fost dată, dar nu a fost împlinită. Domnul Isus a spus evreilor: „Oare nu v-a dat Moise legea ? Totuşi ***niciunul din voi nu ţine legea"*** (Ioan 7:19). Acelaşi lucru 1-a spus şi apostolul Petru în primul congres creştin, ţinut la Ierusalim, către cei ce voiau să impună creştinilor dintre neamuri să ţină legea. El a zis: „Acum dar, de ce ispitiţi pe Dumnezeu, şi puneţi pe grumazul ucenicilor un jug ***pe care*** *nici* ***părinţii noştri,*** *nici* ***noi nu l—am putut purta f"*** (Fapt. 15:10). Şi te miri cu câtă râvnă unii luptă şi azi să pună pe grumazul credincioşilor acelaşi jug, deşi apostolul Petru spunea că aceasta e o ispitire a lui Dumnezeu. Israel a falimentat, nu a împlinit legea. Şi nu a fost gata să primească harul lui Dumnezeu, adus prin Hristos-Mesia (Ev.Luca 19:42-44). De aceea au fost împrăştiaţi printre popoare şi aproape 2000 de ani au fost fără împărat, fără căpetenie, fără Templu, fără jertfe (Osea 3:4). Cumplită împlinire a legii ! Strămoşii lor au zis: „Vom face tot ce a zis Domnul !" (Exod. 19:8). Dar n-au făcut. Astfel şi-au atras blestemul asupra lor (Deut.28:15-68). O, de s-ar trezi Israel măcar acum ! O, de ar fi gata să recunoască că nu au merite şi să primească acum harul lui Dumnezeu ! Fraţii mei, voi care aţi primit harul, rugaţi-vă pentru Israel, rugaţi-vă pentru trezirea din împietrire măcar a unora dintre ei, să-şi plângă păcatul şi fără să merite, prin har, să primească mântuirea lui Dumnezeu.

E o mare deosebire în privinţa aceasta între lege şi har. Harul ne-a fost dat gratuit şi Duhul Sfânt a lucrat o împlinire voioasă a voii lui Dumnezeu în cei credincioşi. Apostolul Pavel spunea despre fraţii din Filipi că în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, ei „strălucesc ca nişte

lumini în lume" (Fil.2:15). împlinirea legii e prin dragoste (Rom.l3:10).
17. E **deosebire în ce priveşte bizuirea pe un legământ sau altul.** Apostolul Pavel spune că „cei ce se bizuiesc pe faptele legii sunt sub blestem", dar „cei se bizuiesc pe credinţă sunt binecuvântaţi" (Gal.3:9,10).
18. E deosebire In sentinţă. Legea dă sentinţa: „Sufletul care păcătuieşte va muri" (Deut.24:16; Ezech. 18:20). Harul dă sentinţă de iertare, de graţiere pentru toţi cei ce cred (Rom.5:16,18).
19. E **deosebire distinctă între lege şi har căci se exclud.**

Sunt sisteme ce nu pot fi împreunate sau amestecate. Legea zădărniceşte harul. Apostolul Pavel, care a fost evreu, a scris fraţilor din părţile Galatiei, care, determinaţi de iudaizatori, au vrut să le amestece: „Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci **dacă neprihănirea se capătă prin lege, degeaba a murit** Hristos" (Gal.2:21). Iar în capitolul 5:4 e mai categoric. El le-a scris: „Voi, care voiţi să fiţi socotiţi neprihăniţi prin lege, **v-aţi despărţit de Hristos; aţi căzut din** har". Aceeaşi idee de excludere o găsiţi şi în Rom. 11:6, unde e scris: „Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; **altmintrelea, harul nu ar mai fi har.** Şi dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altmintrelea, fapta n-ar mai fi faptă." Deci să fim cu mare grijă în aceasta, să nu fim nechibzuiţi încercând să avem şi legea şi harul, căci nu se poate. Cuvântul sfânt e clar în privinţa aceasta.
20. Şi e **deosebire** enormă în **starea finală.** Legea sancţionează aspru păcatul. In ziua cea mare a judecăţii cei ce s-au bizuit pe faptele legii despre care Pavel spunea că sunt sub blestem şi toţi cei ce n-au primit harul lui Dumnezeu, vor auzi cuvintele: **„Duceţi-vă de la Mine blestemaţilor în focul veşnic, care a fost pregătit diavolului şi** îngerilor **lui"** (Mat.25:45). Dar cei ce au primit harul şi au trăit în har, vor auzi fericitoarea chemare: **„Veniţi binecuvântaţii Tatălui de moşteniţi împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii"** (Mat.25.34).
Aici în Cuvântul sfânt ne-a fost descrisă marea deosebire dintre lege şi har. Prin acest studiu am încercat să vă îndrumez privirea la aceste deosebiri. Mai sunt şi altele. Dar când vom ajunge în final să fim schimbaţi în acelaşi chip glorificat al Domnului Isus, Mântuitorul nostru binecuvântat, când vom intra prin porţile de mărgăritar şi vom păşi pe străzile de aur curat, acolo vom vedea marea deosebire. Atunci va ţâşni acel „Aleluia", atunci îi vom cânta cum niciodată n-am cântat şi ne vom închina cum niciodată nu ne-am închinat ! **A Lui să fie toată slava în veci de veci pentru tot harul dăruit sufletelor noastre** !

HARUL SUFERINŢELOR

„Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El" Fil.l:29

Apostolul Petru spune că harul lui Dumnezeu e felurit. Din experienţă constatăm că într-adevăr e nespus de felurit, potrivit cu nevoile, cu situaţiile şi cu însărcinările ce ni le dă Domnul. Un har însă cu totul deosebit este harul suferinţelor pentru Hristos Domnul, pomenit în textul de mai sus.

O NOUĂ LUMINĂ

Cuvântul sfânt ne spune că răbdarea persecuţiei, pătimirea, suferinţele din pricina Numelui Domnului Isus sunt un har. In general, oamenii consideră suferinţele ca o pedeapsă de la Dumnezeu. Chiar şi la păgâni era concepţia aceasta. Această concepţie o avem arătată şi în Vechiul Testament, mai ales în Deut.28:22-28, boalele sunt trecute în lista blestemurilor care vor lovi pe cei ce nu ascultă de Domnul. Şi ucenicii credeau că boalele, neputinţele sunt pedepse pentru păcat. Când au văzut pe orbul din naştere, ei au întrebat pe Domnul Isus că cine a păcătuit: el sau părinţii lui de s-a născut orb, iar El a precizat că n-a păcătuit nici el, nici părinţii lui, ci s-a născut aşa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu (Ioan 9:3). In alte cuvinte, nu toate boalele sau suferinţele sunt pedepse pentru păcat. Iov a suferit greu, dar suferinţa lui a fost o încercare sau mai bine zis o dovedire a credincioşiei lui faţă de

Dumnezeu. El a fost credincios nu numai în zile frumoase, ci şi în suferinţe cumplite.
Dar nu despre aceste suferinţe spune apostolul Pavel că sunt un har, ci de acele suferinţe provocate **de** prigonitorii urmaşilor **lui Hristos Domnul:** pălmuiri, biciuiri, torturi, închisoare, martiraj. Toată gama acestor suferinţe, născocite de mintea omenească în furia ei faţă de Hristos Domnul şi revărsată asupra celor credincioşi, apostolul Pavel o numeşte har, adică dar nemeritat.
De altfel, **Domnul Isus Hristos a înştiinţat pe ucenici: „Veţi fi urîţi de** toţi **din pricina Numelui** Meu" (Mat. 10:22). „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteţi din lume, şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă 122

urăşte lumea. Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că nu cunosc pe Cel ce M-a trimis" (Ioan 15:19-21). „V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Şi se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine" (Ioan 16:1-3). Acestea sunt doar câteva texte despre suferinţele la care trebuiau să se aştepte ucenicii.
Harul martirajului nu e pentru toţi credincioşii, ci e acordat unora. Nici chiar în primele veacuri, când au fost dezlănţuite mari prigoane din partea cezarilor Romei, nici atunci nu au fost toţi martirizaţi. La Filipi a suferit şi apostolul Pavel şi Sila, şi au suferit şi fraţii. în cap. 1:7, citim: „Atât în lanţurile mele, cât şi în apărarea şi întărirea Evangheliei, voi sunteţi părtaşi aceluiaş har". A ajunge să fii părtaş la suferinţele Domnului Isus e ceva deosebit, înseamnă să te asemeni cu El. In biserica primară, creştinii considerau ca un mare har să sufere pentru Domnul. Pavel a scris: „Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos... şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui"
Oraşul Filipi a fost prima localitate din Europa unde Pavel şi Sila au predicat Evanghelia. **Aici** însă au **avut** harul să **fie** arestaţi, **bătuţi, însângeraţi şi** aruncaţi în închisoare cu picioarele în butuci. Ei nu s-au văicărit că ascultând de chemarea Domnului, uite ce năpastă a **dat** peste ei. Ei erau siguri că Dumnezeu e în controlul situaţiei şi că El poate scoate chiar şi din aceasta o mare binecuvântare, de aceea s-au rugat şi au cântat. *Ei, **prin exemplul vieţii, ne dau lumină asupra** ac **ei tui har.*** Era miezul nopţii, dar în suflet ei aveau miezul zilei. Ce trist e că pentru unii chiar miezul zilei este miezul nopţii ! Sunt în întuneric, nu văd nici măcar o stea, şi se tânguiesc ! Firea suferă rău.
Apostolul Petru afirmă că suferinţele sunt un har. Pentru ca urmaşilor Domnului să le formeze adevărata optică despre suferinţele pentru credinţă, apostolul Petru a scris: „Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât **aveţi parte de patimfle lui Hris-**
123

tos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui.
Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi ! Fiindcă Duhul Slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihneşte peste voi" (1 Pet.4:12-14). întrucât poate mulţi din cititorii credincioşi vor avea parte de suferinţele din vremea din urmă, e bine să noteze că în timpul de prigoană, nu un duh de întristare, ci Duhul Slavei se odihneşte atunci peste cei credincioşi. Sunt aşa de excelente aceste destăinuiri ! Şi Duhul Slavei nu se frământă, nu se războieşte, nu se topeşte în suspine negrăite, ci se odihneşte ! Ce pline de îmbărbătare, ce luminoase sunt aceste cuvinte inspirate de Domnul ! Firea, pământescul, mândria, greu primeşte ocara, batjocura, bătaia, izbirea de pereţi, sfârtecarea cărnii. Ea nu e gata să accepte un aşa har. Dar cel ce trăieşte în dezbrăcarea de sine, de pretenţiile firii, vede că „întristările şi suferinţele noastre uşoare şi de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă. Pentru că nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veşnice" (2 Cor.4:17,18). Cunoscând

adevărul acesta te poţi bucura, te poţi considera fericit, fiindcă ai parte de harul acesta deosebit al suferinţelor din pricina Numelui Său. Cuvintele scrise de apostolul Petru au menirea să ne dea multă lumină în privinţa aceasta. Şi ţin să fac specificarea că **însuşi Domnul** Isus a **fericit** pe **ucenicii** Săi **că vor trece prin** persecuţii El a zis: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră. Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri" (Ev.Matei 5:11,12). Aici îl avem chiar pe Domnul Slavei veşniciilor, care cunoaşte adevăratele valori, El ne spune că se merită să înduri aşa suferinţe, nu să fugi de ele, ci să te bucuri şi să te veseleşti când primeşti un aşa har.
Oare e mintea noastră gata să primească această lumină ? Oare trăim noi cu adevărat în lepădarea de noi înşine, care e absolut necesară pentru acceptarea unui aşa har ? Cultivăm, creştem noi omul din lăuntru în pregătirea pentru aşa suferinţe ? Credincioşii români au avut parte de batjocură, unii de umiliri, daţi fiind la munca de jos, iar alţii au fost bătuţi, închişi, duşi la canalul Dunărea-Marea Neagră sau martirizaţi. Ce va aduce viitorul ? Libertate deplină ? Poate pentru **o** scurtă vreme, ca Evanghelia să poată fi vestită şi în regiunile unde oamenii nu ştiu despre mântuirea prin har, dar chiar şi în vremuri de libertarea, nu trebuie să uităm că „în împărăţia lui Dumnezeu trebuie să

intrăm prin multe necazuri" (Fapt.Ap. 14.22), că „omul va avea vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui" (Mat. 10:36) şi că „toţi cei ce vreau să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniţi" (2 Tim.3:12). De aceea, un fiu dintr-o familie bine văzută, când se hotărăşte să-L urmeze pe Domnul, trebuie să ştie că are să fie prigonit de ai săi; un profesor, care se pocăieşte, să nu se aştepte la laude din partea colegilor, ci la ocară, îi vor spune că a înnebunit; un ministru care se predă Domnului şi vrea să-L asculte, să nu se aştepte la aprecieri, ci mai degrabă să fie dat afară din guvern. Noi nu suntem din lume, şi trebuie să fim gata să îndurăm ocara lumii şi dacă ni se oferă şi suferinţa, să ne bucurăm şi să ne veselim.
Apoi felul cum priveau creştinii şi **cum au îndurat** ei **suferinţele, dovedeşte că ele sunt un har.** *Epipodiu»* a fost un tânăr creştin din Lion, care în timpul celui de al patrulea val de prigoane, a fost arestat şi fiindcă era tânăr, guvernatorul a încercat să-1 facă să se lapede de credinţă jertfind zeilor. El a zis: „Zeilor noştri li se închină cea mai mare parte a lumii şi chiar împăraţii. Noi îi adorăm cu serbări, cu praznice şi veselie, în timp ce voi slăviţi pe un răstignit. Noi îi onorăm aruncându-ne în braţele plăcerilor; voi, prin credinţă, sunteţi fără această desfătare a simţurilor. Religia noastră se bucură de sărbători, a voastră de posturi; a noastră de bucuriile vieţii, a voastră de sărăcăcioasa virtute a castităţii. De aceea, te sfătuiesc, renunţă la o aşa religie aspră, şi bucură-te de acele prilejuri pe care lumea le oferă şi pe care tinereţea ta le pretinde." La acestea, Epipodius i-a răspuns: „Pretinsa ta milă e adevărată cruzime, iar viaţa plăcută care mi-ai descris-o, este urmată de osânda veşnică. Hristos a suferit pentru noi ca plăcerile noastre să fie nemuritoare. Omul este compus din două părţi: trup şi suflet... Sărbătorile voastre idoleşti pot să mulţumească partea muritoare, dar ele rănesc pe cea nemuritoare. Deci, acelea ce distrug cea mai de valoare parte a omului, cu adevărat, nu pot fi bucurii. Plăcerile voastre vă duc la moarte veşnică, durerile noastre la fericire veşnică." El a fost pus pe scaunul de tortură şi chinuit oribil, apoi a fost decapitat.
Perpetua, o tânără soţie creştină, întemniţată pentru credinţă, înainte de condamnare a fost îndemnată de tatăl ei necredincios, care i s-a aruncat la picioare şi o ruga cu lacrimi să-i fie milă, dacă nu de perii lui albi, măcar de copilaşul ei, care are nevoie de braţele ei, şi să se lapede de credinţă. Scena a fost zguduitoare. Ea s-a aplecat pe capul lui şi la plânsul lui a răspuns cu plâns,

zicându-i: „Mă doare, plâng pe capul alb al tatălui meu, gem, fiindcă el e singurul din familia noastră, care nu se bucură de moartea mea. Ştii că noi nu mai suntem ai noştri..." Cuvintele ei arată că cei credincioşi din acea vreme se bucurau de moartea de martir.
Filip, presbiterul bisericii din Heraclea, Asia mică, a fost arestat în timpul prigoanei sub împăratul Diocleţian şi dus în faţa guvernatorului. In timpul judecăţii, el a zis: „Dacă îţi face

plăcere să ne vezi suferind, *să ştii că suntem gata să suferim eeea ce ne poţi face mai rău.* Trupul acesta neputincios e în mâinile tale, fă ce-ţi place..."
Intr-o localitate, ostaşii au fost trimişi să aresteze pe conducătorii creştini şi să-i aducă în faţa guvernatorului, dar cu ei, *de bună voie, a venit tot poporul* ***din*** *biserică,* era un mare număr, şi s-au declarat creştini încât s-a speriat şi guvernatorul. Soldaţii au explicat că ei au arestat doar pe conducători, dar că au venit cu toţii. Atunci înfuriat, guvernatorul începu să urle: „Nebunilor, dacă vreţi să muriţi, sunt ştreanguri şi prăpăstii destule. Ce vreţi eu să vă omor ?" Aceasta arată că ei nu se temeau de moarte, aveau altă concepţie despre martiraj, nu ca şi mulţi din creştinii de astăzi.
Ignatiu, păstorul bisericii din Antiohia, a fost arestat prin anul 110. Intr-o scrisoare adresată lui Policarp din Smirna, el a descris suferinţele după arestarea lui, îndurate în timpul călătoriei din Siria la Roma, unde urma să fie judecat. Apoi a scris: „O, de ar vrea Dumnezeu ca dintr-o dată să ajung la fiarele care sunt pregătite pentru mine şi care doresc să fie gata a veni cu guri căscate, le-aş provoca să mă devoreze fără amânare. Şi dacă nu ar vrea, le-aş forţa să mă atace... Fie ca galerele, fiarele sălbatice, sfărâmarea oaselor, smulgerea membrelor, strivirea trupului, torturile diavolului şi iadul însuşi să vină asupra mea, numai să pot câştiga pe Hristos Isus."

REZULTATE ALE HARULUI SUFERINŢELOR

Faptul că ei priveau suferinţele ca un har, i-a Scut să fie fără teamă de moarte, le-a dat îndrăzneală sfântă să-şi mărturisească pe faţă credinţa şi pe Mântuitorul lor. Ei au fost bravi ostaşi ai crucii. Nu au tremurat, nu au dat înapoi. Dimpotrivă, mergeau cântând la rug sau în circ să fie sfâşiaţi de fiare. Ei erau un spectacol pentru îngeri şi oameni. Şi în foarte multe rânduri, s-a întâmplat că fiarele, deşi erau hămesite de foame, când li se 126

dădea drumul din cuşti, nu erau gata să-i atace. *Istoricul Eusebiu,* vorbind despre scene pe care el le-a văzut la Tir şi în Fenicia, spune că nu se putea să nu rămâi uimit de priveliştea ce o aveai în faţă. Unii după ce erau biciuţi rău, cu trupul tot însângerat, erau aruncaţi în circ, ca pradă fiarelor. Atunci se petrecea ceva ce stârnea mirarea tuturor. Puterea divină a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos se manifesta în ei, nu numai prin seninătatea feţei, prin dragostea creştină ce era izbitoare, prin răbdare nobilă şi bucuria ce o aveau, ci şi prin atitudinea fiarelor sălbatice. Era de aşteptat ca tigrii, leii, leoparzii, urşii hămesiţi de foame, la mirosul sângelui, să se arunce asupra lor şi să-i sfâşie într-o clipită. Dar lucrurile se petreceau altcum. Creştinii erau aşezaţi în mijlocul amfiteatrului, ca să poată fi văzuţi de toţi spectatorii. Din cuştile laterale se dădea drumul fiarelor, conform sentinţei dată de magistraţi. Acestea uneori înaintau puţin, apoi se opreau. Alteori se repezeau în salturi şi la o mică distanţă de creştini, parcă erau oprite de o mână nevăzută şi nu voiau să înainteze. Atunci începea asmuţirea lor. Şi au fost mai multe cazuri, când, în loc să se arunce asupra creştinilor, fiarele se întorceau şi se repezeau asupra îngrijitorilor care le asmuţeau şi îi sfâşiau în bucăţi. Uneori se apropiau şi le lingeau rănile şi numai după multă asmuţire, întărâtate fiind, îi sfâşiau pe creştini. Unii martiri trebuiau să fie scoşi de două-trei ori în amfiteatru şi să se dea drumul la diferite fiare, căci nu erau atacaţi de ele. Aceste scene în loc să fie în defavoarea creştinilor, deveneau în favoarea lor, aveau un efect cuceritor. Păgânii recunoşteau puterea Dumnezeului Celui viu şi unii din ei deveneau creştini. Uneori era scos un singur tânăr sau tânără de 15-20 de ani şi era aşezat în mijlocul amfiteatrului. Cum să nu rămâi uimit când îl vedea lipsit de teamă că îşi ridica mâinile spre cer şi se ruga, iar fioroasele fiare stăteau în jurul lui sau al ei şi priveau cu admiraţie scena ? Gingăşia tinerească se întâlnea cu ferocitatea şi sentimentele spectatorilor erau răscolite, iar rezultatele erau contrare celor scontate de autorităţi. Odată în Fenicia, un grup de tineri creştini au fost daţi pradă unui taur sălbatic. Acesta, ca turbat, a apucat în coarnele sale pe îngrijitori, i-a aruncat în aer şi au căzut aproape morţi. Apoi a luat-o la goană înspre creştini, dar deodată s-a oprit. Se părea că nu poate merge mai departe. înfuriat a început să scurme pământul cu picioarele, să lovească cu coarnele într-o parte şi alta, şi de iritat ce era a început să mugească înfiorător, căuta să se repeadă asupra lor şi iarăşi da înapoi. Atunci au dat drumul altor fiare sălbatice, dar nici acestea nu i-au atacat. După

momente de teribilă încordare, căci în două rânduri n-au reuşit, s-a pooruncit să fie omorâţi cu sabia. Omul s-a dovedit mai fioros decât fiarele.
Alt efect binecuvântat **a** fost **convertirea** multor **păgâni tocmai** prin omorîrea creştinilor. Autorităţile voiau stârpirea creştinilor, dar cu cât omorau mai mulţi, cu atât ei se înmulţeau mâi mult. Tertulian în Apologia sa cap.50:12,13, a scris: „Puteţi să ne chinuiţi, să ne ţintuiţi pe cruce, să ne osândiţi, să ne striviţi... toate vor fi de prisos. Dimpotrivă, va fi un îndemn în plus pentru credinţa noastră. Ne facem chiar mai numeroşi oridecâte ori sun tem seceraţi de martirajul vostru: sămânţa este chiar sângele creştinilor." Suferinţele pentru Hristos Domnul erau un har. *Experienţa a dovedit lucrul acesta.*
Un alt rezultat binecuvântat **a** fost biruinţa prin suferinţe. Creştinii au devenit părtaşi nu numai la pătimirea pentru Hristos Domnul, ci şi la puterea, de biruinţă. Apostolul Pavel întreba: *„Cine merge la război pe cheltuiala sa t"* (1 Cor.9:7). Domnul Isus i-a asigurat pe urmaşii Săi de ajutorul Duhului Sfânt în aşa situaţii, prin cuvintele: „Din pricina Mea veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor. Dar când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijoraţi, gândindu-vă cum sau ce veţi vorbi, căci ce veţi avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veţi vorbi, ci *Duhul Tatălui vostru va vorbi in voi"* (Ev.Matei 10:18-20). Rolul Duhului era să răspundă la judecată, să-i apere şi să-i întărească în răbdarea suferinţelor. Mintea omenească în înfierbântarea urii a născocit tot felul de chinuri şi torturi spre a doborî pe creştini. începând cu pălmuirea, apoi bătaia cu biciul, bătaia cu nuiele, bătaia cu vergi de fier până se desprindea carnea de pe oase, desfacerea încheieturilor, smulgerea braţelor şi turnarea de plumb topit în locul lor, scoaterea ochilor, prăjirea pe grătar, aşezarea pe un tron de fier înroşit, strangularea, legarea unor pietre de gât şi aruncarea în râuri, ungerea cu miere şi legaţi să fie pradă viespilor, împroşcarea cu pietre, tragerea pe roată, străpungerea cu săgeţi, arderea pe rug, sfâşiaţi de fiare, lovirea cu pumnalul, răstignirea, tăierea capului cu securea sau cu sabia, toate au fost întrebuinţate în chip oribil spre a-i face să se lapede de credinţă, iar în caz că nu reuşeau, urma martirajul. Apostolul Pavel care a trăit pe vremea împăratului Nero a scris: „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos ? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia ? După cum este scris,,

„Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua, suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat". Totuşi în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit" (Rom.8:35-37).
Odată Moody a predicat cu multă căldură despre statornicia în credinţă şi a descris unele suferinţe ale martirilor. La terminare, cineva a venit la el şi 1-a întrebat dacă el ar putea acum să îndure aşa suferinţe. Moody a stat puţin pe gânduri, apoi a dat din cap şi a zis: „Acum nu aş putea, dar când Dumnezeu îmi dă harul să sufăr, îmi va da şi puterea necesară pentru aceasta." Harul Lui ne este îndeajuns, căci puterea Lui în slăbiciune se arată desăvârşită. **Blandina** a fost o tânără sclavă, slabă ca fizic, dar puternică în credinţă. Fiind denuţată că e creştină a fost arestată şi supusă torturilor, cu scopul să o facă să se lapede de credinţă. Dar ea primit atâta putere de sus încât au obosit cei ce o torturau şi au trebuit să se schimbe. Au torturat-o de dimineaţa până seara şi n-au reuşit. La toate ea le răspundea: „Sunt creştină şi nouă nu ne puteţi face nici un rău". Atunci au dus-o în arenă şi a fost dată ca pradă fiarelor sălbatice, dar ele nu i-au făcut nici un rău. A fost dusă din nou la închisoare. După câteva zile a fost prăjită pe jumătate, apoi a fost aruncată în coarnele unui bour sălbatic, fiindcă nici acesta n-a omorît-o, a venit un călău care cu o lovitură de pumnal a pus capăt suferinţelor ei.
Fox în „Cartea Martirilor" spune despre Teodorus că fiindcă a cântat spre slava lui Dumnezeu, a fost luat şi pus pe un tron de fier înroşit. După ce a fost luat de acolo, chinuitorii lui l-au întrebat cum a putut să sufere totul cu atâta răbdare încât n-a ţipat, nu s-a zvârcolit, ci a stat liniştit pe tron, deşi fierul îi ardea carnea. El a răspuns: „La început am simţit puţină durere, dar a apărut aici lângă mine un tânăr, care mi-a şters sudoarea de pe faţă şi mereu mi-a dat să beau apă rece, care a fost o plăcere încât am regretat când m-aţi luat jos". Schingiuitorii

n-au putut să oprească ajutorul Domnului în vremea de nevoie. Cei credincioşi care au avut parte de harul suferinţelor, au fost făcuţi părtaşi şi la puterea Lui uimitoare de biruinţă.
Şi răbdarea suferinţelor a avut un efect binecuvântat asupra celorlalţi creştini. Apostolul Pavel mărturiseşte aceasta din experienţa sa proprie, zicând: „Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. In adevăr, în toată curtea împărătească şi pretutindeni aiurea, toţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Isus Hristos. Şi cei mai mulţi fraţi îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dum-

nezeu" (Fil.l:12-14). Suferinţele au dus la mărturisire înflăcărată, la progres.
Acceptarea **suferinţelor** şi **suportarea lor i-a** făcut **să** câştige **biruinţa şi gloria.** Prin cruce se ajunge la coroană. Apostolul Pavel a scris: „Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse' alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi... Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură **nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru"** (Rom.8:18,38,39). ***Tcrtulian*** glorifica această biruinţă prin suferinţe, zicând: „Arşi cu vreascuri, legaţi la jumătatea unui stâlp, aceasta este înfăţişarea biruinţei noastre; aceasta este haina îm-podobidă a izbânzii noastre; pe un astfel de podium ne sărbătorim noi biruinţa". ***Iar Ciprian din*** *Cartagcna* pentru fraţii arestaţi, torturaţi şi martirizaţi în timpul prigoanei împratului De-cius a avut o mare admiraţie. El a scris: „Cu ce cuvinte aş putea eu să cânt laudele voastre ? O, fraţi eroi ! Mulţimea martorilor a privit cu admiraţie lupta voastră spirituală pentru Domnul. Ei v-au auzit pe voi, robii Lui, mărturisind Numele Lui pe faţă înaintea oamenilor, cu o credinţă nestricăcioasă şi cu un curaj divin. Ei v-au văzut neînarmaţi împotriva furiei lumii, dar apăraţi tot timpul de scutul credinţei. Sângele, care era să potolească setea prigonitorilor, a curs în râuri - glorios sânge ce stinge şi flăcările iadului. O, ce spectacol pentru Dumnezeu însuşi ! Ce sublim, ce măreţ ! Cu câtă bucurie nu a luptat şi biruit Hristos în cei ce sunt ai Lui ! El le dă tot ceea ce se pare că a luat de la ei. El e prezent în luptă, susţinându-i şi înflăcărându-i pe campionii Numelui Său. El, care pentru noi a biruit moartea, nu încetează a birui în noi. Fericită e biserica noastră luminată cu o aşa glorie divină şi înnobilată în zilele noastre cu sângele martirilor. Mai înainte, ea strălucea albă prin curăţia copiilor ei, acum ea a primit **o** mantie împărătească de purpură roşie, scăldată în sângele lor".
Prietenul meu, care încă nu te-ai predat Domnului, tu cum priveşti suferinţele pentru Hristos Domnul ? Nu cumva teama de suferinţe te-a împiedicat până acum să-L urmezi ? Nu cumva teama aceasta te-a împiedicat să-L mărturiseşti ca Mântuitor şi Domn al vieţii tale ? Fratele meu, nu cumva teama aceasta te-a făcut să taci, să nu spui nimănui de mântuirea mare prin harul lui Dumnezeu ? Tremuri de oameni ? Biruinţa **o** ai numai avântându-te în luptă. Puterea mare Dumnezeu **o** dă în vârtejul

luptei spre a te păstra credincios şi a fi mai mult decât biruitor. Suferinţele pentru Domnul şi martirajul sunt un mare har.
Apostolul Ioan care a văzut sufletele martirilor sub altar, i-a auzit strigând: „Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului ?" Şi el ne spune că „fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, şi li s-a spus să se mai odihnească puţină vreme, până se va împlini numărul tovarăşilor lor de slujbă şi al fraţilor lor care aveau să fie omorâţi ca şi ei"(Apoc.6:10,ll). Iar mai târziu când a văzut lupta diavolului, în cap.l2:ll, el ne spune: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor, şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte".
Mai există **locuri vacante** Ia martiraj. Ele trebuiesc completate. Noi trăim în zilele din urmă şi ştiu că Anticristul va face război sfinţilor (Apoc.l3:7). însuşi Domnul Isus între semnele care vor fi înainte de venirea Sa, enumără şi prigoana. El a zis: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî. Şi veţi fi urîţi de toţi din pricina Numelui Meu. Atunci mulţi vor

cădea şi se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii (Mat.24:9,10). Da, urmează o vreme de teribilă prigonire a urmaşilor lui Hristos Domnul ! Probabil că unii zâmbesc citind aceste rânduri, fiindcă ei ştiu că vor fi răpiţi şi nu vor avea parte de necazul cel mare. Dar Domnul Isus nu a ştiut aceasta. Şi nici apostolul Pavel. Din contră, ***el ştia clar ci strângerea*** *noastră* ***laolaltă nu va fi*** *nicidecum* ***înainte de arătarea omului fărădelegii.*** A învăţa altfel, el spune că e amăgire. El ştia adevărul în privinţa aceasta mai bine decât toţi marii învăţători de azi. El a scris: „Cât priveşte venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar. ***Nimeni să nu vă amăgească in vreun*** *ehip, căci* ***nu va veni înainte ea să fii venit lepădarea*** *de credinţa* ***si de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,*** protivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu..."(2 Tes.2:l-4).

Fratele meu, eu vreau să rămân lângă Cuvântul sfânt. Ştiu că vor fi mulţi în vremea din urmă care vor încerca să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi (Mat.24:24). Dacă Biserica ar fi răpită, înseamnă că apostolul Pavel nu ne-a spus adevărul. Se poate să te gândeşti la aşa ceva ? **Dacă** Biserica e **răpită, cu** care **sfinţi va face fiara război** ? (Apoc.13.7) Pe cine va prigoni, pe

însemnează că tu vrei altfel de cum cere Dumnezeu (Efes.2:8,9). Aceasta e o zădărnicire a harului lui Dumnezeu.

O primă întrebare întrebare care se ridică în mintea fiecăruia este: Poate omul să zădărnicească harul lui Dumnezeu ? Da, Dumnezeu e atotputernic^ iar omul e o fărâmă de ţărână, chiar mai puţin decât un viermişor faţă de un elefant, şi totuşi omul poate zădărnici harul lui Dumnezeu. Ca să ni-1 poată oferi, harul a fost plătit enorm de scump. Harul L-a costat mai mult decât tot restul Universului, decât toate astrele şi spaţiile siderale la un loc. Căci toate au fost aduse în existenţă prin cuvânt, dar harul a fost adus prin Suprema jertfire a Fiului lui Dumnezeu. De ce omul poate zădărnici harul ? Dumnezeu ne-a creat în asemănarea Sa, fiinţe libere, şi fiind un Dumnezeu drept, El nu ne forţează, nu încalcă libertatea noastră de alegere. **El** oferă **harul, darul nemeritat al mântuirii, al vieţii veşnice, dar omul e cel ce hotărăşte:** acceptă darul sau îl refuză. Refuzându-1 omul zădărniceşte pentru sine tot ce e mai necesar şi mai bun, mai fericitor pentru viaţa aceasta şi pentru veşnicie. Domnul a zis: „Iată îţi pun înainte viaţa şi binele, moartea şi răul... Iau azi cerul şi pământul martori împotriva voastră că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti tu şi sămânţa ta" (Deut.30:15,19). Prin semne mari Dumnezeu a izbăvit pe Israel din robia Egiptului, dar nu l-a forţat să-I slujească. Iosua, după cucerirea Canaanului, **a** zis **lui** Israel: „Acum, temeţi-vă de Domnul şi slujiţi-L cu scumpătate şi credincioşie. Depărtaţi dumnezeii cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt, şi slujiţi Domnului. Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să alujiţi: sau dumnezeilor cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriţilor în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului... Poporul **a** răspuns şi **a** zis: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul şi să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din ţara Egiptului, din casa robiei, pe noi şi pe părinţii noştri; **El a** făcut înaintea ochilor noştri acele minuni mari, şi ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmat şi în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut. El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele, şi pe amoriţii care locuiau ţara aceasta. Şi noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru" (Iosua 24:14-17). Din aceste cuvinte se poate constata că nici Israel n-a fost forţat, ci ei, drept recunoştinţă pentru ceea ce **a** făcut Domnul pentru ei, au hotărît în mod voluntar, nesiliţi, să slujească

 Domnului. Deci, Domnul a respectat voinţa lor.

Aceeaşi libertate de alegere o găsim şi pe vremea Domnului Isus. El a zis evreilor: „Şi nu vreţi să veniţi la Mine ca să aveţi viaţă" (Ev.Ioan 5:40). El, fiind Mesia, a venit să le dea pacea, viaţa, dar ei n-au vrut. Iar El nu i-a forţat.

Da, harul lui Dumnezeu poate fi zădărnicit de oameni. Poate şi tu l-ai zădărnicit. Te întrebi cum anume ? Simplu, neprimin-du-1. Prin Evanghelie, tu ai auzit că Hristos Domnul a murit pentru păcatele tale, dar până astăzi tu nu ai venit să-I ceri iertarea păcatelor tale, nu ţi-ai îndoit genunchii să-ţi recunoşti păcătoşenia şi fără merite din partea ta, să primeşti mântuirea Lui. Tu ai vrut o mântuire prin fapte, prin ascultarea de porunci, o mântuire pe care tu să ţi-o făureşti. Dumnezeu a vrut să-ţi dea o mântuire gata făcută, dar pe aceea nu ai primit-o. Tu vrei o mântuire prin rugăciuni la sfinţi, o mântuire prin dăruirea de bani la biserică, o mântuire prin cuminecătură, vrei chiar şi o mântuire după moarte, prin dezlegarea şi rugăciunea preotului, dar numai mântuirea lui Dumnezeu prin har nu o vrei. Apostolul Pavel spune clar: „Căci prin har aţi fost mântuiţi prin credinţă, şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni". Un întemniţat trebuie să primească graţierea cum i se dă, nu cum el o vrea. Tot aşa şi tu trebuie să primeşti mântuirea, graţierea, cum Dumnezeu ţi-o dă. N-ai primit-o, înseamnă că ai zădărnicit harul. Dar gândeşte-te ce te vei face în ziua cea mare a judecăţii ? Ce vei spune lui Dumnezeu ? Oare vrei tu să ajungi în iad ? O, prietene, nu mai zădărnici, ci primeşte chiar acum, în locul unde eşti, harul lui Dumnezeu.

Păcatul de zădărnicire a harului lui Dumnezeu **se află şi în viaţa multor fraţi şi surori** în Hristos Domnul. Ei au primit mântuirea lui Dumnezeu, dar nu o dau mai departe. Gândeşte-te dacă ai fi fost împreună cu mulţi alţii pe un vapor, care s-a scufundat şi toţi aţi fi în luptă cu valurile, iar ţie ţi se aruncă frânghia de salvare şi eşti tras la mal, eşti salvat. Acum ai în mâinile tale frânghia de salvare, dar o ţii şi n-o arunci altuia care piere în valuri, oare nu eşti tu vinovat ? Dumnezeu vrea ca şi alţii să fie mântuiţi, dar tu ţii frânghia harului şi ai devenit nepăsător de salvarea altora. Mulţi cântă: „Aruncă frânghia în valul negru", dar ei înşişi nu fac lucrul acesta. Vai, ce mulţi fraţi ai mei trăiesc în acest grav păcat de zădărnicire a harului lui Dumnezeu ! Doamne, trezeşte-i ! Apostolul Pavel zice în privinţa aceasta: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. **Şi harul**

Lui faţă de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toţi; totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine" (1 Cor.l5:10). Nu cumva faţă de tine harul a fost zadarnic ? Pe fraţii din Corint el îi îndemna: „Să faceţi aşa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu" (2Cor.6:l). Fie că eşti tânăr sau bătrân, fratele meu, aş vrea să-ţi dai seama că e un păcat grav să zădărniceşti harul lui Dumnezeu. Harul e mijlocul folosit de Dumnezeu pentru mântuirea lumii, de aceea nu-1 bloca, nu-1 zădărnici prin nepăsarea ta, prin lenea ta, prin ruşinea ta. Ce mulţi din prietenii tăi, din vecinii tăi, din colegii de la şcoală sau de la muncă în ziua judecăţii vor struga acuza:

Nimeni nu mi—a spus de Isus !
Nimeni nu mi—a spus de Isus !
Pe—atâţia eu i—am întâlnit, dar nu *mi—au spus*
Nimic de iubirea lui Isus !

Pentru toţi cei mântuiţi, care zădărnicesc harul lui Dumnezeu, nu-1 dau altora, este o mare întrebare: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare...?" (Evr.2.3)

2. Alt mare pericol este preschimbarea harului în desfrânare. In epistola lui Iuda v.4, este scris: „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni scrişi de mult pentru osânda aceasta, oamenii neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru..." Grav păcat ! Vai lor ! Cine sunt cei ce săvârşesc acest păcat ? Iuda nu ne dă nume, dar ne dă 3 semnalmente ca să-i putem recunoaşte, căci ei sunt în biserică. întâi el spune că *„s—au strecurat printre voi",* adică ei au intrat pe furiş. In viaţa lor nu s-a petrecut pocăinţa, ei nu au credinţa, ci s-au strecurat pentru căsătorie sau pentru alte scopuri nemărturisite. Ei sunt fiii diavolului printre copiii Domnului. Sensul cuvântului în original e că „au intrat pe dedesubt". Aici sunt unii din marii tâlhari, care au dat lovituri la bănci, săpând un canal subteran prin care au intrat pe sub zid în beci la tezaurul băncii. Aşa au făcut aceştia, datorită neatenţiei sau prin unele relaţii s-au strecurat în biserică. Al doilea semn e că ei sunt *„oameni neevlavioşi."* Ei merg la biserică, dar n-au pic de evlavie. Se roagă doar de la buze, cântă cuvinte, dar nu-1

laudă pe Domnul, nici măcar nu se gândesc la El, ci urmăresc altceva. Ei nu au starea de adâncă reverenţă înaintea Marelui nostru Dumnezeu. Privirea lor, vorbele lor, atitudinea lor, toate îi arată că sunt neevlavioşi. Ei încearcă să copieze compor-

tarea exterioară a altora, dar totul e fals. Ceea ce fac e doar să înşele privirile altora, să-i facă să creadă că şi ei sunt credincioşi. Mi-aduc aminte că şi eu am botezat odată pe un ofiţer de aviaţie, care cu dibăcie s-a strecurat în biserică, dar după scurt timp a şi zburat. Iar al treilea semn e că *„ei tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân si Domn Isus Hristos".* Poate nu-L tăgăduiesc în mod deschis cu vorba, ci îl tăgăduiesc prin vieţuirea lor, prin ticăloşiile lor în ascuns.

Unul ce îşi zicea credincios se căsătorise cu fiica unui frate măcelar şi se dădu-se că e om al rugăciunii. Dimineaţa se scula cu ceva mai de dimineaţă, şi pe motiv că vrea să se roage în linişte, mereu trecea în măcelărie şi se ruga cu voce tare. Nimeni nu 1-a suspectat cu nimic, căci îşi ziceau că au nimerit bun ginere şi îl auzeau că se roagă mult. Dar într-o zi, socrul a constatat că îi lipsea din sertar o sumă mai mare de bani. De obicei, nu număra seara banii, ci îi lăsa într-un sertar. Poate au lipsit şi altă dată sume mai mici, fără să-şi dea seama. Dar acum avusese o sumă oarecare şi lipsea o mare parte. De atunci, seara îşi număra banii şi nota. De fiecare dată dimineaţa suma era mai mică. S-au mirat căci îl auzeau de îndată ce intra în măcelărie că îşi începea rugăciunea, iar după ce zicea amin, îndată ieşea afară. Atunci, socrul s-a pus la pândă. El a văzut că de îndată ce a intrat, el nu a îngenuncheat, ci a început să se roage tare mergând la sertarul cu bani şi fura în timp ce se ruga. A fost prins spunând vorbe de rugăciune, având banii în mână. Rugăciunea e ceva sfânt, dar el o folosea pentru hoţie.

Pot oamenii să schimbe harul lui Dumnezeu în desfrânare ? Da, căci de aceea scrie Iuda. Ei nu schimbă substanţa reală a harului, ci învăţătura şi unele privilegii ale harului. Unii schimbă harul în desfrânare prin învăţătura pe care o dau altora despre har. în loc să-i facă mai buni, îi fac mai răi. Ei trag concluzii greşite că fiindcă Dumnezeu în har ne iartă, cred că de acum pot trăi în toate păcatele; consideră că cu cât păcătuiesc mai mult, cu atât ei contribuie la înmulţirea harului. Se pare că aceştia l-au determinat pe Pavel, apostolul, să pună întrebarea: „Ce vom zice dar ? Să păcătuim mereu ca să se înmulţească harul ? Nicidecum ! Noi, care am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în păcat ?" (Rom.6:l,2) Liberalismul unora care a pătruns şi în România, învaţă că păcatul nu e păcat. Aceasta e o schimbare a harului în desfrânare. Libertatea ce o avem în har e spre a trăi pentru Dumnezeu, nu spre a trăi în pofte. în Gal.2:17, este scris: „Dar dacă în timp ce căutăm să fim socotiţi neprihăniţi în Hris-

tos, şi noi înşine am fi găsiţi ca păcătoşi, este oare Hristos un slujitor al păcatului ? Nicidecum !"

Cei ce „s-au strecurat" în biserică profită de har şi îl schimbă în desfrânare. Despre defrâu în sens firesc vorbeşte Iuda, căci în versetul 7, el pomeneşte pe cei din Sodoma şi Gomora, care au poftit după trupul altuia. Sunt cazuri când ***unui e dibaci in muzică ti ajunge dirijor de eor intr—o biserică.*** E un har să ai o aşa slujire. Dar el fiind firesc, gândul lui e la desfrâu. El urmăreşte şi încearcă pe care din coriste poate să o seducă. Pe motiv că pe una trebuie s-o înveţe solo, el eliberează corul şi rămâne numai cu ea, îi vorbeşte şi o înşală. Uneori gândurile lui sunt demascate, alteori e descoperit după ce a săvârşit păcatul. Atunci e dat afară, dar pentru ani de zile a atras ocară asupra bisericii lui Hristos Domnul. Au fost şi cazuri inverse, când o solistă în mai multe rânduri a cerut dirijorului să rămână în urmă să o înveţe, şi prin privirea ei, prin vorbele ei 1-a prăbuşit pe dirijor. Trebuie să fim cu mare grijă faţă de harul care ni s-a dat. Dirijori, păstraţi-vă vrednicia primită în har, altfel vă vor păstra lanţurile iadului pentru osânda veşnică. Ţineţi minte că nici chiar îngerii nu au fost cruţaţi (v.6).

Altul a ajuns preot *sau* ***păstor la o biserică.*** E O slujire de har, dar dacă nu e demn de cinstea aceasta, el ajunge să pună ochi pe unele femei mai uşuratice şi în loc să le ajute să cunoască mântuirea prin har, profită de poziţia sa, abuzează de har şi le momeşte la desfrâu, le cufundă în pierzare. Apostolul Petru a scris despre unii din vremea sa: „Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua în amiaza mare. Ca nişte întinaţi şi spurcaţi, se pun pe chefuit la mesele de

dragoste, când ospătează împreună cu voi. Le scapără ochii de preacurvie şi nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie. Sunt nişte blestemaţi" (2 Pet.2:13,14; Iuda 12,13). O femeie a căzut în păcatul desfrâului şi fiindcă o mustră cugetul, merge şi îşi mărturiseşte vina, iar el o mângâie cu cuvintele că Dumnezeu e bun şi o iartă, ca apoi să-i facă apropouri, să o seducă şi el, pe motiv că Dumnezeu iartă. Nu e aceasta o schimbare a harului în desfrânare ? E vremea să ne îngrozim de un aşa păcat, căci dacă tu calci în picioare harul, cum mai poţi să fii mântuit ? îndeosebi cei ce au poziţii de har în biserica Domnului, e necesar să fie oameni ai rugăciunii, ca să se poată împotrivi diavolului care le oferă posibilităţi de a schimba harul în desfrânare. Aşa persoane devin pricină de scandalizare a altora. Domnul Isus a spus că pentru ei ar fi mai bine să-şi lege o piatră de moară de gât şi să se

arunce în mare decât să devină pricină de poticnire a altora. Aşa cazuri sunt experienţe triste care prăbuşesc nu numai câteva persoane, ci biserici întregi. De aceea, am căutat să arăt acest pericol grav. Trăim într-o vreme de mare desfrâu, stricăciunea zilelor din urmă, dar fiecare credincios e bine să vegheze, să se roage, să postească, ca să aibă putere să se ferească de acest groaznic păcat.

3. **Alt mare** pericol este abaterea de la harul lui Dumnezeu.

In Evrei 12:15, citim: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea." Textul acesta priveşte pe cei mântuiţi, pe cei născuţi din nou. In sfera harului, foarfecă Vierului curăţă orice lăstari de amărăciune ce dau din firea pământească, aşa cum un altoi este curăţit de orice lăstari care dau din sălbatic. Noi purtăm cu noi firea pământească, cu toate poftele ei, dar ea e mortificată. Abaterea de la harul lui Dumnezeu o revitalizează şi dau lăstarii de amărăciune. ***Abaterea poate fi eu bună ştiinţă,*** ca şi în cazul lui Iuda pentru 30 de arginţi, ca a lui Dima ***sau poate fi din neveghere, adormire spirituală.*** Un frate şofer de camion mare, obosit într-o noapte, a aţipit la volan, se abătuse de pe autostradă şi era aproape să se prăbuşească în prăpastie. Vegherea trebuie din partea tuturor ca nimeni să nu se abată de la har. Fraţii din părţile Galatiei erau cât pe aici să se abată de la har datorită unei învăţături greşite. Căci şi acestea sunt „strecurate pe furişi" încât nici nu-ţi dai seama. Celor din Colose fratele Pavel le-a scris: „Nimeni să nu vă înşele prin vorbiri amăgitoare... Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă... Nimeni să nu vă răpească premiul alergării" (Col 2:4,8,18). Fiţi cu mare grijă la orice învăţătură, mai ales că în ţară au pătruns atâtea. Dacă nu se potriveşte cu Cuvântul, lepădaţi-o şi înştiinţaţi şi pe ceilalţi să se ferească. **Rămâneţi** în **sfera harului. Iar dacă cineva s-a abătut, înapoi la har, la puterea sângelui Domnului Isus.**

Despre pericolul căderii din har nu mai scriu aici, căci am arătat aceasta la capitolul „Perseverarea în har".

Fiţi atenţi la toate aceste pericole. Cuvântul sfânt le sesizează tocmai ca să ne ferim. Să trăim în Hristos Domnul şi El să trăiască în **toată** plinătatea în noi. El a plătit preţul răscumpărării noatre ca să fim pe veci ai Săi.

HARUL SI VEŞNICIA

» *

„Fiţi treji şi puneţi-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos" 1 Pet.l:13

Studiul acesta a fost mult binecuvântat pentru mine şi sper să fie binecuvântat pentru mulţi din cei ce îl vor cerceta îndeaproape. Când l-am pregătit, cu cât m-am adâncit în studiu, cu atât am constatat că această temă e nu numai glorioasă, ci şi foarte bogată. Departe de mine de a spune că am epuizat această temă. Eu v-am prezentat doar câţiva ciorchini, urmând ca voi să

vă coborîţi în vie şi fiecare să culeagă pentru sine şi pentru alţii atât cât doreşte. Adânciţi-vă în har. îmbrăcaţi-vă în har. întăriţi-vă în har. îmbogăţiţi-vă în har. Bucuraţi-vă de har. Biruiţi prin har şi veţi fi proslăviţi prin har.
în acest capitol final doresc să cercetăm ce destăinuiri ne face Biblia în legătură cu harul şi veşnicia. Noi suntem conştienţi că viaţa aici pe pământ e aşa de trecătoare. Intr-o Duminică la amiază am fost invitat să merg la un frate, dar n-am putut, iar seara mi s-a spus că a murit. Moartea vine pe neaşteptate. Toţi purtăm în noi germenele morţii, dar nu ştim când, unde şi cum vom muri. Unii chiar acum sunt pe pat de suferinţă. Ce mult m-aş bucura ca acest capitol să le fie de un real folos ! O, voi muritori de pretutindeni, Evanghelia harului e o veste bună pentru toţi ! Există o viaţă fără necazuri, fără dureri, fără boli şi fără moarte, o viaţă veşnică. Dumnezeu a pus în inima oamenilor gândul veşniciei (Ecles.3:ll), iar Biblia afirmă că există viaţă veşnică. Prin aceste cuvinte eu nu caut să-ţi stârnesc curiozitatea, ci doresc, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, să ai deplina încredinţare că există o viaţă veşnică. Până acum poate ţi-ai pus toată nădejdea în vraja vremelnică concretizată în bunurile materiale din această Vale a Plângerii. In opoziţie cu acestea, există alte bunuri nepieritoare şi mult mai glorioase în împărăţia slăvită a Fiului dragostei Lui, unde e moştenirea sfinţilor în lumină.
1. Prin har, iară merite, orice păcătos poate primi VIAŢA

VEŞNICĂ. In alte cuvinte, să nu te mai temi de moarte, ci să ai siguranţa vieţii fără de sfârşit, siguranţa eternităţii. Viaţa veşnică a fost făgăduită de Dumnezeu care nu poate să mintă (Tit 1:2) şi e dăruită tuturor celor ce prin credinţă îl primesc pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor. La 1 Ioan 5:11,12, este scris: „Şi mărturisirea este aceasta: „Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţa; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viaţa". Ea e datorită dragostei lui Dumnezeu faţă de tine şi faţă de mine. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca *oricine crede in EU, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"* (Ev.Ioan 3:16).
Viaţa veşnică nu e răsplată, ci e un DAR pe care păcătosul trebuie să-1 primească în timp ce trăieşte aici pe pământ. „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Isus, Domnul nostru" (Rom.6:23). Vine, vine moartea, indiferent ce pregătire ai, ce funcţie înaltă sau umilă deţii, întrebarea însă e: ai tu viaţa veşnică ? După cum în Egipt îngerul morţii nu a pricinuit nici un rău întâilor născuţi ai evreilor, căci aveau sângele mielului jertfit pus pe uşiorii uşii, tot aşa celui ce a fost spălat de păcate prin sângele Domnului Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, moartea nu-i pricinuieşte nici un rău, căci are viaţa veşnică. Apostolul Pavel a scris: „Moartea-mi este câştig" (Fil.l:23). Ea ne strămută din lumea vremelniciei, în cea a veşniciei. La 1 Petru 3:7, harul e numit „harul vieţii", a vieţii fără de sfârşit. Toţi năzuiesc după o aşa viaţă, şi Dumnezeu o oferă în dar. Eu am primit-o, dar tu ???
2. Apostolul Petru în textul dat la începutul acestui capitol ne vorbeşte de un har care ne va fi adus la a doua venire a Domnului Isus, e vorba de HARUL GLORIFICĂRII NOASTRE.
La prima Sa venire, El ne-a adus harul mântuirii, a vieţii veşnice. Deşi prin har am primit viaţa veşnică, totuşi noi purtăm încă în trupul nostru boli, dureri, neputinţe. De multe ori suspinăm în noi înşine. Dar şi acestea sunt binecuvântate, căci ne dezleagă mai mult de pământ. La venirea Domnului Isus în glorie, *El va aduce răscumpărarea trupului nostru,* adică va face „descoperirea fiilor lui Dumnezeu", cum o numeşte apostolul Pavel (Rom.8:19-23). Atunci se petrece izbăvirea noastră din robia stricăciunii, vom fi scoşi de sub a doua lege a termodinamicii spre a avea parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. „El va schimba trupul stării noastre smerite *fi—l w* face maememem*

trupului alamei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile" (Fil.3:21). Iar la 1 Cor.l5:51-55, ni se destăinuie cum se va produce această transformare: „Iată vă spun o taină: nu vom adormi cu toţi, dar tot» *vom fi schimbaţi* într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca *trupul acesta supus putrezirii,* SĂ *se îmbrace*

in neputrezire, şi trupul acesta muritoor să se îmbrace in nemurire". Şi apostolul Ioan afirmă acelaşi adevăr prin cuvintele: „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când Se va arăta El, *vom fi ca EU;* pentru că îl vom vedea aşa cum este" (1 Ioan 3:2). Adam a fost pământesc, Hristos Domnul, al doilea Adam, a fost ceresc. Apostolul Pavel precizează: „Şi după cum am purtat chipul celui pământesc, *tot aţa vom purta si chipul Celui ceresc"* (1 Cor.l5:49). Cine ar putea să descrie azi starea celor ce vor fi glorificaţi ? Ce şuvoaie de bucurii se vor revărsa în viaţa preschimbată ? Ce uimire, ce înmărmurire când se vor vedea proslăviţi ? Cu mult mai glorioşi chiar decât îngerii, căci vom fi „asemenea Lui". Nu pricep azi, nu-mi pot imagina cum voi arăta, dar mă bucur chiar şi în suferinţele pe care le port. Nu va trece mult şi va sosi clipa aceea. Acum suntem batjocoriţi din pricina Lui, huiduiţi, scuipaţi, pălmuiţi, dar atunci vom fi *„asemenea Lui".* Azi lumea nu ne cunoaşte, dar atunci vom fi un spectacol pentru lume şi chiar pentru îngeri, ne vor privi încremeniţi, căci vor vedea în fiecare credincios pe Hristos Domnul şi slava Sa (2 Tes.l:10). Ce uluitor va fi acel spectacol ! Ce groază va cuprinde atunci pe toţi batjocoritorii şi prigonitorii copiilor lui Dumnezeu ! Unul va zice: „Pe acesta eu l-ara batjocorit, l-am bătut, l-am torturat, şi iată-1 acum glorificat !" Altul va zice „Pe acesta eu l-am schingiuit, l-am ciopârţit, l-am decapitat, şi acum iată-1 întreg, în straie de lumină, glorificat !" Ce grandios eveniment ! Unic în tot universul!

Am vrut să vă spun despre acest har al proslăvirii noastre. Mă iertaţi că nu pot să spun mai mult. Cuvintele mele doar pot întuneca splendorile şi măreţia acelei întâlniri între Cel ce este Domnul domnilor şi împăratul împăraţilor cu batjocoriţii şi prigoniţii pământului din pricina Numelui Său. Atunci mai mult ca oricând, cei credincioşi îşi vor da seama că ei nu meritau o aşa glorificare, că e ceva mult prea mult pentru ei, dar că totul e din har, prin meritele câştigate de binecuvântatul nostru Mântuitor la Golgota pe cruce.

3. Un alt har care ne va fi adus la arătarea Domnului Isus e HARUL MOŞTENIRII NOASTRE. Aici, când ara crezut, prin Duhul Sfânt am fost făcuţi copii ai lui Dumnezeu şi moştenitori, *moştenitori împreună eu Hristos Domnul* (Rom.8:15-17). Acum am primit dreptul de moştenitori, atunci vom primi moştenirea. Intrarea în cer, în locaşurile veşnice e prin har, nu pe baza meritelor noastre, ci pe baza meritelor Lui. Pe baza meritelor noastre e răsplata ce o vom primi acolo. Atunci se va spune: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii" (Mat.25:34). Noi niciodată nu am fi meritat să avem o aşa moştenire, dar prin har, Dumnezeu ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină (Col.l:12). Un verset din cântarea „Măreţul har" spune:

Prin har ajunge-voi în cer cu slavă îmbrăcat şi voi slăvi pe veşnicii pe Cel ce har mi-a dat!

Despre această moştenire apostolul Petru spune că e nestricăcioasă, neîntinată, şi care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru noi (1 Pet.l:4). Apostolul Pavel, care a fost răpit la al treilea cer, a scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Cor.2:9). Dacă el nu a putut să spună mai mult, cum aş putea eu, un rob netrebnic, să spun ceva mai mult ? De aceea mă opresc şi nu încerc să descriu gloria moştenirii noastre, nu pot, dar aş vrea să-ţi pui toată nădejdea în harul care ne va fi adus la arătarea Domnului nostru Isus Hristos.

Pot să spun însă că cei ce au devenit moştenitorii gloriilor, au fost gata să primească cu bucurie răpirea averilor de pe pământ, căci ştiau că au în cer o avuţie mult mai bună, care dăinuieşte (Evr.lO:34). Această moştenire îi face pe credincioşi să cânte:

Doar o colibă aici jos îmi ajunge, argint şi aur n-am în casa mea, dar în oraşul strălucirii divine numai în aur eu voi umbla.

Eu am locaşul dincolo-n mărire, în strălucirea ce n-o pot visa; cândva acolo voi sfârşi alergarea, pe străzi de aur în slava Sa.

Şi acum mă îndrept către tine, prietenul meu, care ai citit acest studiu despre har, dar încă n-ai primit harul lui Dumnezeu, oare cu adevărat vrei să ajungi în iad ? Dumnezeu a făcut totul ca

tu să poţi ajunge în glorie şi prin har îţi oferă totul, nu eşti gata să-1 primeşti ? Ţi-e ruşine să porţi ocara lui Hristos Domnul ? Te gândeşti că o să pierzi prea multe ? Ţi-e prea greu să-ţi predai viata ta Domnului ? Poetul Traian Dorz, care a suferit ani grei de temniţă din pricina lui Hristos, în una din poeziile sale zice:
Isuse, Slava slavei mele,
Izvor ascuns în Dumnezeu,
atât noian de fericire
gătit-ai sufletului meu...
Atâtor înălţimi de slavă stăpân pe veci m-ai hărăzit, de-aştept cu ochii plini de lacrimi al Veşniciei răsărit.
O, pentru-această moştenire şi viitor aşa măreţ, nimica nu-i prea mult în lume şi nu-i prea mare nici un preţ.
Dar n-am decât o viaţă, Doamne, şi-un singur suflu pământesc, ca-n schimbu-acelei fericite împărăţii să-Ţi dăruiesc.
Şi-i prea puţin... pe-o Fericire şi pentru-un Veac aşa măreţ, dacă-aş avea, Isuse Doamne, aş da o mie de vieţi.
Dar nu le am !... Şi plâng, Isuse, azi când osânda mi-o ascult, - nu pentru că-Ţi jertfesc o viaţă, ci pentru că nu-Ţi pot da mai mult...

144

HARUL LUI DUMNEZEU

Harul influenţează veşnicia ta, de aceea predă-te acum Domnului. Da, chiar acum. Ştiu că Duhul Sfânt te îndeamnă la aceasta, nu pierde clipa potrivită. Şi mă îndrept către cei ce sunt copii de ai credincioşilor, de ai fraţilor mei, dar până acum nu au primit harul. O, voi toţi, care ştiţi despre har, cărora v-a fost îmbiat harul de atâtea ori, dar n-aţi fost gata să ascultaţi de Evanghelie, n-aţi fost gata să-1 primiţi, voi, pentru care un tată, o mamă varsă lacrimi, nu vă daţi seama că atunci când cei dragi ai voştri vor fi glorificaţi, voi veţi fi osândiţi pentru veci de veci ? Vreţi aceasta ? O, nu, ar fi prea groaznic... căci
Chinul cel mai greu şi-amar va fi încredinţarea c-a fost şi pentru tine har, dar I-ai respins chemarea !
In ziua aceea, dacă nu te pocăieşti, dacă nu primeşti harul lui Dumnezeu, va fi mai greu de tine decât de un hoţ de drumul mare, mai greu decât de un criminal. De tine, fiică de credincioşi, va fi mai greu decât de o prostituat^ decăzută, care n-a ştiut nimic de harul mântuitor. O, mă cutremur la gândul acesta ! Te-am rugat de atâtea ori în cuprinsul acestei cărţi să primeşti harul lui Dumnezeu, că e pentru binele tău. Voiam să închei, dar nu pot, mă doare pentru sufletul tău, pentru veşnicia ta. Aş vrea să te apuc de mână şi să îngenunchezi cu mine, să-ţi predai inima ta Domnului, şi inima ta, care a fost locaş al Satanei, cu atâta murdărie în ea, să devină Templu al Duhului Sfânt, să ai prin har mântuirea mare şi dreptul la moştenirea sfinţilor în lumină. Fă aceasta acum. Te rog în numele Domnului pune-ţi aici numele tău:
Eu.....**primesc acum**
harul Tău, Doamne, şi doresc ca tuată **viaţa şi veşnicia s-o trăiesc în harul Tău, Amin !**
Iar voi toţi, care aţi primit harul lui Dumnezeu, creşteţi în har, bucuraţi-vă în har, întăriţi-vă **în har, vestiţi harul şi fiţi mai mult ca biruitori prin har ! Doresc să ne întâlnim în glorie ! Ajută-ne, Doamne!**
A LUI SĂ FIE TOATĂ GLORIA ÎN VECI!

CUPRINSUL

1. Cuvânt înainte.....III
2. Izvorul harului . . .,. 1
3. Aducătorul harului.....6
4. Bogăţiile harului.....17
5. Beneficiarii harului 28

6. învăţătura harului.....46
7. Starea de har.....63
8. Isprăvnicia harului.....74
9. Prezervarea în har.....86
10. Perseverarea în har 90
11. Legea şi harul.....114
12. Harul suferinţelor.....122
13. Pericole în legătură cu h. . 13^1
14. Harul şi veşnicia.....140